

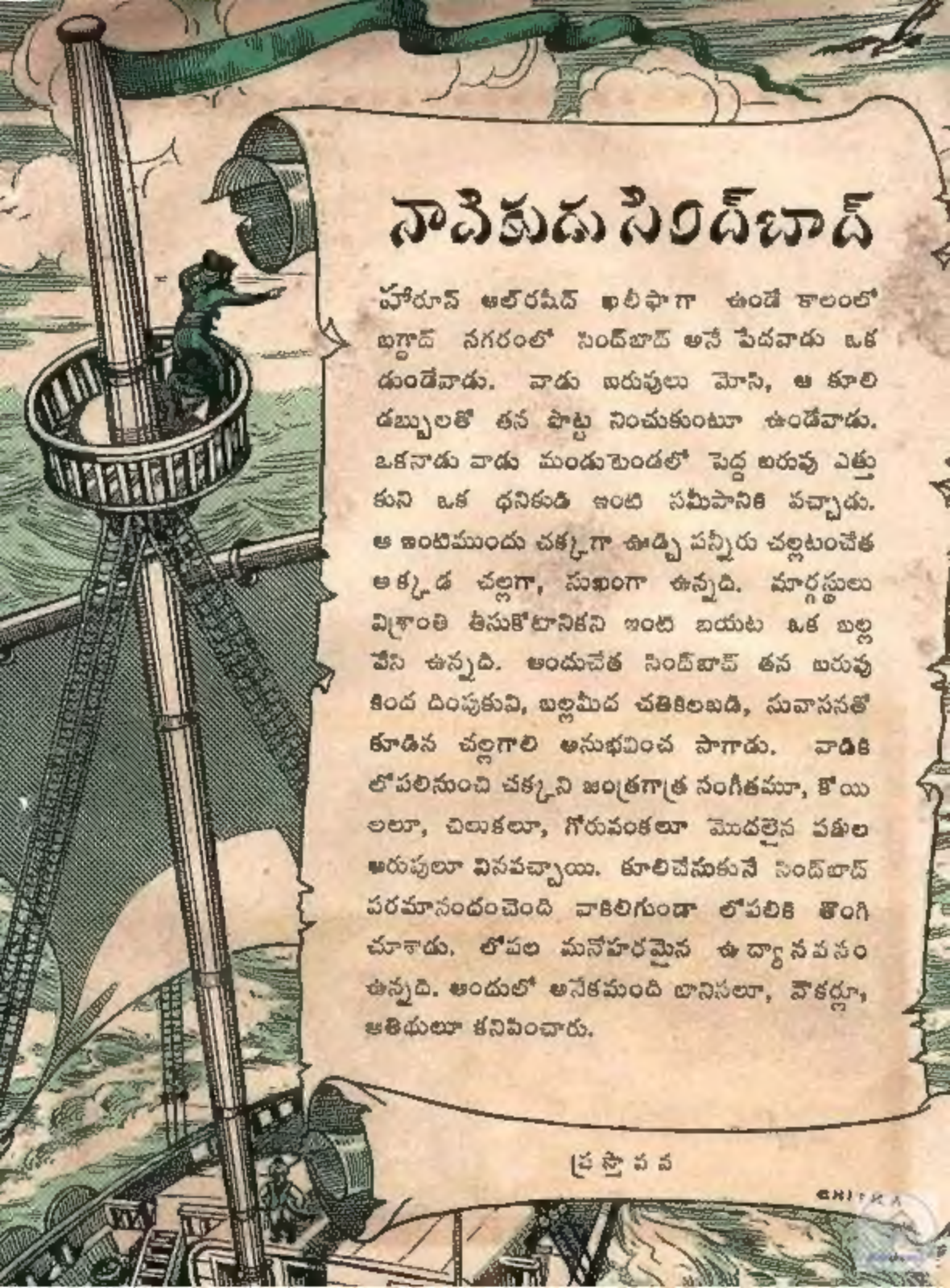
చందమామ

పెద్దం కథల మాసపత్రిక

నాదేతుడు సిరిద్బాద్

నాదెతుడు సిరిడ్ బాద్

హోరూన్ ఆల్ రషీద్ ఇలీఫాగా ఉండే కాలంలో బుగ్గాద్ నగరంలో సిండ్ బాద్ అనే పెదవాడు ఒక డుండేవాడు. వాడు బరువులు మోసి, ఆ కూలి డబ్బులతో తన పొట్ట నిండుకుంటూ ఉండేవాడు. ఒకనాడు వాడు మండుతుండలో పెద్ద బరువు ఎత్తుకుని ఒక ధనికుడి ఇంటి సమీపానికి వచ్చాడు. ఆ ఇంటిముందు చక్కగా ఉడ్చి పన్నీరు చల్లటంచేత అక్కడ చల్లగా, మఖంగా ఉన్నది. మార్గస్థులు విశ్రాంతి తీసుకోవడానికి ఇంటి బయట ఒక బల్ల వేసి ఉన్నది. అందుచేత సిండ్ బాద్ తన బరువు కింద దింపుకుని, బల్లమీద చతికిలబడి, సువాసనతో కూడిన చల్లగాలి అనుభవించ పాగాడు. వాడికి లోపలినుంచి చక్కని జంత్రగాత్ర నంగీకరణ, కోయిలలా, చిలుకలా, గోరువంకలా మొదలైన వఖిల బరువులూ వినవచ్చాయి. కూలిచేసుకునే సిండ్ బాద్ పరమానందంచెంది వాకిలిగుండా లోపలికి తొంగి చూశాడు. లోపల మనోహరమైన ఉద్యానవనం ఉన్నది. అందులో అనేకమంది బానిసలూ, వొకర్లు, ఆతిథులూ కనిపించారు.

అంతేకాదు, రకరకాల పంటకాల వాన నలూ, పానీయాల వాననలూ సిండ్బాద్ పద్దకు గాలివెంట వచ్చాయి. అటువంటి భూలోక స్వర్గాన్ని వాడెన్నయా కలలోకూడా ఈహించివుండలేదు. కరీరక్రమ చేసి ఏది దొరికినా తని సంకోషించే ఆ సిండ్బాద్కు ఆ అవరణలో వాళ్ళంతా దేవతలుగా తోచారు. వాడు నిట్టూర్చి "ఓ అల్లా! నీ కరుణామృతం ఎవరిపై ప్రవహిస్తుందో ఈ అల్పుడికెట్లా తెలుస్తుంది? ఈ ఇల్లు గది పెద్దమనిషికి ఇంత సుఖమైన బోజనమూ, పానీయాలూ, సమస్త వైభవాలూ సమకూర్చి, నన్ను ఏమీ లేని దొర్నా

గ్యుడుగా ఉంచావు!" అని అల్లాకు విన్నవించుకున్నాడు. తరవాత వాడు తన దారిద్ర్యంగురించి అప్పటికప్పుడు పొటలు కట్టి, గొంకెత్తి పాడసాగాడు.

వాడు అల్లా కాస్సేపు పాడిన తరవాత బల్లమిడినుంచి లేచి బరువు మళ్ళీ ఎత్తుకోబోతుండగా, వాణివద్దకు ఒక దానిసవచ్చి వాడితో, "యజమాని నిన్ను లోపలికి రమ్మంటున్నారు. నావెంటరా!" అన్నాడు. బరువులు మోసేవాడికి భయంవేసింది. వాడు ఏవిధంగానైనా లోపలికి వెళ్లకుండా తప్పించుకుందామని ఏవో సాకులు చెప్పాడు గాని, లాభం లేకపోయింది. చివరకు వాడు

తన బరువును వాకిలివద్ద కావలిఉండే వాడికి వచ్చగించి, భయపడుతూ బానిస వెంట తోపలికి వెళ్లాడు.

భవసం తోపలిభాగం భూలోక వైకుంఠంగా ఉంది. ఇంటినెండా గొప్పగొప్ప వాళ్లంతా అతిథ్యం స్వీకరిస్తున్నారు. ఎక్కడ చూసినా అందమైన పువ్వులున్నాయి. రక రకాల అత్తల్లు ఘుమాయిస్తున్నాయి. బిల్లల మీద కనివిసి ఎరగని వంటకాలన్నీ వడ్డించి ఉన్నాయి. అతిథులందరిమధ్యా ఒక వృద్ధుడు కెల్లని గడ్డంతో, తీవిగా కూచుని ఉన్నాడు. అయిన ముఖం చాలా ఆందంగా కళగలిగి ఉన్నది.

బరువులు మోసేవాడు తన కళ్లను తానే నమ్మలేక, "నేను కలగంటున్నానో, లేక అది ఇంద్రలోకమో!" అనుకుంటూ అందరికీ సలాములు చేసి, మర్యాదగా చేతులు కట్టుకుని తల వంచుకుని నిలబడ్డాడు. వృద్ధుడు అతన్ని అదరంతో తనదగ్గిరికి వచ్చి కూర్చోమన్నాడు. అతనిముందు అహార పదార్థాలు తెచ్చి పెట్టారు. అతను భోజనం ముగించి చెయ్యి కడుక్కున్నదాకా వృద్ధుడు ఒక్క ప్రశ్నకూడా వెయ్యలేదు. తరవాత అయిన, "నాయనా, నువ్విప్పుడు నా అతిథివి. విడియపడక ఈపూటకు నీయిష్టంవచ్చినట్టు ఆనందించు. నిపేరేమిటి?" అని అడిగాడు.

"బాబూ, నేను కొద్ది కూలికి ఘనమైన బరువులు మోస్తూంటాను. నన్ను సిండ్ బాద్ అని పిలుస్తారు!" అన్నాడు బరువులు మోసేవాడు వినయంగా.

వృద్ధుడు నవ్వి, "నా పేరు కూడా సిండ్ బాడేసుమా--నావికుడు సిండ్ బాద్...నిన్ను పిలిపించటానికి కారణమేమంటే నువ్వు తక్కువూర్వం పాడిన చక్కని పాటలు. వాటిని మళ్ళీ వివాలనిస్తుంది," అన్నాడు.

బరువులు మోసేవాడు సిగ్గుపడుతూ, "బాబూ, నేను పేదవాణ్ణి, మొరటువాణ్ణి. అందుచేత ఆలాటి పాటలు పాడాను. దుఃఖం నాచేత ఆటువంటి పాటలు పాడించింది. తమరు నన్ను క్షమించాలి!" అన్నాడు.

"నువ్వు పాటలకు సిగ్గు చెందవలసిన పని ఏమాత్రమూ లేదు. నువ్వు నా సోదరుడి వంటివాడివి. ఆ పాటలు నా చెవులకు చాలా ఆనందం కలిగించాయి. వాటిని మరొకసారి దయచేసి పాడు!" అన్నాడు

నావికుడు సిండ్ బాద్. బరువులు మోసే వాడు గొంతెత్తి పాడాడు.

తరవాత వృద్ధుడిలా అన్నాడు, "నాది కూడా ఆతి విచిత్రమైన కథే. దానిని నీకు చెబుతాను. నేనిస్థితికి రావటానికి పూర్వం చాలా బాధలు పడ్డాను. ఆ సంగతి నా కథ వింటే నీకే తెలుస్తుంది. నమ్మశక్యంకాని శ్రమలు పడి, ప్రమాదాల నెదుర్కొని, దురదృష్టాలపాలై, యాతనలను అనుభవించి సంపాదించిన డబ్బుతో ఈ ముసలితనంలో సుఖపడుతున్నాను. నేను ఏడుసార్లు నముద్రాలపై ప్రయాణాలుచేశాను. ఆ సముద్ర యానాలలో నాకు జరిగిన అనుభవాలు విన్నవాళ్ళు నిర్భాంత పోతారు. కాని ఆలా బరగాలని రాసిపెట్టి ఉండటంచేతనే అవి జరిగాయి. విధిలిఖితం జరిగే తీరుతుంది."

తరవాత నావికుడు సిండ్ బాద్ బరువులు మోసేవాడికి తన మిగిలిన అతిథులకూ తన అనుభవాలను ఈ విధంగా చెప్పసాగాడు:

నాదెతుడు సిరిద్ బాద్

నా కండ్రి గొప్ప పర్తకుడు. పాక్రులైన పెదలకు ఆయన దాసధర్మాలు చేసేవాడు. చనిపోయేనాటికి ఆయనకు అంతులేని ధనమూ, భూములూ, గ్రామాలూ ఉండేవి. వాకు యుక్తవయసు రాగానే ఈ సంపదకు నేనే యజమాని నయాను. నేను నా వయసువారిని కొందరిని చేరదీసి తిండి, కాగుడూ, దుస్తులూ మొదలైన వాటికింద విచక్షణలేకుండా చిత్తం వచ్చి నట్టు ఖర్చుచేసి, మహారాజువైభవం వెలగబెట్టాను. నాకు గల అస్తి ఎన్నటికీ తరగదని నా భ్రమ. ఒకానొకనాటికి నాకళ్ళు విచ్చుకున్నాయి. ఎందుకంటే, నాకుండిన డంకా దాదాపు అయిపోయింది! వార్త క్షణంలో దారిద్ర్యంవాత పడవలిసి వస్తుందికాబోలు నని నేను భయపడ్డాను. "చచ్చిన సంహంకంటే బతి కున్న కుక్క నయం, దారిద్ర్యంకంటే మరణం నయం," అని నాకండ్రి ఎప్పుడూ అంటూండేవాడు. ఆ మాటలు నాకు జ్ఞాపకం వచ్చాయి.

అందుచేత నాకింకా మిగిలి ఉన్నదంతా తెగనమ్మి మూడువేల వెండి దిరహములు నగదు సమకూర్చు కున్నాను. ఈ డబ్బుతో నందారం చెయ్యాలని

మొదటి సముద్రయానం

CHITRA

నాఉద్దేశం. ఎంతలోతుకు పోతే అంత మంచి ముక్కాలు దొరుకుతాయి అనే పొమెత ఉన్నదిగదా. ఈ డబ్బుతో రక రకాల నరుకులు కొని, బాగాదునుంచి బయలుదేరే ఒక పర్తకనౌకలో నేనుకూడా ఎక్కాను. ఆ నౌకలో నాశోపాటు ఇంకా అనేకమంది పర్తకులున్నారు. నౌక నది వాలున బ్రాసాకు పోతున్నది.

బ్రాసానుంచి మేము సముద్రయానం పోగిందాం. దారిలో ఎన్నో దీవులు తగిలాయి, ఎన్నో రేవులు తగిలాయి. ప్రతి చోటా నరుకు అమ్మాం, ఇతర నరుకులతో మారకం చేసుకున్నాం.

అనేక వారాలపాటు మాకు భూమి పొడ కనిపించకుండా ప్రయాణం చేశాక ఒక అందమైన దీవి కళ్ళబడింది. అది పచ్చగా మరకతంలాగా కంటిని ఆకర్షించింది. నరంగు పడవను ఆ దీవివద్దకు చేర్చి లంగరు దింపించాడు. తాళ్లనిచ్చేసరిమీద ప్రయాణికులం నెలమిడికి దిగాం.

మా పర్తకులందరిపద్దా ఆహారమూ, పంటపాత్రలూ ఉన్నాయి. కొందరు నిప్పు చేసి పంట ప్రారంభించారు. కొందరు తమ బట్టలు ఉతుక్కున్నారు. కొందరు పదార్లు చేశారు, మరికొందరు విక్రంది తీసుకున్నారు. నేనుమటుకు ఆహారం ఏర్పాటు

చేసుకోవటమే గాక, అక్కడి వింతవృత్తాల మధ్యగా నడిచి ఆనందించాను.

ఈ విధంగా మేమందరమూ ఎవరి వసులలో వారు నిమగ్నులమై ఉన్న కరుణలో ఉన్నట్టుండి ఆ దీవి, ఈ చివరనుంచి ఆ చివరకు, ఒక్కసారిగా కంపించింది. ఎక్కడివాళ్ళ మక్కడ నేలమీద కూలి పోయాం. మేము దిగ్భ్రాంతులమై పడి పోయిఉన్న సమయంలో సరంగు పడవలో నుంచి కనిపించి, వెర్రిగా చేతు లాపుతూ భయంతో గూడిన కంఠంతో, "అపాయం! ప్రాణాలు రక్షించుకోండి! అది దీవి కాదు, బ్రహ్మాండమైన తిమింగలం! అది అనాదిగా

సముద్రంలో ఉండటంచేత దాని విపుల ఇసుక పేరి అందులో చెట్లు మొలిచాయి! మీరు మంటలుచేసి దాన్ని రెచ్చగొట్టారు. అది కదులుతున్నది. వచ్చేయ్యండి! లేక పోతే అది నిటిలో మునిగి మిమ్మల్నికూడా ముంచేయ్యగలదు!" అని అరిచాడు.

ఈ మాటలు విన్న పర్తకులు తమ బట్టలనూ, గిన్నెలనూ, ఇతర సామగ్రిని పది లేని పడవవేపు పరిగెత్తారు. పడవ లంగరు ఎత్తుకున్నారు. అది కదిలింది. కొందరు పడవను అందుకోగలిగారు, మరికొందరు అందుకోలేక పోయారు. అంతలో తిమింగలం నిటిలో ముణగనే ముణిగింది. పడవ అందుకోలేక దాని విపుమీద దిగిపడిపోయిన వారంతా సముద్రంవారే పడ్డారు.

సముద్రంవారే పడినవారిలో నేనుకూడా ఒకణ్ణి. కాని అల్లా అనుగ్రహించేక ఒక కొయ్యకొట్టి నావేపు కొట్టుకువచ్చింది. అందులో ఎవరో పర్తకులు బట్టలు ఝాడించుకున్నారు. ఆ కొట్టి నన్ను సముద్రంలో మునగకుండా కాపాడింది. ప్రాణంమీది తిపికోట్టి నేను దాన్ని పట్టుకుని అసాధారణమైన యత్నంచేసి దానిమీదికి ఎక్కి కూచున్నాను. కూచోటానికి పట్టు కుదిరాక నేను నా కాళ్ళను తెగ్గలాగా

ఉపయోగిస్తూ ముందుకు పోగలిగాను. కాని అలలు తొట్టిన ఈ వక్కకూ, ఆ వక్కకూ పంచుకూనే ఉన్నాయి.

ఈలోపల వడవ తెరచావలన్నీ ఎత్తారు. అది వాయువేగాన వెళ్లిపోతున్నది. నేను నా కత్తికొద్దీ కాళ్లతో నీటిని తోస్తూ దాని వేపు వెళ్ళాను. కాని అది కొద్దిసేపటిలో చూపుమేరలో లేకుండా వెళ్లిపోయింది. ఇంతలో చీకటికూడా వడింది. నేను చచ్చానే అనుకున్నాను. ఆ రాత్రల్లా, మర్నాడల్లా సముద్రుడితో ఘర్షణ వడగా చివరకు గాలి, అలలూ కలిసి నన్ను ఒక దీవి తీరానికి తెచ్చి పడేశాయి. ఆ తీరం వెంటడికొండలు నిటారుగా లేచిఉన్నాయి. అయితే కొండపై నుంచి కిందికి విజృంభించే లతలు దిగి సముద్రం లోకికూడా పోకుతున్నాయి. నా చేతుల లోనూ, కాళ్ళలోనూ ఉన్న బలాన్నించా వినియోగించి, అమానుషమైన ప్రయత్నంతో ఆ లతలను వట్టుకుని క్రమంగా పైనున్న ప్రదేశానికి ఎగబాకాను.

ఇప్పటికి ఒక ఒడ్డు చేరాను గనక నా స్థితి ఎలా ఉన్నదీ తెలుసుకోగలిగాను. నా పంటినిండా గాయాలూ, కడుములూనూ. సముద్రంలో చేపలు నాపాదాలను పూర్తిగా తిరితేశాయి. అపాయంమూలావా, డస్సి

పోయిఉండటంవల్లా, నాకీబాధ లేవీ ఇంత వరకు స్ఫురించలేదు. కాని ఇప్పుడు బాధతో పడిపోయాను. స్పృహ లేకుండాపోయింది!

ఆ రోజుల్లా నా ఒళ్ళు నాకు తెలిదు. మర్నాడు ఎండ నా ముఖంమీద పడి మెళుకువ వచ్చింది. నేను లేవడానికి ప్రయత్నించాను గాని, నా పాదాలు ఏమాత్రమూ స్వాధీనంలో లేవు, నేను కింద పడిపోయాను. నా స్థితి వర్ణనాతికం. అయినప్పటికీ అట్లాగే మోకాళ్లమీదా చేతులమీదా పోకుతూ, వడుస్తూ ఒక పనుప్రదేశం చేరుకున్నాను. అక్కడ ఫలవృక్షాలున్నాయి, మంచినీటి సెలయేళ్ళున్నాయి.

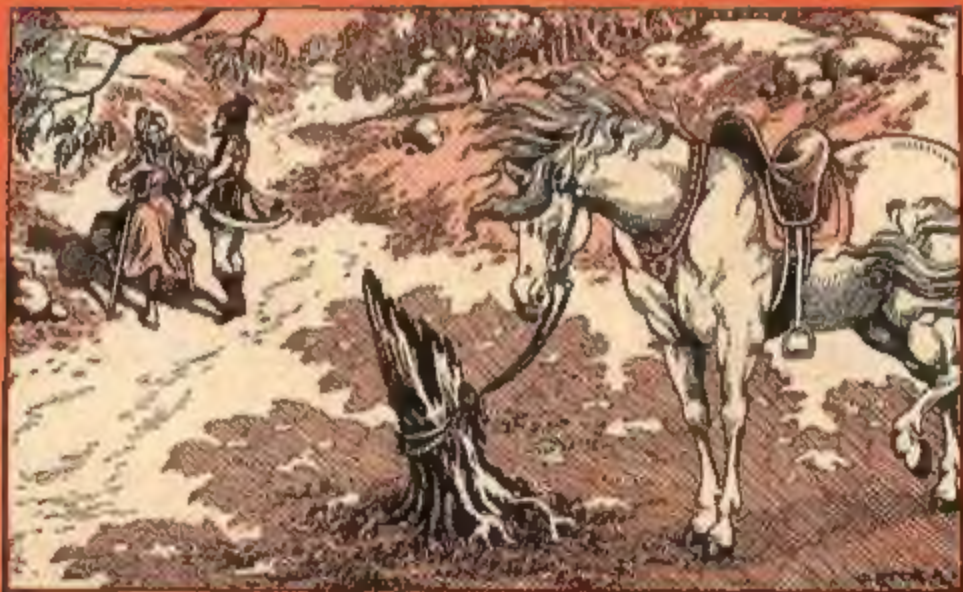
వాటితో కడుపు నిండుకుంటూ అక్కడే చాలా రోజులు విశ్రాంతి తీసుకుని మెల్లిగా బలం చేకూర్చుకున్నాను. నా కరీరబాధలు క్రమంగా తగ్గిపోగాయి. అటూ ఇటూ తిరగ బ్రానికిగాను రెండు చంక కర్రలు తయారు చేసుకున్నాను. వీటి సహాయంతో చెట్లమధ్య తిరుగుతూ, పళ్లెం తింటూ, ఆలోచిస్తూ, అల్లా మహిమకు ఆనందిస్తూ కాలక్షేపం చేశాను.

ఒకనాడు నేను తీరం వెంటిడి నడుస్తూండగా అంతదూరాన వాణెదో బంటువు లాగా కనిపించింది. నేను అక్కాళ్ళర్యంతో దానివేపు వెళ్లి అది కట్టిపెట్టాను. గుర్రమని తెలుసుకున్నాను. అది మామూలు గుర్రం

లాగా లేదు, చాలా గొప్పజాతిదిగా ఉన్నది. దగ్గరికి వెళ్లి దానిమీద ఎక్కాలనిపించింది నాకు. కాని నేనింకా దూరంలో ఉండగానే ఎవరో వ్యక్తి భూమిలోనుంచి లేచినట్టు లేచి నావేపు వస్తూ, "ఎవరు నువ్వు? ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చావు? ఇక్కడికి రావడానికి ఎందుకు సాహసించావు?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, నేను సముద్రయానం చేస్తూ మరీకొందరితో సహా సముద్రంలో పడి పోయాను. అల్లా నా ప్రాణం కాపాడి మీ దేశంలో తెచ్చి వేశాడు," అన్నాను.

"నావెంటరా," అంటూ ఆ మనిషి నా చెయ్యి పట్టుకుని భూమి అడుగున ఉండే

ఒక గుహలోకి తినుకుపోయాడు. లోపల వికారమైన సావరిలాగా ఉంది. నన్నా మనిషి ఒక గొరవనీయమైన స్థానంలో కూచోబెట్టి, నాకు భోజనం పెట్టాడు. నా కడుపు నిండాక అయిన నాకథ అడిగాడు. నేను చెప్పిన కథ యావత్తు శ్రద్ధగా విని చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నా కథ చెప్పును. దయచేసి మికథ కూడా చెబుతారా?" అని అడిగాడు. అయిన ఈవిధంగా చెప్పుడు:

"ఈ దీవిలో నాలాటివాళ్ళం చాలా మందిమి అక్కడక్కడా ఉన్నాం. మిర్జాన్ మహారాజుకు గుర్రాలు సంపాదించి పెట్ట

టమే మావని. ప్రతి అమావాస్యనాడూ సముద్రంలోనుంచి ఈ త్రమాళ్ళాలు తిరానికి మెయ్యటానికి వస్తాయి. వాటిని వట్టుకోవటం మావని. నన్ను మిర్జాన్ మహారాజువద్దకి తినుకుపోతాను. మనం కలుసుకోవటం మంచిదయింది. లేకపోతే నీవీ ద్వివంమీద సెక్కారణంగా చచ్చి పోయేవాడివి."

ఇంతలో మిగిలిన కాసావాళ్ళుకూడా అక్కడికి వచ్చారు. నన్ను ఒక గుర్రం మీద ఎక్కించారు. అందరమూ కలిసి మిర్జాన్ మహారాజు భవనానికి వెళ్ళాం. కాసావాళ్ళు ముందుగా రాజుకు నన్ను

ఆఫ్ఫిలలోకెల్లా ఆగ్రగణ్యుడూ యామ
కుంటూ, రోజూ ఏదో ఒక బహుమానం
ఇస్తూవచ్చాడు. చివరికు నన్ను నల్లప
తిండకుండా ఆయన ఏ రాచకార్యమూ
చేయని పరిస్థితి ఏర్పడింది.

ఇక్కడ నాకింత ముఖంగా బయట
తున్నప్పటికి నేను నా దేశాన్ని గురించి అలో
చించటం మానలేదు. అక్కడికి తిరిగి
పోగలుగుకొనన్న ఆకాంక్షా నన్ను వదల
లేదు. "బాబ్బాదు నగరం ఏదిక్కుగా
ఉన్నది?" అని నేను ఎందరో నావికులను
అడిగిచూశాను. కాని ఒక్కరూ చెప్పలేక
పోయారు. వారికసలు ఆ నగరం పేరైనా
తెలియదు. అందుచేత, కాలం గడుస్తున్నకొద్దీ
నాలో స్వదేశానికి తిరిగిపోవాలన్న ఆరాటం
బాస్తే కాసాగింది. తిరిగిపోలేనన్న భయం
కూడా తలచు తింది.

ఒకనాడు నేను నమ్మద్రవీరైన రేవులో
నిలబడి, ఉద్యోగరీత్యా వడవలకోసం
చూస్తూండగా, ఒక పెద్ద వడవ రేవు చేరింది.
వడవ లంగరు దించి, తాళినివ్వని కింద
వడవేయగానే నేను వడవమీదికి ఎక్కి
నరంగును తయారుకుని సరుకులు తనిఖీ
చేశాను. నా ఎదటనే నాచికులు వాటిని
బయట పెడుతుంటే నేను జాబితా రాసు

గురించి చెప్పారు. తరవాత నేనాయన దర్శనం చేసుకున్నాను. నాకాయన అదే రంజితే స్వగతమిచ్చి నాతోటనే నాకథ అంకా విన్నాడు. చివరకాయన, "నాయనా, నీ అయిదేళ్లాయన చాలా గట్టిది. లేకపోతే ఇన్ని అక్కర్లు గడిచి ప్రాణాలతో బయటపడవు." అన్నాడు. అయిన నన్ను తన అప్పులలో ఒకట్టుగా చేసుకుని, రేపుటా, నౌకావ్వసరాలూ చూసే పదవిలో నన్ను మంచి జీవితంమీద నిర్దుష్టపెట్టాడు.

నా ఉద్యోగంలో దగినంత తిరిగి
ఉండింది. అందుచేత నేను రాజును రోజూ
కరుణతో గలిగేవాణ్ణి. ఆయన నన్ను తన

కున్నాను. అంతా అయ్యాక, "పడవలో ఇంకెమి సరుకు లేదా?" అని సరంగు నడిగాను. "ఉన్నది, బాబూ! అది విక్రయానికి కాదు. అందుచేత అయిదుగురూ వెనుకొందామని. ఆ సరుకు గల మనిషి నమ్ముడ్ర మధ్యంలో మునిగిపోయాడు. అవకాశం దొరకగానే దాన్ని అతని బంధువుల వరం చేస్తాను. వారు బాగ్గాడునగరంలో ఉంటారు," అన్నాడు సరంగు.

నా గుండె అతివేగంగా కొట్టుకొసాగింది. "అయ్యా, ఆ మునిగిపోయిన మనిషి పేరేమిటి?" అని సరంగును అడిగాను. "నావికుడు సిండ్ బాద్," అని ఆయన జవాబుచెప్పాడు.

నేనా మనిషికిని పరీక్షగా చూసి, లోగడ మమ్మల్ని నడినమ్ముడ్రంలో వదిలి పడవను తీసుకుపోయిన మనిషి యితడేనని వెంటనే గుర్తించాను.

"నేనే నావికుడు సిండ్ బాద్ ను!" అని ఒక్క శ్లేకపెట్టాను. తరవాత ఆయనతో నా అనుభవాలు ఉన్నవి ఉన్నట్లు చెప్పాను. కాని ఆ సరంగు నా మాటలు నమ్మక, "ఎంత మోసం! ఎంత ఘోరం! నావికుడు సిండ్ బాద్ నమ్ముడ్రంలో మునిగిపోవటం మేమంతా కళ్ళారా చూస్తుమిగదా, నువ్వే

అతనందావే? అలా అబద్ధమాటలానికి సగ్గులేదా?" అని అడిగాడు.

"అబద్ధం అడవలెనిన గతి నాకేమిటి? నేనే నావికుడు సిండ్ బాద్ నని నీకు రుజువు చేస్తాను, చూడు," అంటూ, ఆ తిమింగిలాన్ని భూమి అనుకుని మేము దానిమీద దిగిననాటి వివరాలన్నీ చెప్పాను. చివరకు సరంగు నమ్మక తప్పిందికాదు. ఆయన పడవలో ఉన్న ఇతర వర్తకుల నందరినీ విలిచి నా విచిత్ర కథ వారికి చెప్పి, నన్ను పరిచయంచేశాడు. నేను చచ్చి బతికి నందుకు అభినందిస్తూ, వారు అల్లా మహిమను ప్రశంసించారు.

తరవాత సరంగు నా నరుకంతా నావరం చేశాడు. నేను ప్రతి మూటమీదా వెసిన సిట్లు సరిచూసుకుని, నా సామానులో కొన్ని అమూల్యమైన వస్తువులను మీర్చాన్ మహారాజుకు బహూకరించడానికి అంది, మిగిలిన సరుకంతా బజారుకు పట్టించుకుపోయి అమ్మేశాను. ఈ అమ్మకంమీద నాకు ఒకటికి సూరింతలు లాభం వచ్చింది.

రాజు ఈ సంగతంతా వినగానే చాలా సంతోషించాడు. అయినకు నెసంటే అంత అష్టం. నే నిచ్చిన బహుమానాలకు ఎన్నో రిట్లు విలవైనవి అయిన నాకు ఎదురిచ్చాడు. వీటన్నిటినీ నేను అప్పటికప్పుడే అమ్మేసి నగదుగా మార్చుకుని ఆ డబ్బుంతా వడపలోకి చేర్పించాను. తరవాత ప్రయాణం సన్నాహాలు పూర్తిచేసుకుని, అఖరుసారి రాజుగారి కలుసుకుని, అయిన నాకు చూపిన వయకు కృతజ్ఞత తెలుపుకున్నాను. నేను వెళ్ళిపోతున్నారని అయిన చాలా

విచారించాడు. అయిన ఈసారి నాకు అనేకరకాల అక్షయలూ, మంచిగంధం చెక్కలూ, హరితకర్పూరమూ, సాంబ్రాణి మొదలైనవి బహూకరించాడు. అవి అదీవిలో పుష్కలంగా చేరుకుతాయి. నాటి నన్నిటినీ పడవలోకి పట్టించి ఎక్కాను.

అల్లా దయవల్ల గాలి అనుకూలంగా విచింది. చాలా రోజులు ప్రయాణంచేసి బ్రహ్మమీడుగా నా బస్సుస్థలమైన బాగాదు నగరం చేరుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తూ నా అప్తలంచరూ ఆరోగ్యంగా ఉన్నారు. నేను నంపాదించుకు వచ్చిన ధనంతో అనేక భవనాలూ, బాసనలూ, దానదానీ ఆనమూ, పాలాలూ, ఇతర అస్తులూ కొన్నాను. మా తండ్రి పాయేనాటికి నాకుండిన అస్తిని మించి కొరగలిగాను. తరవాత సమస్త బోగాలూ అనుభవిస్తూ నా కొలి ప్రయాణంలో వడిన ఇక్కట్లనన్నిటినీ సులువుగా మరిచిపో గలిగాను. (ఇంకా వుంది)

నాచితుడు సిరిద్ బాద్

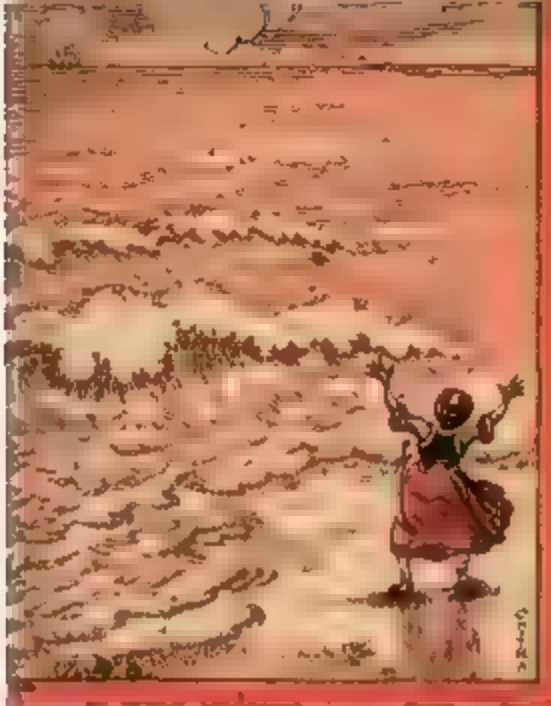
నేను సాదిలేని భాగంలో మునిగి తేలుతున్నప్పుటికి, కొండకాలానికి నాకు ప్రపంచపు మారుమూలాలూ, కొత్త కొత్త దీవులూ చూడాలన్న గొరిక కలగసాగింది. వర్తకంమీదకూడా ఆసక్తి కలిగింది. నేను బజారుకు పళ్ళి వర్తకానికి పనికివచ్చే సామగ్రి కొని, మూటలు కట్టించి రేవుకు పట్టించుకువెళ్ళాను. త్వరలోనే ఒక ముచ్చటైన నౌక రేవులోకి ఎచ్చింది. సముద్రప్రయాణానికి కావలసిన హంగులన్నీ ఆ నౌకలో అమరి ఉన్నాయి. చాని తెరచాపలుకూడా ఎంతో అందంగా ఉన్నాయి. ఈ నౌకను చూడగానే నాకు చాలా ముచ్చటవేసి నా సరుకులూ అందులోకి పక్కించాను. ఆ నౌకలోనే నే నెరిగిన వర్తక స్నేహితులు కొందరు ప్రయాణం చేస్తున్నారు. వారితో కలిసి ప్రయాణం చేయటం నాకు సుఖమేం కలిగింది.

ఆ రోజు నౌక లంగరు ఎత్తి కదిలింది. అది సముద్రంమీద చాలా వెగంగా సాగింది. మేము అనేక వారాలపాటు సముద్రయాణం చేసి అనేక దీవులలో ఆగాం. అక్కడి అధికారుల పరిచయం చేసుకున్నాం. అక్కడి వర్తకులకు మా సరుకులు అమ్మాం,

రెండవ సముద్రయాణం

CHITRA

వీరియితే వారి నరుకులతో మారకం వేసు
కున్నాం. చివరకు మా నాక ఒక దీవిని
తాకింది. ఆ దీవి సౌందర్యం వర్ణనాతికం.
ఎక్కడ చూసినా ఎత్తయిన చెట్లున్నాయి,
వాటిమీద రకరకాల పక్షులు మనోహరంగా
కూస్తున్నాయి. సెలయేళ్లు ప్రవహి
స్తున్నాయి. కానీ ఆ దీవిలో మనిషి అన్న
వాడు ఎక్కడా కనబడలేదు.

మేమంతా ఈ దీవిమీద కొంతసేపు
విశ్రాంతి తీసుకుంటామంటే సరంగు సమ్మ
తించి లంగరు వేయించాడు. అందరూ
దిగి చెట్ల మధ్యగా పదార్లు చేయసాగారు.
నేను కొద్ది అవారం తీసుకుని ఒక సెల

యేది ఒడ్డున పచ్చని చెట్లవీడలి కిందికి
వెళ్ళాను. అలాటి చేట కూచుని భోజనం
చెయ్యటమే ఒక విందు అనిపించింది.
చల్లగా మలయమారుతం వీస్తున్నది. పచ్చని
గడ్డిమీద విశ్రమించి కునుకుతీశాను.

నేను నిద్ర లేచేసరికి దీవిలో ఒక్కరూ
లేరు. రేపులో నాక లేదు. వా నంగతి
మరిచిపోయి నాక మిగిలినవారిని ఎక్కించు
కుని కదిలిపోయి వుంటుంది. నేముద్రం
వేపు వరకాయించి చూస్తే చాలా దూరాన
తెరదావలు కనిపించాయి. నాక అప్పుడే
తనుచూపు మేర దాటి పోతున్నది.

నాకు కలిగిన దిగ్భ్రమా, దైస్యమూ
అంతా ఇంతా కాదు. నాకున్న నమస్తమూ
ఆ నాకలో వెళ్ళిపోతూంటే, ఈ నిర్దనమైన
దీవిమీద ఒంటరిగా దిగబడిపోయిన నాగతి
ఏం కాను? నాకు మరిపోయినట్టయింది.
"ఒరే సిండ్ బాద్ నావికుడా! వీ కొంప కూలి
పోయింది. మొదటి ప్రయాణంలో నిన్ను
కాపాడిన విధి మళ్ళీ కాపాడుతుందా?
చెయిజారిన కూడా మొదటిపారి వగలక
పోతే రెండోసారి పగిలితిరుకుంది!" అని
గట్టగా శేక పెట్టాను.

నేను విడిచాను. బోపలినుంచి తన్ను
కొచ్చే విస్ఫుహను వదిలించుకోవటానికి

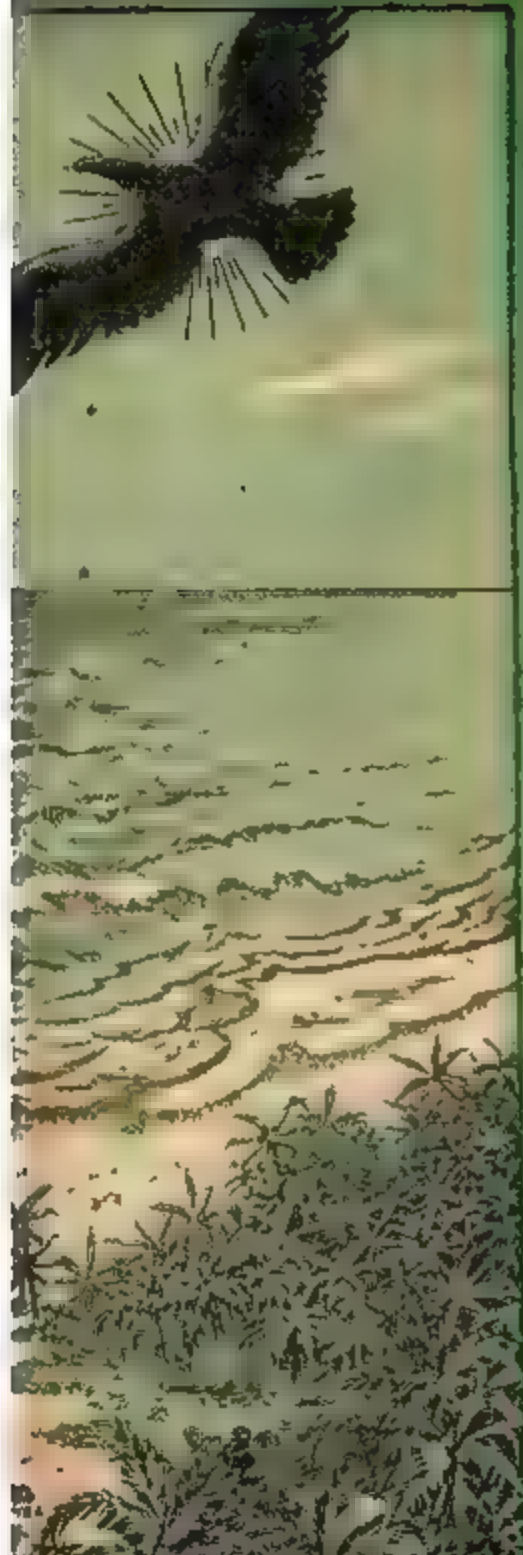
నెత్తి బాదుకుని కిక్కిరిస్తాను. "ఒరే దొర్నాగ్గుడా! బాగాదులో ముఖంగా కుడిచి కూచోలేకనేనా, తగుదునమ్మా అని మళ్ళీ సముద్రయానం తలపెట్టావు? రాజభాగంగా ఏ లోటూ లేకుండా నికు జరిగిపోతూ ఉండేనే. నికు ఏ లోపం జరిగిందని బయలుదేరావు? ని మొదటి సముద్ర యానం ముఖంగా సాగింది గనకనా? విమనుకుని ఏం లాభం? పుట్టినవాడికి దావు తప్పదు," అనుకుంటూ వెలివడి లాగా అయిపోయి పడిపోయాను.

క్రమంగా నా బుద్ధి వాస్తవాన్ని గుర్తించ సాగింది. గతించినదానికి ఏదీ ప్రయోజనంలేదు, కర్తవ్యం అలోచించాలి. నేను లేచి నిలబడి కొంతసేపు ఆయామయంగా నడిచాను. అలా నడవటం క్రిమం కాదని, ఏ క్రూరబంకువైనా ఎదురుకావచ్చునని తోచి ఒక ఎత్తయిన చెట్టు ఎక్కాను. ఆ చెట్టుమీదనుంచి చుట్టూ కలియచూశాను. అన్నివైపులా చెట్లూ, పక్షులూ, కొండలూ, గుట్టలూ తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు; కాని ఒక దిక్కుగామాత్రం ఏదో తెల్లగా, పెద్దదిగా కనిపించింది. అదేమిటో తెలుసుకుందామని చెట్టు దిగి, ఆ దిక్కుగా నడవ సాగాను. కాని లోపల భయం ఏకుకూం

డటంవల్ల కాలు చురుకుగా సాగలేదు. చిట్టచివరకు ఆ తెల్లని పస్తువు ఒక బ్రహ్మాండ మైన బురుజులాగా వున్నట్టు స్పష్టమయింది. లోపలికి పోవడానికి మార్గం యేదైనా ఉండేమో చూశామని దాని చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేశాను. కాని ఎక్కడా మార్గం లేదు. పోనీ దాని పైకి ఎక్కుదామంటే అది సున్నగా గచ్చుచేసినట్టుగా ఉండటం చేత కాలికి పట్టు చిక్కలేదు. అది యంత ప్రమాదం వుంటే చూశామని చుట్టూ అంగలు వేసుకుంటూ తిరిగి యినకలో పడిన నా కాలి గుర్తులు లెక్కించగా సరిగా మాటయాల్లే అంగలున్నాయి.

ఈ చిత్రమైన కట్టడంలో మొదట ప్రశంసించగలవా అని ఆలోచిస్తున్నంతలో ఆకస్మికంగా సూర్యుడు కాస్తా మాయమై చీకటి వర్షప్రయింది. మొట్టమొదట, సూర్యుడికి మళ్ళీమైనా అడ్డుపెట్టిందా అనుకున్నాను, కాని వేసవికాలంలో మబ్బులెందుకుంటాయని వెంటనే అనివించింది. సూర్యుడికి అడ్డుపెట్టిన దేమిటా అని చూసినసరికి సూర్యుడికి అడ్డుగా ఎగురుతూ ఒక బ్రహ్మాండమైన పక్షి కనబడింది. దాని రెక్కల వారు ఉపాంబలేసంతగా వుంది.

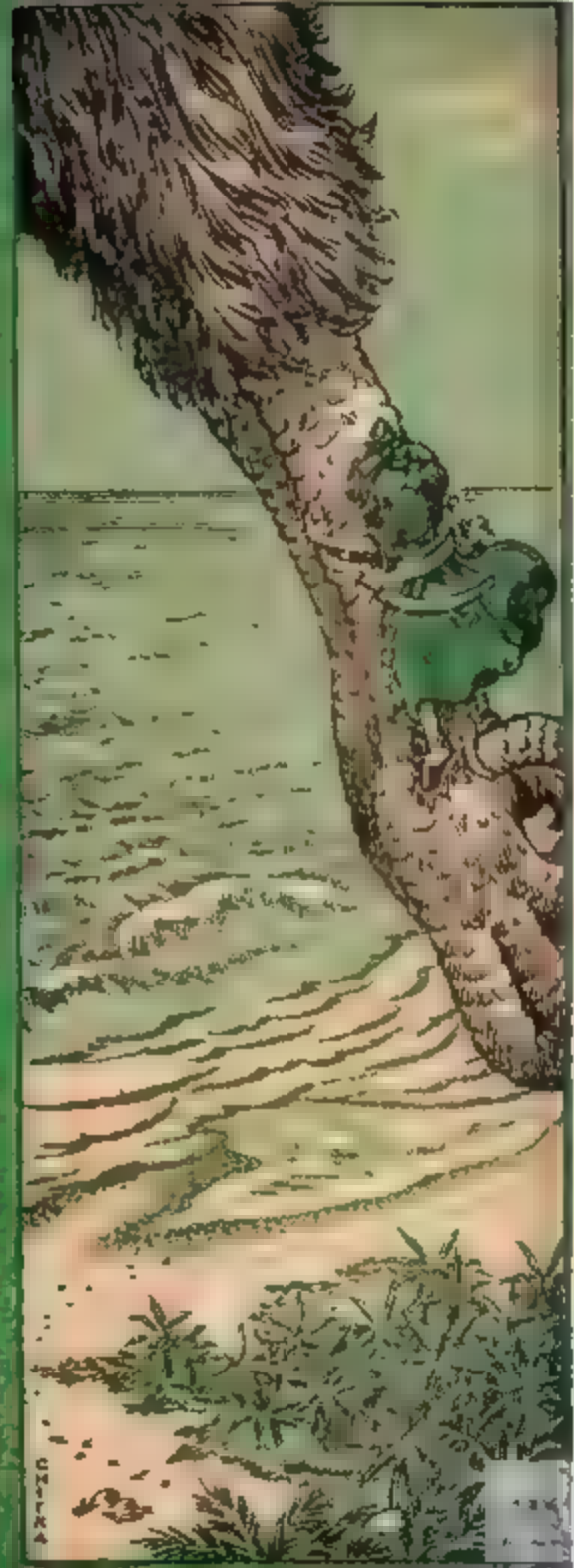
మొదట నా కళ్ళను నేనే వమ్మలేక పోయాను. కాని తరవాత నేను అదివరకు వినివచ్చి గండభేరుండ పక్షులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఈ పక్షులు యొక్కరే సముద్ర మధ్యప ఒక దీవిలో ఉన్నాయని, అవి ఏనుగులను సయితం సునాయానంగా ఎగర వేసుకుపోతాయని నా చిత్తశాంతిలో అనేక మంది యాచకులూ, నాచికులూ చెప్పారు. అవచ్చే పక్షి గండిభేరుండ పక్షి కావచ్చునని, అనేకలో వున్న ఈ బురుజులాటిది దాని గుడ్డు కావచ్చునని నాకు తోచింది. ఈ నా ఉపాసరిఅయినదని రుజువయింది. అ పక్షి నేరుగా వచ్చి ఆ గుడ్డుమీదనే వారి, తన రెక్కలు రెండునైపులా దాచి నిద్రపో పోగింది.

ఆ పక్షి గుడ్డుమీద చాలి నమయానికి నేను అనకలో బోర్లా వదుకున్నాను. తరవాత నేను లేచేసరికి పక్షి కాలు ఒక పెద్ద చెట్టు మానుకన్నకూడా పెద్దదిగా కనిపించింది. నేను వెంటనే నా తలపాగా తీసి విప్పి, దాన్ని జములుగా పెనవేసి మోకులాగా తయారుచేసి, దాని వహాయంతో నన్ను నేను ఆ పక్షి కాళ్ళలో ఒకదానికి గట్టిగా కట్టిసు కున్నాను. నా ఉద్దేశమేమంటే, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఈ పక్షి లేచి పోకపోదు. దాని వెంటడి నేనుకూడా వెళ్ళితే, నన్ను అది ఎక్కడైనా మనుమలుంటే చోట దించుకుందేమోనని.

ఈ నిర్దేశద్వీపంకన్న ఏ చోటైనా సయమే ననిపించింది. నేను దాని కాలికి కట్టుకుంటున్న సంగతి ఆ పక్షికి కించమైనా తెలియవచ్చినట్టు లేదు. నేను దాని ప్రాణానికి ఏ ఈగో, దోషా అన్నట్టుగా వుండివుండాలి.

తెల్లవార్జా నేను అదే స్థితిలో వున్నాను. నేను నిద్రపోకుండాగా అవి ఎగిరిపోతుంటేమోనని, తెల్లవార్జా మేలుకునే వున్నాను. కాని పూర్తిగా తెల్లవారినాకనే అది గుడ్డుమీదనుంచి లేచి, ఒక భయంకరమైన శీకపెట్టి, గాలిలోకి లేచింది. అది ఆకాశంలోకి ఎంత యెక్కు ఎగిరిందో చెప్పలేను. అలా చాలా యెక్కు లేచి అతివేగంగా దిగి

రాసాగింది. ఆ పక్షి దిగి వెగానికి నా బయటే నాకు తెలియకుండాపోయింది. చివరకా పక్షి ఒక రాతిమీద వారింది. నేను వెంటనే నా నడుముచుట్టూ కట్టుకునివున్న కల గుడ్డ విప్పసాగాను. నేను దాని కాలినుంచి చిడిపడే లోపుగా మళ్ళీ అది ఎగిరిపోతుం దేమోనని నా భయం. నేను కట్టు విడి పించుకుని ఇవకలికి వచ్చి, ఆ పక్షి కళ్ళ వడకుండా యెక్కడ దాక్కుందామా అని చూస్తుండగా ఆ పక్షి మళ్ళీ లేచింది. దాని గోళ్ళ మధ్య ఒక నల్లని అసాధారణమైన ప్రమాణంగల పాము చిక్కివుండటం నాకు కనిపించింది. నేను చూస్తూండగానే ఆ గండభీరుండపక్షి పాముతో నహ పైకిలేచి, వెగంగా వెళ్ళిపోయింది.

నేను నా పరిసరాలను కలయచూడ గానే నా గుండె అగిపోయినట్టుయింది. ఎందుకంటే నేను చేరినది ఒక వికారమైన, లోతైన లోయ. దాని చుట్టూకా చాలా

ఎత్తయిన కొండలున్నాయి. వాటి శిఖరాలు చూడడానికి తలయెక్కితే తలగుడ్డ కింద పడిపోవలసిందే. ఎత్తయితే అయింది, ఎక్కి పైకి పోదామంటే ఆ కొండల అంచులు నిటారుగా, చెక్కినట్టున్నాయి. అవి ఎక్కటం చూసుష్యమాకుడు చేయ గల వని కాదు.

ఆ లోయను చూస్తుంటే నాకు ఏడు పొచ్చింది. ఆ వళ్ళ చెట్లూ, పెరియేళ్ళూ వదిలిపెట్టి నేనిక్కడి కెందుకు రావాలి? ఇక్కడ ఒక్క గడ్డిపరక లేదు, ఒక్క చుక్క నీరుకూడా లేదు. ఇందులో మంచి బయటపడే మార్గంకూడా లేదు. అందుచేత ఈ భయంకర ప్రదేశంలో అకలి దప్పులతో అలసుటించి దానక తప్పదు. నేను, ఒక అవదనుంచి తప్పించుకోబోయి, అంతకంట పెద్ద అవద తెచ్చిపెట్టుకున్నాను!

(అంకా వుంది)

నాదెతుడు సిరిద్ బాద్

లోయ ఎలా ఉన్నదీ చూద్దామని నడవసాగాను. అక్కడికిరిలు మామూలు కిరిలుకావు. అందులో మణులున్నాయి! కిందఅంతటా రాళ్ళనుంచి ఊడి పడిన మాణిక్యాల కుప్పలున్నాయి. కొన్నిచోట్ల అవి మనిషి తల యెత్తుకూడా ఉన్నాయి. నేనీ రళ్ళాలను చూసి ఆనందించే వ్యవధి అయినా లేకుండా ఒక భీకరదృశ్యం నా కళ్ళ పడింది. ఈ రత్నరాసుల మధ్యగా తాటిబొందలంతసేం లావుగల సల్లిని, భయం కరమైన పాములు తిరుగుతున్నాయి. అవి ఏనుగులను సయితం మునాయాసంగా మింగగలిపని పించింది. బాగా తెల్లవారితే గండభేరుండపకులు తమను చూస్తాయని, ఆ పాములు తమ రహస్య స్థానాలకు వెళ్లి పొతున్నాయి. రాత్రిపూట మాత్రమే అవి ఈ లోయ లలో స్వేచ్ఛగా తిరగగలవు.

పాములు ఎక్కువగా వున్న చోట్లకు దూరంగా వుంటూ పొద్దుగుంకేదాకా నేనా లోయ అంతటా తిరిగాను. నాకు అకలి దప్పల నంగతికూడా జ్ఞాపకం రాలేదు; ఈ పాముల వాత పడకుండా చూసుకోవటం తప్ప నాకు మరే ఆలోచనా లేదు.

రెండవ సముద్రయానం

CHITRA

వెతకగా వెతకగా నా కోక కొండలించి కనిపించింది. అది నేను దూరేపాటిది. ఆ రాత్రికి అందులో దూరి భద్రంగా వుండ వచ్చు ననుకుని, ద్వారానికి ఒక పెద్దరాయి అడ్డుపెట్టి లోపలికి పోకుతూ వెళ్ళాను. నేను కొద్దిదూరం వెళ్లెనేరికే ఒక భయంకర మైన విషయం తెలియవచ్చింది. అదేమిటంటే నేను దూరినది కొండలించి కానే కాదు—ఒక నల్లపాము చుట్ట! ఆ పాము తన గుడ్లను పొడుగుకోవటానికి అది చుట్ట చుట్టుకు వదుకుంది. ఆ సంగతి గ్రహించ గానే నాకు భరించరాని భయం కలిగి స్పృహ తప్పిపోయింది.

నా స్పృహ తో నుంచి బయటపడి,

రాయి తోనుకుని బయటకి వచ్చేసరికి తెల్ల వారిపోయింది. నా కాళ్లు గుడ్డపిలికల్లాగా ఉండటంచేత నేను సరిగా నిలబడలేకుండా ఉన్నాను. ఆకలి దప్పలవల్లా, విశ్రాంతి లేకా నేను నీరసించి పోయాను. ఇంకా నయం ప్రాణాలతో బయటబడ్డాను. నన్నా పాము మింగేసిందికాదు. నేను లోయలో నిలబడి చుట్టూ కలయచూస్తున్నంతలో తప్పుక్కుమని మాంసంముక్క ఒకటి నా సమీపంలోనే రాళ్లమీద పడింది.

నేను ఉలికిపడి, అది ఎక్కడినుంచి వచ్చిందో అని తల ఎత్తి చూశాను. కాని ఆ మాంసంముక్క పడవేసినవారు ఎక్కడా కనిపించలేదు.

ఇంతలో నాకు చిన్ననాడు విన్న విషయం ఒకటి జ్ఞప్తికి వచ్చింది, రక్షాలుండే వర్ష తాలలో తిరిగి వచ్చినవారు నాకా విషయం చెప్పారు. రక్షాల లోయనుంచి రక్షాలను సంగ్రహించేవారు, గొర్రెలను కోసి ముక్కలు సరికి వాటిని కొండలమీదనుండి లోయలోకి విసిరివేస్తారు. అవి అడ్డువస్తే పశుకూ మనులమీద పడినప్పుడా మనులు మాంసంలో గుచ్చుకుంటాయి. తరవాత గండభేరుండ వటాలు ఆ ముక్క

లను తన్నుకుపోయి, కొండలమీద ఉండే తమ గూళ్లకు తీసుకుపోతాయి, అప్పుడు రత్నాలను అన్వేషించేవారు పెద్ద పెద్ద చప్పుళ్లు చేసి పక్షిని గూటివద్దనుంచి తరిమేసి మాంసంలో ఇరుక్కుపోయిన రత్నాలను విరుగు పోతారు.

ఈ విషయం జ్ఞాపకం రాగానే ఈ లోయలోనుంచి బయటపడే మార్గంకూడా నాకు తట్టింది. నేను వెంటనే పెద్ద పెద్ద రత్నాల కొసం వెలికి వాలిని నా జేబులలోనూ, అంగీలోనూ, ఎక్కడ విలయితే అక్కడల్లా నించుకున్నాను. తరవాత నా తల పాగా ఊదదీసి, కింద పడిన మాంసం ముక్కను నా పొట్టకు కట్టేసుకున్నాను. తరవాత వెల్లికిలా పడుకున్నాను. కొద్ది సేపల్లో విడో పక్షి వచ్చి, మాంసంముక్కను తన గొళ్లతో పట్టుకుని, నన్ను లోయలోనుంచి ఆకాశమార్గాన ఎత్తుకుపోయి తన గూటివద్ద దింపింది. తరవాత అది నా పొట్టకు కట్టిన మాంసాన్ని, నన్నూకూడా చీల్చి తన విడ్డలను మేవసాగింది. అదృష్టవశాత్తూ ఇంతలోనే భీకరమైన మోతలు వినపడ్డాయి. పక్షి ఎగిరి చక్కా పోయింది. నేను లేచి నిలబడ్డాను. నా ముఖమూ, దుస్తులూ రక్తంతో తడిసిపోయాయి.

ఇంతలోనే అక్కడి కొక వర్తకుడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, నన్ను చూసి దిగ్భ్రమ చెందిపోయాడు. అయితే నేను కదలక పోవటమూ, అవకారం చేసేవాడిలాగా కనపడకపోవటమూ చూసి, అతను భైర్యం తెచ్చుకుని, ముందుకు వచ్చి మాంసం ముక్కను పరికించాడు. అందులో రత్నాలేమీ లేవు. అతను చేతులు పైకెత్తి, "ఓ అల్లా! మోసం! దగా!" అంటూ చప్పట్లు చరిచాడు.

నే నతన్ని మర్యాదగా పలకరించాను. అతను మాత్రం వాటో మర్యాదగా మాట్లాడటానికి మారుగా, "ఎవరు నువ్వు? నా సొత్తు

దొంగిలించటానికి అక్కడికి వీరి వచ్చావు?" అన్నాడు కోపంగా.

"భయపడకండి, పావు కారుగారూ. నేను దొంగను కాను. మీ సొత్తమీ హరించనూ లేదు. నన్ను చూసి ఏ భూతమో, ఏకాదమో అనుకోకండి, నేను మనిషిని, వర్తకుణ్ణి. నే సెక్కడ ఉండటమే ఒక విచిత్రమైన కథ. ఆ కథ మీకు చెబుతాను. కాని ముందుగా నేను మీకు పుహపూర్వకంగా కొన్ని రక్తాలిస్తాను, స్వీకరించండి. మనుష్యమాత్రులెవరూ ఎన్నడూ అదుగు పెట్టని రక్తాల లోయలో నేను విడిచి విరాను," అన్నాను.

ఈ మాట అంటూ నేను విరిసే రక్తాలలో చాలా పెద్దవి కొన్ని తీసి ఆ వర్తకుడి చేతిలో పెట్టాను. అవి తీసుకుని అతను వరమానందభరితుడై నన్ను భద్రాజు పొగిడినట్టు పొగిడి, "ఈ మఱులలో ఒక్కటి చాలు, నా జన్మపాడుగునా భాగ్యవంతుడుగా జీవించగలను. నా జన్మలో ఇంత వెలగల రక్తాలు, ఎంత గొప్ప వర్తకుడివద్దా చూడలేదు. అఖరుకు రాజుల వద్దకూడా ఇంత విలవైనవి ఉండవు!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

ఇంతలోనే మిగిలిన వర్తకులుకూడా వచ్చారు. వారందరికీ నా కథ చెప్పాను.

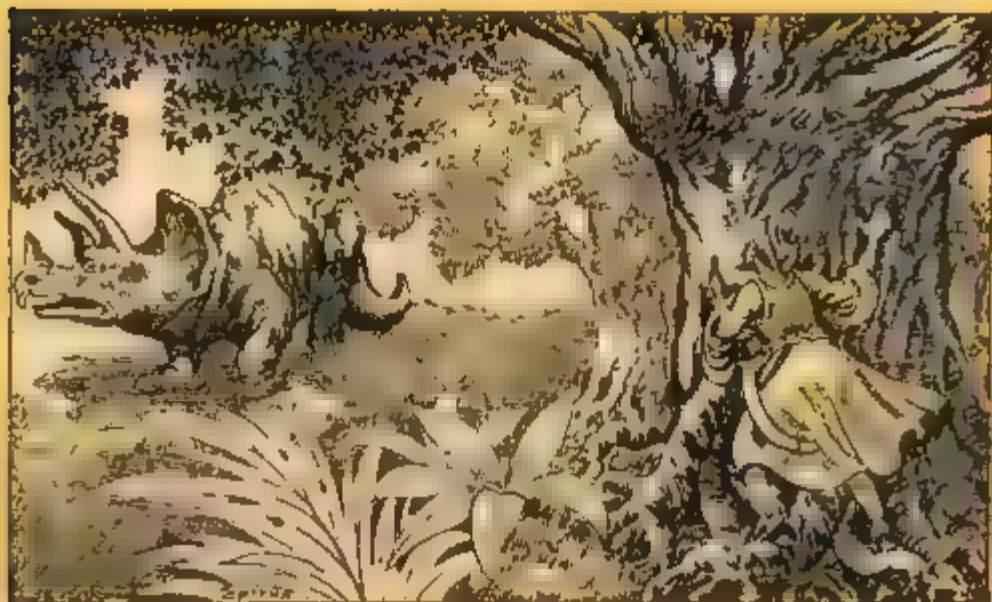

వాళ్ళు సాకథ విని చాలాసేపు ఆశ్చర్యపడి, కరవాత, "అల్లా అనుగ్రహంవల్ల మీరా లోయనుంచి బయటపడ్డారాగాని, మానవ మాత్రుడి కది పాద్యమయే వని కాదు!" అని అభినందించారు. నేను కోపితో పడి పోయే స్థితిలో ఉండటం గమనించి, పాపం, వారు నన్ను కమ గుడారానికి చేర్చి కడుపు నిండా తిండి పెట్టారు, పానీయా లిచ్చారు. ఆ గుడారంలో నే నొక పగలూ, రాత్రి హాయిగా నిద్రపోయాను.

మర్నాడు ఉదయం మేమంతా కలిసి బయలుదేరి కొండలు దిగి నమువ్రతరాన్ని చేరుకున్నాం. అక్కడినుంచి పెడవలో

బయలుదేరి కర్పూరద్వీపం వెళ్లార. అక్కడ ప్రహ్లాదమైన కర్పూర చెట్లున్నాయి. ఎంత ఎండలోనైనా వాటికింద చల్లగా ఉంటుంది. ఒక్కొక్క చెట్టునికీ పందేని మంది సుఖంగా విశ్రమించ వచ్చు. ఈ చెట్ల వోదెలకు గాట్లు పెడతారు. వాటి నుంచి కారే పోనను కుండల్లో పట్టి సువా నన గల హరితికర్పూరం తయారుచేస్తారు.

ఈ ద్వీపంలోనే నేనొక భయంకరమైన మృగాన్ని చూశాను. అది ఖడ్గమృగం బాతిదేగాని అంతకంటే చాలా పెద్దది, ఒంటెకన్న ఎక్కుంటుంది. దాని ముఖంపై పదిమూరల ఎక్కు కోమ్ముంటుంది. అది

చిత్రం: ఎల్. వి. వి. వి.

మామూలుగా ఆకులూ అరిములూ మేస్తూ
చున్నలాగా సంచరిస్తుంది. కాని దానితో
తలపడితే ఎనుగుకూడా దాన్ని గెలవలేదు.
ఆది ఎనుగును తన కొమ్ముతో పొడిచి అవ
లీలగా పైకి ఎత్తేస్తుంది, ఎనుగు చచ్చి
పోతుంది, కాని ఎనుగు మదం కారి ఈ ఖడ్గ
మృగానికి కళ్ళు కనిపించవు. ఈ దశలో
గండభేరుండపక్షి వచ్చి రెంటినీ తన్నుకు
పోతుంది. ఈ ద్వీపంలో అనేక రకాల
ఋరెలనుకూడా చూశాను.

ఈ ద్వీపంలో కొద్దిరోజులు ఆనందంగా గడిపాం. నేను తెచ్చిన ముఝులలో కొన్నిటిని విక్రయించి బంగారమూ, వెండి కొన్నాను. వాటిని వెయ్యటానికి ఒక వడవ చాలిందికాదు. అక్కడినుంచి బయలుదేరి ఎన్నో దీవులు, ఎన్నో దేశాలు, యెన్నో నగరాలు చూసుకుంటూ, ప్రతిచోటా క్రయ విక్రయాలు జరుపుతూ చిట్టచివరకు బ్రసాచేరి, అక్కడినుండి నదివెంచి బగ్గాదు

నగరం చేరుకున్నాను. అంతులేని బంగా
రమూ, వెలలేని రత్నాలూ వెంటబెట్టుకుని
ఇంటికి వెళ్ళాను. బంధు మిత్రులందరూ
నన్ను చూసి పరమానందం పొందారు.
ఎరిగినవారిని ఒక్కరినికూడా వీరుపోనివ్వ
కుండా అందరికీ బహుమతులు ఇచ్చాను.

అనాదు లిగాయతు సుఖమైన భోజనాలు
చేస్తూ, విలపన పానీయాలు తాగుతూ, వెల
గల వస్తువులు ధరిస్తూ, హంసతూలికా
కల్పించి కయవిస్తూ రాజవైభవంగా
జీవితం సాగించాను. నా చుట్టూ అప్త
మిత్రులు ఆ సమానం ఉండేవారు.

రోజూ ఎండరెండరో గొప్పవాళ్లు నన్ను
మాడవచ్చి దూరదేశాల వార్తలు వినేవారు.
వారికి కావలసిన విషయాలన్నీ చెప్పేవాణ్ణి.
నా అనుభవాలు విన్నవారందరూ, ప్రాణు
లతో బయటపడినందుకు నన్ను అభినం
దించేవారు. నా రెండవ సముద్రయానం
ఈ విధంగా ముగిసింది.

నాదేతుడు సిరిద్ బాద్

రోజులు ముఖంగా దొడ్డిపాకున్న కొద్ది నేను వడిన కష్టాలు మరిచిపోయాను. క్రమంగా నాకి ముఖం మీద ముఖంమొత్త వారంబించింది. తిరిగి అనుభవాలు సంపాదించాలన్న కోరిక, వర్తకం సాగించాలన్న కాంక్ష నాలో కలపెక్తాయి. దురాశ దుఃఖం చేతున్న మాట అబద్ధం కాదు. ఈ సంగతి నా విషయంలో త్వరలోనే రుజువుయింది. నేను కార్మిదైన సరుకులు కొని వాటితో బుస్రా చేరాను. అక్కడ ఒక పెద్ద వర్తకపు ఓడ ప్రయాణానికి సిద్ధంగా ఉంది. అందులో స్నేహపాత్రులైన వర్తకులు అనేకమంది ఉన్నారు. వారు అపకృమయంలో అడుకోగలవారు. వారితో కలిసి నేనుకూడా ఓడలో ప్రయాణమయ్యాను. అల్లాను స్మరించి లంగరు ఎత్తించాము.

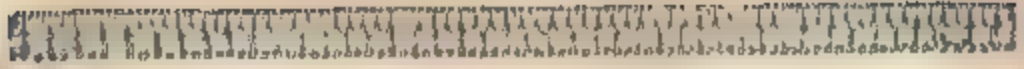
ఈ ప్రయాణంలో అన్నీ శుభకసునాలే అయ్యాయి. మేము రెండు కాకిన చోటనల్లా తాళసాటిగా వర్తకం జరిగింది. మాకు ఎన్నో కొత్త విషయాలుకూడా తెలిశాయి. మా అసంధానికి ఎలాటి విఘ్నమూ కలగలేదు.

మేము ముస్లిము దేశాలకు చాలా దూరాన నడి సముద్రంలో ఉన్నాం. ఆ సమయంలో ఒకనాడు

మూడవ సముద్రయానం

CHITRA

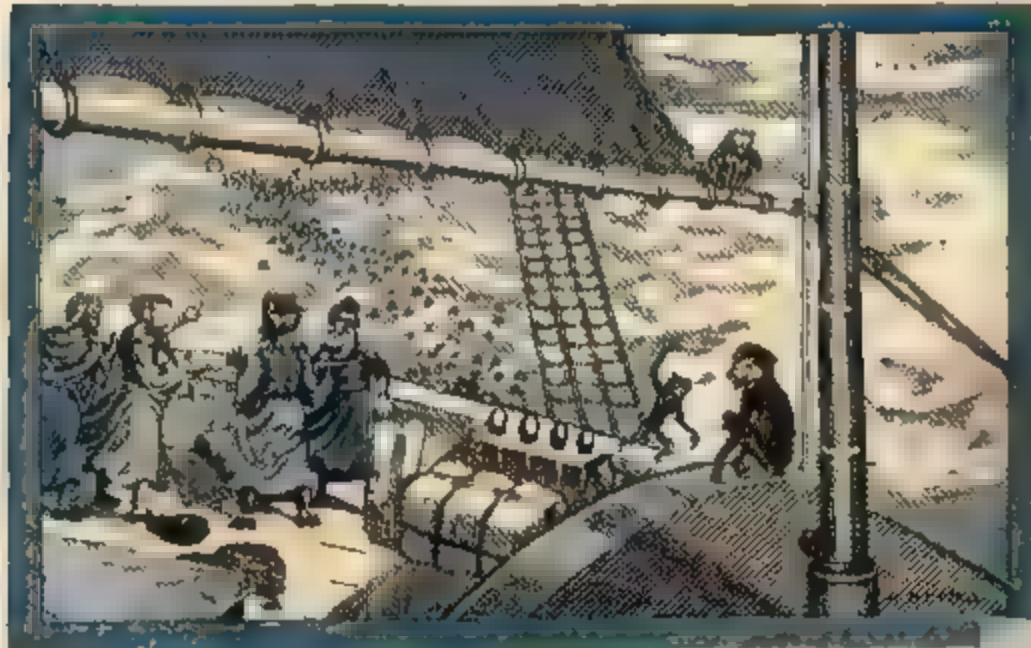
మా ఓడ సరంగు నమ్మడం అంచును వరి
కిస్తున్నవాడల్లా అరిచేళ్ళో నుదురు కొట్టుకుని,
గడ్డం పీక్కుసి, వొక్కా దించుకుని, తల
గుడ్డ విసిరి కింద కొట్టాడు.

అరిని విపాద స్థితి చూసి అశ్వర్య
పడుతూ అతన్ని చుట్టుముట్టి, "ఏమిటిది?"
అని అడిగాం.

"అయ్యో, ప్లే హాతులారా! గారి మనసు
మోసగించి రాగూడని సముద్రప్రాంతానికి
తెచ్చింది. మన దురదృష్టంవల్ల మనం అ
శనవడ పిసిని చేరలేకున్నాం. ఇక మనకు
మూడినట్టే, ఎందుకంటే అ దీవిలో అడుగు
పెట్టి ప్రాణాలకో బయటపడినవాడు ఇంత

వరకు లేడు. అది మర్కటాల దీవి. మనం
చచ్చినవారిలో జమే!" అంటూ సరంగు
వాపోయాడు.

అయన ఇలా మాట్లాడుతూండగానే
విచ్చితమైన జంతువులు, మిదకలి దండు
లాగా లుకలుకలాడుతూ, సముద్రంలో
ఈడుకుంటూ వచ్చి మా ఓడను చుట్టు
ముట్టాయి. మరి కొన్ని దిశలలోనే ఉండి
భయంకరమైన అరుపులు అరిచాయి. అ
అరుపులకు రక్తం జిల్లుమని గడ్డ కట్టుకు
పోయింది. మేమా జంతువుల బోలిక
పాలెదు. పోతే, అది సంఖ్యా బలంచేరి
మమ్మల్ని తుదముట్టిస్తాయని భయం.

నిజానికి సంఖ్యాబలం ముందు శార్యసాహ సాలెం పనికివస్తాయి? ఈ మర్కటాలు ఓడ ఎక్కివచ్చి మా నదుకులను తడిచి చూడసాగాయి.

ఈ జంతువులు నేను చూసిన వికార మైన జంతువులన్నిటికన్నా వికారంగా ఉన్నాయి. వాటి ఒంటి నిండా జాలున్నది. వాటి ముఖాలు నల్లగానూ, కళ్లు ఆకు పచ్చగానూ ఉన్నాయి. వాటి ఎత్తు మూడు జానలు మించదు. వాటి ముఖవికారాలూ, అరుపులు మనం ఈవాండలేసంత భయం కరమైనవి. అవి పళ్లు కొరుకుతూ, ముప్పుల్ని తిరుతూ, మాకో మాట్లాడుతున్నట్టు స్పష్ట

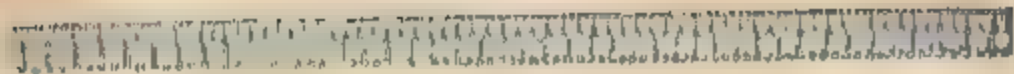
మయింది. కాని వాటి భావ మేమో తెలియదు. మేం అసహాయులమై అలా నిలబడివుండగా అవి తెరచాన న్తంబాలు ఎగబాకి, తమ దంతాలతో కాళ్ళు కొరికి, తెరచావలను కింద పడేశాయి. తరవాత చుక్కాని పశ పరుచుకుని, అవి గాలివాలున పడవను తిరానికి సదిపాయి. తరవాత అవి ముప్పుల్ని ఒక్కొక్కరినే పట్టుకుని తిరానికి చేర్చాయి. ఆ తరవాత అన్నీ కలిసి ఓడలో యిక్కి, సముద్రంమీదికి వెళ్ళి కను చూపుమేర వాటి పోయాయి.

మేం కాస్తా దీవిలో చిక్కుపడిపోయాం. ఆ అనుక తీరంలో నిలబడి చేయగలది ఏముందిగనకా? అందుచేత దీవిలోకి బయలుదేరాం. అక్కడ మాకు పళ్ళ చెట్లూ, వాగులూ కనిపించాయి. ఈ చెట్ల పళ్ళు కొనుకుని తింటూండిగా దూరాన మా కొక పెద్ద భవనం కనబడింది.

మేం దానితెసి వెళ్ళాం. అది నలుచద రంగా, ఎత్తుగా ఉన్న భవంతి. దాని చుట్టూ బలమైన ప్రహరీగోడ ఉన్నది. గోడ ద్వారానికి గల తలుపులు చార్లా తెరిచి ఉన్నాయి. అక్కడ రక్షకభటు లేవదూ లేరు. అందుచేత మేం నేరుగా లోపలికి వెళ్ళాం. లోపల చాలా వికారమైన హాలు

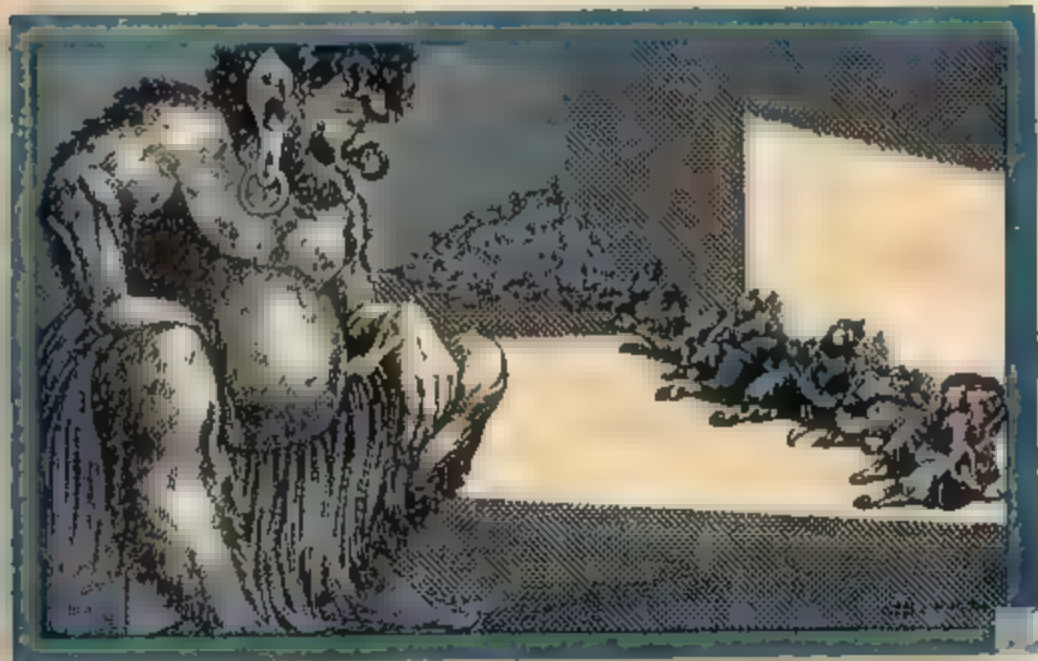

ఒకటి ఉన్నది. అందులో బ్రహ్మాండమైన
వంట పాత్రలు, మాంసం గుచ్చి కాలే
ఐంపకాడవా ఉన్నాయి. నెలమీద ఎము
కల పొగుల గుట్టలున్నాయి. వాటిలో కొన్ని
ఎరిదిపోయూ, కొన్ని వచ్చిగానూ ఉన్నాయి.
దుర్లభానికి ముక్కులు పగిలిపోతున్నాయి.
అయినా మేం తప్పిపోయి ఉండటంచేత
అక్కడే వదుకుని నిద్రపోయాం

మార్కా సమయమైన కొద్దిసేపటికల్లా
ఉరుములాంటి చప్పుడు విని మేం లేచి
కూచున్నాం. ఒక భూతులాంటి శారునలుపు
వాడు పైకప్పునుంచి దిగుతూ మాకు కని
పించాడు. వాడు కాటినెట్టు ఎత్తున్నాడు.

మర్కటాలన్నిటినీ మించి వికారంగా
ఉన్నాడు. వాడి కళ్ళు నిప్పుల కుంపట్ల
లాగా ఎర్రగా వెలుగుతున్నాయి. వాడి
పక్కపళ్ళు అచివివంది గోరల్లాగా పొడవుగా
ఎంపుతిరిగి ఉన్నాయి. వాడి గింది పెదవి
రొమ్ముమీదికి, వాడి చెవులు భుజాలమీదికి
వేళ్ళాడుతున్నాయి. వాడి చెతిగోళ్ళు సుహం
గోళ్ళలాగా ఉన్నాయి.

మాకు భయంకో చెయ్యా, కాలూ ఆడ
లేదు. అ రాక్షసుడు గడవారనే ఉన్న
ఒక బల్లమీద కూచుని మమ్మల్ని ఒక్కొక్క
రినీ పరిశీలనగా చూశాడు. చివరకు వాడు
మావద్దకు వచ్చి నన్ను మెడమీది చర్మం

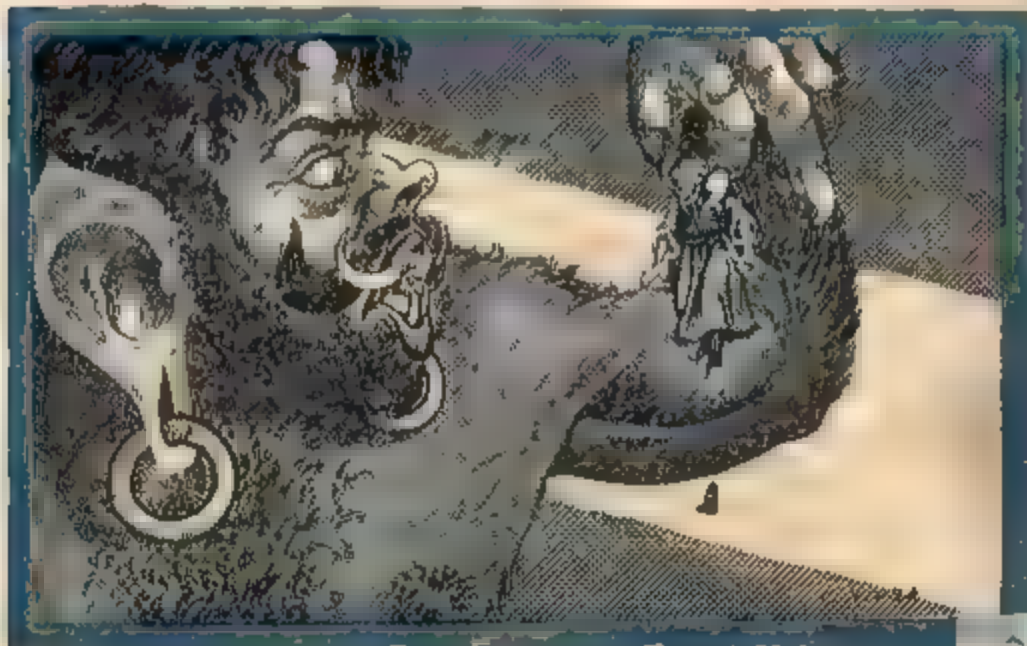

వట్టుకుని, ఎల్లికూరను ఎత్తివట్టు ఎత్తి, అటూ అటూ తిప్పిచూశాడు, నా కల తడివి చూశాడు. నేను వాడికి నద్దొట్టు కనబడిలేదు. నే నవలే బక్కపడ్డాను మునిషిని, ప్రయాణాలమూలంగా మరింత చిక్కి ఉన్నాను. వాడు నన్ను కిలపి పోలేసి, నా పక్కపాళ్ళి అలాగే ఎత్తిచూసి, వాణ్ణికూడా కిలపిపారేసి, మరొకట్టి ఎత్తాడు. ఇలా అందరిని పరీక్షించాక, చివరకు పైత సరంగు వంతు వచ్చింది.

మా సరంగు అబానుబాబువు, మంచి పుష్టి కలవాడు అందుచేత ఆ రాక్షసుడు అతన్ని పిలిచి చంపి, ఇనుపకాడకు గుద్ది,

నిప్పుమీద కాల్చి నిప్పింతగా తినేసి, బల్ల మీద పడుకుని గురక పెడుతూ నిద్ర పోయాడు. మా కెవరికి ప్రాణాలలో ప్రాణాలు లేవు. ఆ రాక్షసుడు కెల్లవారి లేచి బయటికి వెళ్ళిపోయినదాకా మేము కుక్కిన పేలలాగా ఉండిపోయాం. ఆ కర వాత మా దుస్థితిని తలుచుకుని బావుడు మని పెడిచాం. పిం బియ్యాలో మాకు తోచలేదు. మమ్మల్ని అపేవాడు తెలుగనక భవనం దాటి బయటికి వెళ్ళి దాక్కునేటందుకు చోటు దొరుకుతుంటే మోసాని చూశాం. కాని అ దీవిలో రహస్య ప్రదేశ మ్నాది కనిపించలేదు. ఈ రాక్షసుడి వాత

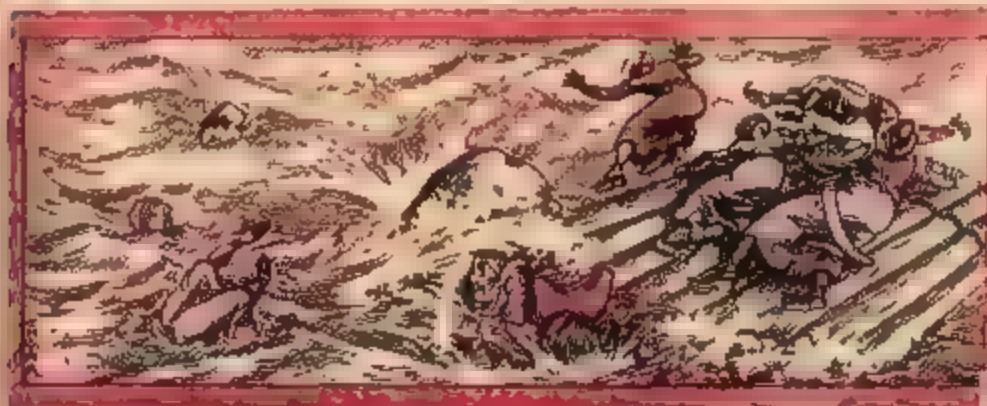

పడి చచ్చేకన్న నముద్రలో పడి ఆత్మ
హత్య చేసుకోవటం మేలని కొందరన్నారు.
అంతదాకా వస్తే ఆ రాక్షసుణ్ణి చంపి చావటం
మంచిదని మరి కొందరన్నారు. ఎట్లాగూ
చావు తప్పేటట్టు లేదుగనక రాక్షసుణ్ణి
చరపటానికే నిక్కయించాం. ఆ తరవాత
పారిపోవడానికి సాధనం ఉండాలి గనక,
నముద్రారాస ఉన్న కోయ్యలతో ఒక
తెప్ప తయారుచేసి పాద్రాకే సమయానికి
భవనానికి తిరిగి వచ్చాం.

మామూలు వేళకు రాకనుచు రానే
వచ్చాడు. వాడు మాలో మరొకణ్ణి చంపి
తీసి, బిల్లమీద వ్రతుకుని భూమి దద్దరిల్లేట్టు
గురకపెట్టసాగాడు. చాపగా మిగిలినవాళ్లం
రెండు ఇనపకాడలు నివ్వల్లో ఎర్రగా కార్చి
చెరొక కాడనూ ముగ్గురు నలుగురుచొప్పున
మోముకుని పోయి ఆ రాకీమడి రెండు కళ్ల
లోనూ గుచ్చాం. వాడు బాధతో పెట్టిన
అరుపులు వరనాతికమైనవి.

వాడి కళ్ళయితే పోయాయిగాని వాడు
దావలేదు. ఘోకనం వాడు అంతటా
తదవసాగాడు. కాని మేం వాణ్ణి మలుపుగా
తప్పించుకోగలిగాం. వాడు కడుపుకుంటూ
వాకిలి తెరుచుకుని బయటికి వెళ్లిపోయాడు.
తప్పించుకుపోవటానికి అదే సమయమని
సముద్రతీరానికి పరిగెత్తి, మేం తయారు
చేసి ఉంచిన తెప్పమీద ఎక్కి సముద్రం
మీదికి తోసుకు పోసాగాం.

అంతలో పెదబొట్టు ఒకటి వినిపించింది. కళ్ళుతెని ఆ రాక్షసుణ్ణి, వాడికన్న విచారమైన ఒక అడ రాక్షసి నడిపెస్తున్నది. ఇద్దరూ కలిసి సముద్రతీరానికి వచ్చారు. వాళ్ళు మా తెప్పమీదికి పెద్ద పెద్ద అంద రాళ్ళు విసిరారు. వీటిలో కొన్ని గురిగా తగలటంవల్ల నేనూ, మరి ఇద్దరూ తప్ప మిగిలిన వారంతా సముద్రంలో పడిపోయారు. మేము ముగ్గురమూ ఆ రాళ్ళ బారి దాటి పొగలిగాం. (అంకా వుంది)

నాదెతుడు సిరిద్ బాద్

రెండు వగళ్ళూ, రెండు రాతులూ మేం గాలివాలుగ
కొట్టుకుపోయి మరొక దివిలో వెళ్లి వద్దాం. అప్పటికి
మేం కడపాణాలతో ఉన్నాం. మేం కాసేసి వళ్ళు
తని, నీరుతాగి, ఒక ఎత్తయిన చెట్టు ఎక్కి పరిశల్లా
చీకటిపడి పోయింది. మేమూ రాత్రి చెట్టుమీదనే
నిద్ర పోయాం.

తెల్లారి మేం కళ్ళు తెరిచేసరికి మా కంకారు
ఎమని చెప్పాను! ఒక భయంకరమైన సర్పం,
మే మెక్కి ఉన్న చెట్టుబోదె అంతలాపుది, గుహలాగా
నెరు తెరుచుకుని మా వైపు వస్తున్నది. అది మమ్మల్ని
చూడగానే మా ఎత్తు లేచి, నావెంట ఉన్నవారిలో
ఒకళ్లు కదిలిపోయేసి వెళ్లిపోయింది.

అది వెళ్లిపోయాక నేనూ, రెండవవాడూ కలిసి
చెట్టు దిగి, ఇన్ని పళ్ళు కొనుకు తని, నీళ్ళు తాగి,
దీప్తవసుంకా పూలించి ఇంకా ఎత్తయిన చెట్టు
మానుకుని, దానిమీద ఎక్కి ఆ రాత్రికి నిద్రపోయాం.
ఇది తెల్లవారేసరికల్లా ఆ దుష్ట సర్పం మేమున్న
చోటికి కయారయింది. అది అపరితంగా చెట్టుకు తన
కరీరం పెనవేసి పైకి పాకి నా వెంట ఉన్న రెండో
వాణ్ణికూడా మింగేసి వెళ్లిపోయింది.

మూడవ సముద్రయానం

CHITRA

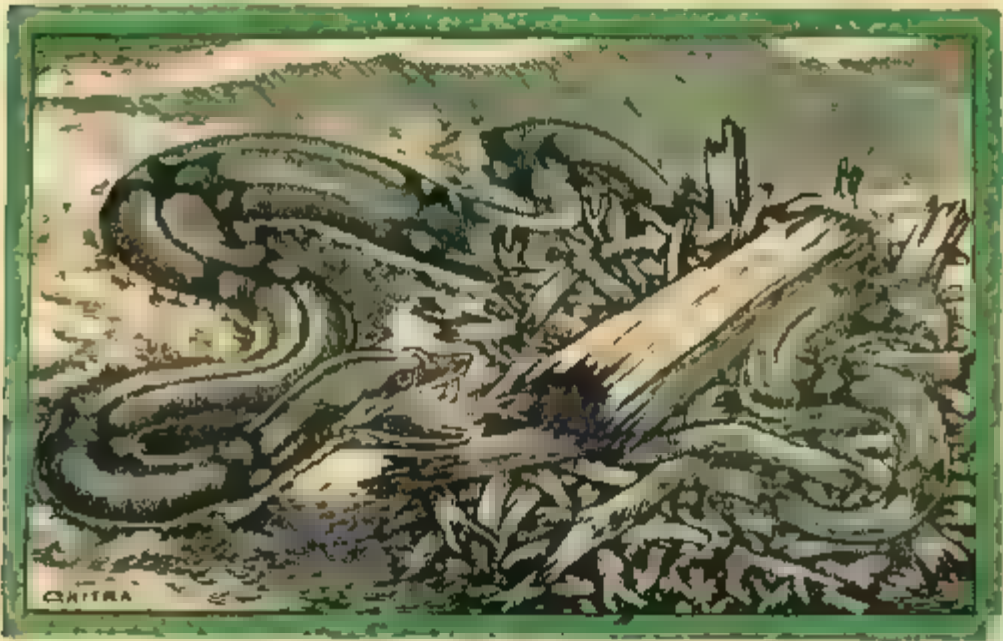

నాకు చెప్పరాని దుష్ట పట్టుకొచ్చింది. ఇక నేను మాత్రమే మిగిలిపోయాను. మేమే రాక్షసుడి నేట వదలకుండా తప్పించుకు వచ్చింది ఈ క్రూరుత్వం నేటి పవహం కేక? "ఓ, గుర్రం అక్క హత్య చేసు కుంటే నమం!" అనిపించి నేను ముద తిరానికి వంగెత్తాను.

కానీ జీవితవ్య అతి చిత్రమైనది. అది ప్రాణంపై అకను అంత సులువుగా వదులు కోదు. పామును తవ్వకునేటందుకు నాకు ఒక ఉపాయం తల్లింది. నేను నమ్ముదం ఒడ్డున గల కలవ పొగుచేసి నాలుగు వెదల్చును చెక్కలు నాలుగు వైపులా

అద్దంపెట్టుకుని, వాటిమధ్య వదుకుని, పైన కొన్ని కర్రముక్కలు వే ఉన్నాను పాము దాని వెళ్ళు అది వచ్చింది అ చెక్కల సందునుంచి నన్ను ఒయటికి తీయాలని చిక్కవయత్నాలు చేసి విఫలమయింది. చివరకు విసుగొత్తి అది నన్ను చదిచి త దారిన వెళ్ళిపోయింది.

అది చెల్లివాయిందని యాచించేమగ్నాక నేను చెక్కలు తొనవేసి ఒయటికి వచ్చి నమ్ముదతిరానికి వెళ్ళాను. నమ్ముదంమీద దూరాన ఒక ఓడ కనిపించింది. నేను వెర్రివాడిలాగా కేకలువేస్తూ చేతులూపాను. తరవాత ఒక చెట్టుకొమ్మకు తలపాగా విప్పి

కట్టి అడించాను. అదృష్టవశాత్తూ ఇది ఓడవాళ్ళ కళ్ళబడింది. ఓడ వారికివ్వించి ద్విపంవేళ్ళ వచ్చింది. త్వరితగతినే అది తిరాని లంగరు వేసుకున్నది. ఓడకళా సులు నన్ను ఎక్కించుకున్నారు.

ఓడలోకి ఎక్కగానే నాకు మంచి దుస్తు లిచ్చారు. సుప్రసాదాన్ని పట్టించి చాలా అలలితంగా చేసి, సుఖమైన స్నానం చేపట్టింది. మృత్యువేదక కళ్ళలోకి చూసి, చూసి హతాశుడినై అప్పు నాలో మళ్ళీ జీవచ్ఛైలికం కలిగింది. శ్రమంగా నేను మామూలు మనిషినిపాటు గడిచిన కష్టాలను వివశలలకింద ఎరిగణించసాగాను.

మా ప్రయాణం సుఖంగా సాగింది. చివరకు మేం సదాహితా అనే ద్వీపం చేరాం. రేపులో లంగరు దించగానే ఓడ లోని పర్షకులంతా శ్రయస్వేశయాలు చెయ్యడానికి కిందకి దిగివెళ్ళారు. అప్పుడు ఓడనరుగు నాదగిరికి వచ్చి, "చూడు, బాబూ! నువ్వు అతి పవిత్రాదివిగా, దిక్కు లెసేవాదివిగా కనుమరుగైనావు చాలా కష్టాలు పడ్డావంటున్నావు కనుక నీకు ఒక సహాయం చేస్తాను. నీన్ను నీ గ్రామం చేరుస్తాను. ఇంతకాలంగా పర్యటించుకుంటున్నావు నా పేరు చెప్పుకుని సుఖంగా బతుకుదువుగాని," అన్నాడు.

"అయ్యా, ఏం సహాయం చేసినానరే మీ మేలు ఎన్నటికీ మరపను," అన్నాను.

"అయితే విను, కొన్ని విశ్లేషణకం మా వెంట ఒక పరీక్షకుడుండేవాడు. అతను ప్రయాణంలో ఒక దీవిలో దిగబడి పోయాడు. అతరవాత అతని బాడే తెలియ లేదు. అతను బతికే ఉన్నాడో, చచ్చి పోయాడో! అతని సదుకండా కొట్టులో వేసి ఉంది. అటులా నివరం చేస్తాను. దాన్ని తీసుకుపోయి విక్రయించి, కొంత వట్టంకించ నువు ఉంచుకుని మిగిలినది నాకిచ్చియ్యి. నేను దానిని తీసుకుపోయి అతని బంధువు లకు అందజేస్తాను," అన్నాడు సరంగు.

"అ మీ చేసినట్లయితే నన్ను బతి కించిన వారవుతారు. ఈ పరిస్థితిలో అంత న్యాయంగా డబ్బు సంపాదించు కోవటం కంటే కాపలినన జేమిటి?" అన్నాను.

అప్పుడు సరంగు గుమాస్తాను దగ్గరకు పిలిచి, "దేవు సన్నిధిని చిట్టాలో రాయ వయ్యా!" అన్నాడు.

"చిత్రం, పటని ఎవరిపేర రాయ మన్నారు!" అని గుమాస్తా అడిగాడు.

"ఈ సదుకండా నావికుడు నిందబాడది. కాని దానిని ఈ మనిషిపేర రాయ. పేరు అతన్నే అడిగి కనుక్కో," అన్నాడు సరంగు

"నేనే నావికుడు నిందబాడను!" అని తేకపెట్టాను, అశ్చర్యంతో. నేను సరంగును పరికించి చూతునుగదా, నా రెండవ సముద్రయానమప్పుడు నన్ను ఒక దీవిలో వదిలిపెట్టి నౌకను తరలించుకు పోయిన వరంగు ఇతనే!

నేను సంబ్రమంతో, "సన్ను గుర్తించ లేదా? నేను నిజంగా నావికుడు నింద బాడనే! బాగానే పర్రకుణ్ణి. నా కథ వివరించి. నేనే చాలా విశ్లేషణకం ఆ ద్వీపం మీదికి వెళ్ళి తిరిగి వడివ అందుకోలేక పోయాను. మంచి సెలయేటివక్క భోజనం చేసి పడుకుని నిద్రపోయాను. నేను నిద్ర

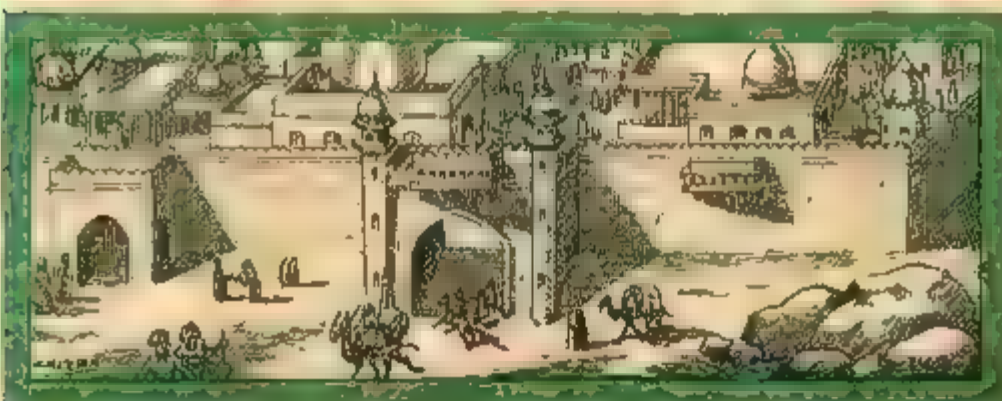
లేచేసరికి వదవ అప్పుడే కనుచూపుమీర
దూరం వెళ్ళింది. ఆ తరవాత రత్నాల
పర్వతం వెళ్ళిన వర్తకులు నన్ను చూశారు.
వారిలో ఎవరైనా యిక్కడవుంటే నన్ను
గుర్తించగలరు," అన్నాను.

నేని భారణిలో మూల్లాయకుపాతున్న
సమయంలో ఒక వర్తకుడు, వెంటబెట్టుకు
పోయిన నరుకుతో అమ్మకాడుకాబోలు,
మరికొంత నరుకుతోనం నాకకు తిరిగి
వచ్చాడు. నా ముఖంకేసి పరకాయించి
చూసి, ఆశ్చర్యంతో చేతులు రెండూ కలిపి
వట్టుకుని, "అరే, అల్లా! నా మాట
ఒక్కరు నమ్మలేదు. గండభేయంఉవకి
రత్నాల లోయలోనుంచి మనిషిని పైకి
తీసుకురావటం కష్టరా చూకానంటే అన్నీ
వల్లడి నన్నాని ఇదిగో ఆ మనిషి! సంద
బాద నాపెకుడు నాకు వెలలేని రత్న
లిచ్చిన ధర్మార్థుడు," అంటూ నన్ను
అలింగనం చేసుకున్నాడు.

అప్పుడుగాని సరంగు నన్ను పొల్పుకో
లేదు. అతను నా చేతులు రెండూ వట్టు
కుని ప్రాణాలతో బయటపడినందుకు నన్ను
తెగ ఆధిసందించాడు. తరవాత నా నరుకు
లన్ని రేపులో దింపించాడు. వాటిని విక్ర
యించగా నాకు అంతులేని లాభం వచ్చింది.

సలాహితానుంచి బయలుదేరి సందు
దేశం వెళ్ళాం అక్కడి సముద్రాలలో నేను
ఆవుముట్టెగల చేపలనూ, గాడిదముట్టెగల
చేపలనూ, పట్టెల్లాగా ఎగిరే చేపలనూ
చూశాను ఈ విధంగా మేం విమలకాలం
సముద్రాలపై తిరిగి ఎట్లాగైతేనేం బ్రహ్మ
చేయకున్నాం. అక్కడినుంచి నా స్వస్థల
మైన బ్రాహ్మగరం వెళ్ళి, బంధుమిత్రుల
సందర్శిని కలుసుకున్నాను.

కిందబసారికన్న ఎక్కువ లాభంతో
తిరిగివచ్చాను గనక నగరంలోని పెదసాద
లందరికీ దానధర్మాలు చేశాను. మళ్ళీ
నా జీవితం సుఖవంతంగా నడిచిపోయింది.

నాటితుడు సిరిగ్ బాద్

మనం కష్టాలకు గురి అయినమయంలో నాటిని ఎల్లా భరించగలమా. అని ఎప్పుడు గదిచిపోతాయా అనిపిస్తుంది. కాని అది తొలగిపోయి నుఖమైన రోజులు వచ్చాక వెనక్కు తిరిగి చూసుకుంటే కష్టాలలోనే ఏదో సందం కనిపించి, నాటిని గురించి అప్పట్లో, ఎందుకు అంతగా దిగులుపడ్డామా అని ఆశ్చర్యపోతాం.

నేను చూచు భవంకరమైన సముద్రయానాలు చాలా ఇంటి ముఖంగా కుడిచి కూచునికూడా, ఈ లోగాలలో మునిగి తేలడంకంటే మళ్ళీ ప్రపంచ పర్యటన చేసి అనుభవాలు సాధించటమే మేలనిపించింది. పర్యటించేసి ఎప్పుడు మరొక గడిచారని కూడా కోరిక కలిగింది. ఈ కోరిక రాసురాను ఎంత తీవ్రంగా పరిణమించిందంటే నేనొక ఒక్క క్షణం కూడా ఇంటి నిలవలేక పోయాను. తిరిగేకాలూ, తక్కి నోడూ ఈ ఒక కోవని ఇందుకే అంటారు.

విధి తోనే ఎట్లాగా ఒకనాడు నేను నా ఇల్లూ వాకిరి, అస్త్రవాస్త్రీ వదిలేసి, పూర్వంకన్న ఎక్కువ లలితై, సమకుటు కొనుక్కుని వాటికే బిడ్డా చేరాను.

నాలుగవ సముద్రయానం

CHITRA

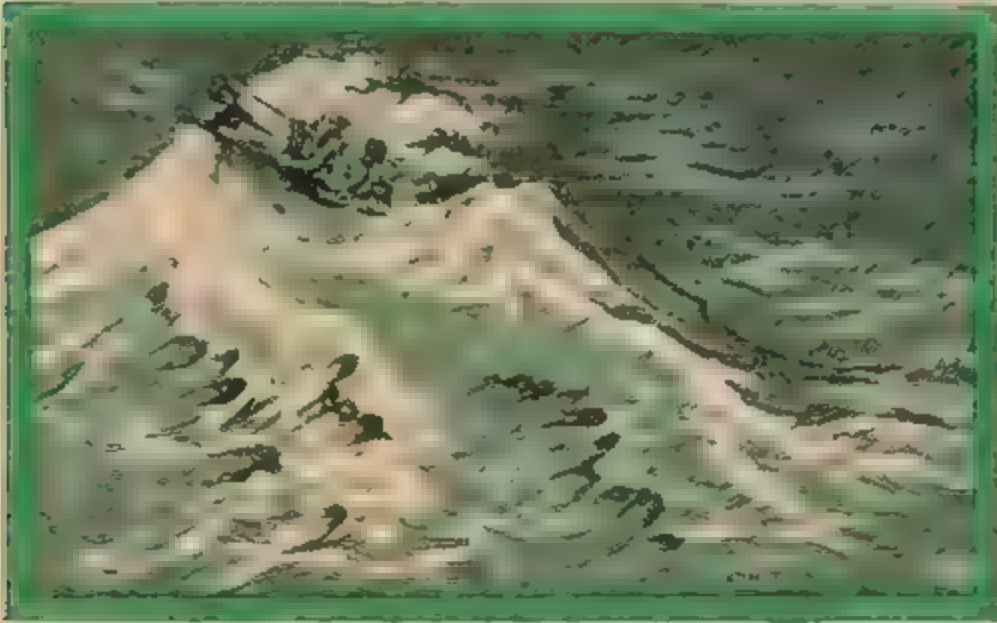

అక్కడ ఒక పెద్దనాక పట్టుకున్నాను. ఆ
నాకలో ఆ నాకమీద బసా వర్తకులు
కూడా ప్రయాణమైనారు.

ఈ నాక చాలా వేగంతో పొగలది. అది
ఎక్కడ పులకూ, ఎన్నో దేశాలకూ వెళ్ళింది.
నాక లంగరు దింపించేటట్లు వర్తకం
మహిమమైనదిగా, అమిత లాభసాటిగా అని
గిలది. కాని అప్పుడు ఒకనాడు నాక
సముద్రంలో నరంగు లంగరు దింపించి,
"మే. మే. అయిపోయింది!" అని ఎలు
గెత్త అందరూ అక్షిణంలోనే అప్పు
గాలి పొగింది. తాత్కాలికంగానే నాకలు
నాకలుట్రా లేచి అనేకవేల సమగ్ర 4 క్రిత

నాకను బాదసాగాను. కొద్దిసేపట్లానే నాక
చాలా తాకిడికి ముక్కులు వెళ్ళిపోయింది.
నాకలోని సమగ్రంతా సముద్రం మింగి
త. పట్ట. పెట్టుకున్నాడు. వర్తకులలో
చాలామంది తమ సమగ్రంతోపాటే నాక
ద్రంలో నమాధి అయిపోయారు.

అలా కదాకంపల్ల నేనూ, మరికొందరు
వర్తకులూ ఒక పోలమై చెక్కలతట్టును
అక్కియించ గడగాం. అరిలు మమ్మల్ని
ఒకప్పుడల్లా అటూ ఇటూ కొట్టాయి. తర
వాక పెద్దగాలి మమ్మల్ని ఒక ఒడ్డున
పారేసింది. మేమందరూ ఉప్పు. తా
దికి మూడువంతులు చచ్చిఉండటంవల్ల,

ఆ రాత్రుల్లా వస్తువదిచాన ఇనకలో ఎల్లా పడినవాళ్లం అట్లాగే పొమ్మనిల్లి బాగా నిద్ర పోయాం.

తెల్లవారి లేవేసరికి మాకు కాస్త శక్తి వచ్చినట్లనిపించింది. అందుచేత మేం ఐదుగురుడరి లోపాంతారశని వెళ్లాం. కొంతదూరం వెళ్లేసరికి అంత దూరాన ఒక భవనం కనిపించింది. మేము చూస్తుంటే గానీ ఈ భవనం ద్వారంలోనుంచి అనేక మంది కాదునలుపు వ్యక్తులు వరిగెత్తు కుంటూ పూ వైపు వచ్చారు. వారు జంతు వుల చర్మాలు భరించి ఉన్నారు. మాచా వలుకూ అదకుండా వారు మెస్మర్స్ లు భవ

నంలోని వెళాలమై. పాపిడిలోకి తినుకు పోయాడు. అక్కడ ఎత్తయిన మహావనం మీద ఒకరాజు కూచుని ఉన్నాడు. తూచి మని ఆయన మాకు పైగచేశాడు.

క్షణంలో నల్లలివాళ్లు పూ ముందు కంచాలలో కనిపిసి ఎరగగ. కూరింజో లోకం ఉంచారు. వాటిని చూస్తే నాకు అంటి పుద్దికూడా కాలేదు. కాని నా మిత్రులు బాగా అకలి గవిచ్చి కారణం చేత అవురావురుమని కంచాలలో పెట్టిన ఆహారం తినేశారు. నేనా ఆహారం తినక పావటం మేలయిందని నాకు తరవాత తెలిసి వచ్చింది.

నా స్నేహితులైన వర్తకుల అకలి ఆహారం తింటున్నకొద్దీ జాస్తీ కాపాగింది. వారు గంటల తరబడి తమ కంచులో పెద్దించినదల్లా ఆత్రంగా తినసాగారు. అంత కంతకూ వాళ్లు తినే వద్దతెకూడా పరువులు తినే భోరణిలోకి దిగసాగింది.

వాళ్లు ఒకవంక తింటూండగానే నల్లలి వాళ్లు ఒకచాడిలో పిటి లేవనం తెచ్చి వాళ్ల శరీరాలకు పూయసాగాడు. దిని ప్రభావం చూసితిరారి. నా మిత్రుల పాట్లలు ఒక్కొక్క అంగుళమే ఉబ్బుకురావటం నేను కల్లారా చూశాను. పాట్లలు ఉబ్బిపోతున్నకొద్దీ వారి

చందమామ

అకలికూడా హెచ్చరించుచున్నది. అ అకలి ఎంతకీ తిరేదిగా చికిపాచటం చూసి నేను నిర్భాంత పోయాను.

ఇరుతా కల్లారా చూస్తూ నేను ముద్ద విట్టా రేచి పెట్టకునేది! నా కరిచానికి లేచనం పూయిపన్నె నేను విరాళింబాను. ఇదీ నాకు మేలే అయింది. ఎందుకంటే, పిళ్ళు రభాకినులసి, చంపితనదానికి చాళ్యా విధంగా మనుషులకు కొవ్వపట్టెట్టు తని విప్పారిన నాకు త్వరలోనే తెలిసింది. ఇంకో మోరమెమంటి, పిళ్ళరాజు రోజుకొక మనిషి కాల్చుకుంటాడు, పిళ్ళుమీటకు పచ్చిచునులని పిక్కుతంటారు.

ఈ పనియే నాకు తెలియవచ్చాక నా గతి, నా స్నేహితుల గతి విమవుతుందో నని నేను చాలా అందకోపించాను. పైగా నా మిత్రులవాట్లలు పెరిగిపోతున్నట్టి వాళ్ళ వివేకం కనించి పోతున్నట్లు స్పష్టమయింది. చిట్టచివరకు వాళ్ళు వేరవవుతున్నట్లుగా అయిపోయారు. అ నల్లదివాళ్ళు పిళ్ళని దూరంగావున్న వచ్చికమైదానాంపినికి మేపటానికి జోరుకు పోయారు!

నేను భయంతోనూ, అకలితోనూ చిక్కి కిల్లిమై పోయాను నా చర్మం ఎముకలకు అంటుకు పోయింది. అక్కడి వాళ్ళకు నా

యూదు కొంచెంకూడా అప్పకి లేకుండా పోయింది. నాకు నన్ను మరిచిపోయారు. అందుచేత నేను ఒకరోజు వాళ్ళ భవనం నుంచి తప్పించుకుని చీపికి అడ్డంపడి నడవ సాగాను. దారిలో నాకు నా మిత్రులకు తోలుకుపోతున్న పల్లదివాళ్ళు తటస్థ వర్తారు. నేను చెట్లదాటు... చాక్కుని చారి కంటవడకుండా తప్పించుకున్నాను.

నేనా రాత్రు అంతా అగకుండా నడిచాను. నరభాకినులనుంచి తప్పించుకు పోవాలని లబ్ధిదార్లో నాకు సైదకూడా చాలెదు. దారివెంబడి కంటమూలాయి తంటూ, ఎడతెగకుండా లదు రాకుండా,

చందమామ

అరు పగళ్లా సపక సాగించి చివరకు నాదాని మావత్తులుండే దేశం ఒకటి వెరాను అది దీవికి అవతలి తీరంవద్ద ఉన్నది. వారు నాభాపి మాట్లాడుతూ నన్ను చుట్టుముట్టారు. నే నాభాపి పని ఎంతో కాలమయింది. నేను వారితో నా కష్టాలన్నీ చెప్పకున్నాను. ప్రాణాలతో ఎదురుపడ్డందుకు నన్ను అభినందించి నాకు అప్పపానాదులు అమర్చారు. ఒక గంటసేపు విశ్రాంతి తీసుకున్నాక వారు నన్ను తమ పడవలో ఎక్కించుకుని తమ రాజవద్దకు తీసుకు పోయారు. అ రాజుగారు మరక దీవిలో ఉంటున్నాడు.

రాజధానిలో జననమ్మర్థం హెచ్చుగా ఉంది. అంగళ్లలో నీలస్తమైన పరుకులూ ఉన్నాయి. పిడులు వికారంగా నిర్మలంగా ఉన్నాయి. ఈ విధులవెంట అరెకమంది మేలుకాకె గుర్రాలమీద జీపి లెకుండా నవారితలు అటూ ఇటూ వెళుతున్నారు. నేను రాజుగారిని దర్శనం చేసుకుంటూనే, "మీ దేశంలో రోకులు తీసులేకుండా గుర్రాలమీద నవారితలు వెళుతున్నారు. కారణమేమిటి? నవారికి తీసులుండటం మరింత సుఖంకాదా?" అని అడిగాను. "తీసులేమిటి? వాటిని మేమెన్నో చూడనేలేదే?" అన్నాడు రాజు అప్పర్థంగా.

"అలా అయితే, అనుమతి ఇవ్వండి, నేను ఒకటి రెండురోజుల్లో నీను తయారు చేసి ఇస్తాను. దానిలో ఉండే సౌకర్యం మీకే తెలిసిపెట్టుంది," అన్నాను.

రాజు సరే నవ్వాడు. పనిమొకుతైన వడంగి కొకణ్ణి పట్టుకుని, దగ్గర ఉండి వాడిచేత కొయ్యజీను తయారుచేయించాను. తరవాత దానికి ఈకలు కూరినమెత్త ఒకటి కట్టించి, దానికి తోలుతెడుగూ, జలకారు అంచులూ, రంగురంగుల కుచ్చులూ ఏర్పాటుచేయించాను. తరవాత ఒక కమ్మరి పద్దకు వెళ్లి, కళ్లెం తగిలించే ఇనపముక్క చేయించాను, రెండు రికారులు చేయించాను.

వాను నేను వాడి గొంతుమీద కూచోపటం వల్ల నాకు కావలసిన విధంగా వాటిని తయారుచేసి ఇచ్చాడు.

అన్నీ చక్కగా అమర్చాక నేను ఆర్థులకు వెళ్లి అక్కడ ఉన్న గుర్రాలలో ఉత్తమమైన దాన్ని ఎం, దానికి పీనూ, కళ్లాటా తగిలించాను. దాని మెడకు నీలం కుచ్చులు అమర్చాను. తరవాత దాన్ని తీసుకుపోయి రాజుగారి ముందుంచాను. రాజుగారు గుర్రం ఎక్కి జీమలోగల సౌకర్యాలు, గుర్రాన్ని సరిపటంలో కొత్తగా వచ్చిన మరుపు తెలుసుకుని నాకు అంతు లేని ధనమూ, బహుమతులూ ఇచ్చాడు.

తరవాత మర్నెగారు నన్ను పిలిచి తన గుర్రానికికూడా అటువంటి జీను తయారు చేయించమని అడిగాడు. నేను అయన కోరికకూడా తీర్చాను. అదిమొదలు ఆ దేశంలో ఉన్న పెద్దపెద్దవాళ్లంతా నాచేత జీనులు తయారుచేయించుకుని నాకు అపరిమితమైన డబ్బు ఇచ్చారు. నేను దేశంలో కల్లా ధనశుభ్ర అయిపోయాను!

రాజుగారికి నాకూ గాఢమైన స్నేహం ఏర్పడింది. ఒకనాడాయన నాతో, "మారు, సిండ్ బాప్! నువ్వు నాకు అప్పలందరిలోకీ అప్పుడివైపోయావు. నువ్వు పరదేశీయుడివనే భావంతూడా నాలో కలగటంలేదు. ఆందు చేత నా కోరిక ఒకటి తీర్చగలవా?" అని అప్రయోగంగా అడిగాడు.

"ఏలిగవారు ఆనటమూ, నేను కాదనటమూ? సెలవియ్యండి," అన్నాను.

"అయితే నువ్వైకే ఆందమైన స్త్రీని పెళ్ళావాలి. అమె ఉత్తమవంకానె పుట్టినది.

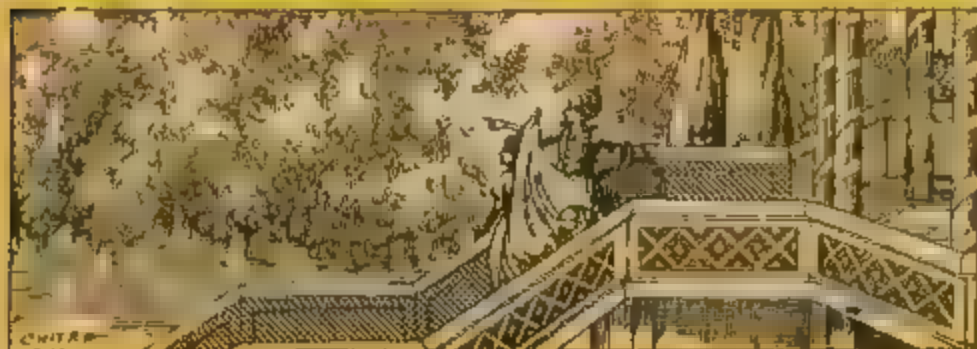
చాలా ధనం కలది. అమెను వివాహం అడితే నువ్వైక్కడై ఉండిపోతావని నా ఆశ. కాదునీకు, సిండ్ బాప్!" అన్నాడు రాజుగారు.

నా తమ వాలో తేచలేదు. నా మర్నెలతో పాతయిపోయి నట్టయింది. నీ వాయన తన చూడలేక కల వంచుకున్నాను.

"మూట్లాడవేమోయే?" అన్నాడు రాజుగారు.

"మహారాజా, నేను తమ సేవకుణ్ణి. తమ యిష్టప్రకారం చెయ్యండి," అన్నాను.

వెంటనే అయన వధువునూ, కాదనీ సాక్షులనూ పిలిపించి నా వివాహం జరిపించేశాడు. అమె అందగత్తె మూతమీకాక చాలా సంపన్నురాలు. అమెకు అనేకమైన భవనాలూ, వస్తువాహనాలూ, భూములూ ఉన్నాయి. రాజుగారు మేం ఉండిపోనికి ఒక దివ్యమైన భవనమూ, అనేకమంది నౌకర్లూ, చాకర్లూ, ఆడ మగ బానిసలూ బహుశాకరించాడు. (ఇంకా వుంది)

నాచెతుడు సిరిడ్ బాద్

చాలా నెలలపాటు నాకు జీవితం నుఖంగా గడిచింది. నేనూ నా భార్య అవ్వోళ్ళుగా ఉండేవాళ్ళం. అందువల్ల నేను రహస్యంగా బ్రాదుకు పారిపోయి ఓర్పుడు నా భార్యనుకూడా వెంటబెట్టుకు పోదామనుకున్నాను. కానెకటి తరిస్తే దైవముకటి తలుస్తావన్నది ఎక్కడికీ అబద్ధంకాదు. వెను పగటికలకు కన్నానన్న విషయం త్వరలోనే స్పష్టమయింది.

ఒకనాడు నా పొరుగుంట పెద్దచుసెపి భార్య చనిపోయింది. నే నాయనను పరామర్శించటానికి వెళ్ళి, "అమ్మా, విచారించకండి. విచారించి మనం చేయగలదికూడా ఏమీలేదు. ఈ వియోగాన్ని మీరు త్వరలోనే మరచిపోతారు. ఎవరు చూశారు? మీకు ఇంక కంటిలాదా యోగ్యురాలైన భార్య ఉసారి వెరకవచ్చు," అన్నాను.

నా మాటలు విని ఆయన ఆశ్చర్యపోయిపోతూ కనపడ్డాడు. "కద్దిగుట్టల్లో చచ్చిపోవటం వాటికి ఇంక భార్య ఏమిటి?" అన్నాడాయన.

ఉసారి ఆశ్చర్యపడితం నా వంతు. "ఆలా అంటున్నారేమిటి? ఎందుకు నిష్ఠావ్రతంగా నిరాశపడి వాతున్నారు? ఆలా కదావీంవల్ల మీ ఆరోగ్యానికేమి

లోపలేదే! కెంపేటి! అత్యహత్యగాని తల పెట్ట లేదు.చ?" అన్నాను.

చాచి కామయ్య, "మీకు మాచేశ్వర అదా రాకు తెలిసినమాట! మాచేశ్వర భార్య భర్తలతో ఎవరు చోచాయనా, శపంపెంట రెండవారినకూడా పూశ్చిస్తారు. అనాదిగా వస్తున్న ఈ అదారానికి అందరూ, రాజ గారు సమీకరించి, చిద్దులే!" అన్నాడు.

"ఏ ఏ! ఇది అదారం! నాచించెలో ఉంటే ఉండగా ఇలాటి అదారాన్ని నేను అమోదింపను," అన్నాను.

మేము మాట్లాడుతుండగానే ఆమెను చూపుతుంటే అంతా వచ్చి, ఆమె భార్య

వచ్చింది. ఆమె చాచిలోకున్నందుకూ తమ సంతాపాన్ని తెలియచారు. తనవారే ఉత్తరగిడుంలకు పిచ్చాట్లు జరిగాయి. ఆమె భార్య శివార్ని చక్కగా అలంకరించి, ఆమె కుంభిర అరిచిన సంగతిని పెట్టి క్షమానానికి విసులుచేర దిశారు. శపపేదక వెనక భర్త వదిలారు. అతని వెనకగా విడుపులూ, ఇతరులూ వదిలారు.

అంజనమూ నవీరిరాన గల ఒక కొండ పర్వకు వెళ్ళాం. ఆ కొండమీద ఒక చోట ఒక దొడ్డైన బావిలాదిది ఉన్నది. దానిపై వెళులమైన బండరాతి పలక శివప్రసన్నది. ఈ పలకను చక్కకు దాగి శపపేదకను

చాచిలోకి దించారు. తరవాత నా స్నేహితుణ్ణి పట్టుకుని తాళ్ల నహయంతో రోపరికి దించారు. ఆ తాడుకే ఒక నిర్ల కూడా, ఏడు రొట్టెలూ కట్టారు. నా స్నేహితుడు కిందికి దిగడానికి కొంచెమైనా అనమ్మకం తలపలేదు. తిరిగి రాతని బాదిమిదికి తోసేశారు. మేమందరూ తిరిగి వచ్చేకాం.

నేనుకూడా ఈ ఘోరమైన ఆచారంలో పాల్గొన్నాను. నా మనస్సు చాలా బాధ పడింది. ఇంతకన్న దాడునుమైంది నే నెన్నడూ చూడలేదనిపించింది రాజభవనం చేడుకూనే నేను రాజుగారిని చూచి, "అయ్యో, నేను చాలా దోషాలు చూశాను

గాని, చచ్చిపోయాను భార్యతో బతికున్న భర్తను పాతిపెట్టుకుంటాంటే ఆ మానుష మైన ఆచారం ఎక్కడా చూడలేదు. ఈ దురాచారం పరచేయుటకూడా వర్తిస్తుందా, భయపెని చెప్పండి!" అన్నాను.

"తప్పక వర్తిస్తుంది. భార్య పాతే ఇక్కడ ఉంటే పరచేయుదునాడా ఆ భార్యతో పావరిసించే!" అన్నాడు రాజు.

నా పాట్లలో ఎవరో వెయ్యిపెట్టి కెరికి వచ్చింది. ఎంత ప్రయత్నించినా అగని గుండెదడతో నే నందికి వెళ్ళి, నేను లేని పనులంలో నా భార్య చచ్చిపోయిందేమో నని అత్రంగా చూశాను. అమె పూర్తి ఆరోగ్యంతో ఉండటం చూడగానే ఇలా నేను తానై ఉరకచెంది, "భయపడక, సిండ్ బాప్! నువ్వే ముందు చస్తావు నిన్ను బతికుండగా పూజించాలి!" అని దైర్యం చెప్పుకున్నాను. కానీ ఇది అడియానగా పనిమించింది. ఎందుకంటే తరవాత కొద్దికాలానికే నా భార్యకు బిచ్చం వచ్చింది. అవిడ కొద్దిరోజులు మంచానపడి తీసుకుని చివరకు తన ఆత్మను అర్ధాపరం చేసేసింది.

నా దుఃఖానికి, భయానికి అంతే లేదు. బతికుండగా పూడ్చిపెడితే ఏమియింది, పరభక్షకులు తినేస్తే ఏమియింది? రాజు

గారు వచ్చి నా బావుగురించి తన విచారం విలియచ్చాక, ఆశ అంటూ ఏమన్నా మిగిలి ఉంటే అదికూడా అడుగంటింది. ఆయనకు నేనుకే ఎంత ప్రేమ! నన్ను సమాధి చేసేటప్పుడు తానూ, ఈ దివాలం అది కార్డు స్టూడుంగా పస్తామని చెప్పాడు. నా భార్యను అలంకరించి సర్వాభరణభూషితురాలి చేసి పెట్రోల్ పెట్టి తీసుకువెళ్ళటప్పుడు, పెట్టె వెనుకగా నేను నడుస్తుంటే రాజుగారు నా వెంటటే నడిచారు.

నమ్మద్రక్షిరాన గల కొండపద్దకు చేరాం బావిమీద ఉండే మూతను పక్కకు తొలగారు. నా భార్య శవాన్ని లోపలికి దించారు. నాకు చిక్కెలు చెప్పబానికి ప్రచ్చనవారంతా నా చుట్టూ మూగారు. అప్పుడు నేను రాజుగారికో, "మీ దేశపు ఆచారానికి నేన్ను గురిచెయ్యటం ఎంత మాత్రం భావ్యంకాదు. మా దేశంలో నాకు భార్య ఉన్నది, చిక్కెలున్నాను. నాకు నాకోసం ఎదురుచూస్తున్నారు," అని హాసాయాను.

- మాటలు ఒకటూ చెప్పించుకోలేదు. నా చేతుల కిందుగా కాళ్ళు దూర్చారు. ఆ కాళ్ళన పట్టి కూచా, ఏడు రోజులూ కట్టారు. నేన్ను లోపలికి దించారు. "కాళ్ళ మీద

పెనెయ్యి, పైకి తాగ్కుంటాం!" అని కాళ్ళు పైనుంచి తేకపెట్టారు. నేనా పని చెయ్యక, నన్ను పైకి తాగమన్నట్టుగా కాళ్ళు గుంటాను. కాళ్ళు విసిగిపోయి కాళ్ళను లోపల పడేసి, బావి మూసి వెళ్ళిపోయారు.

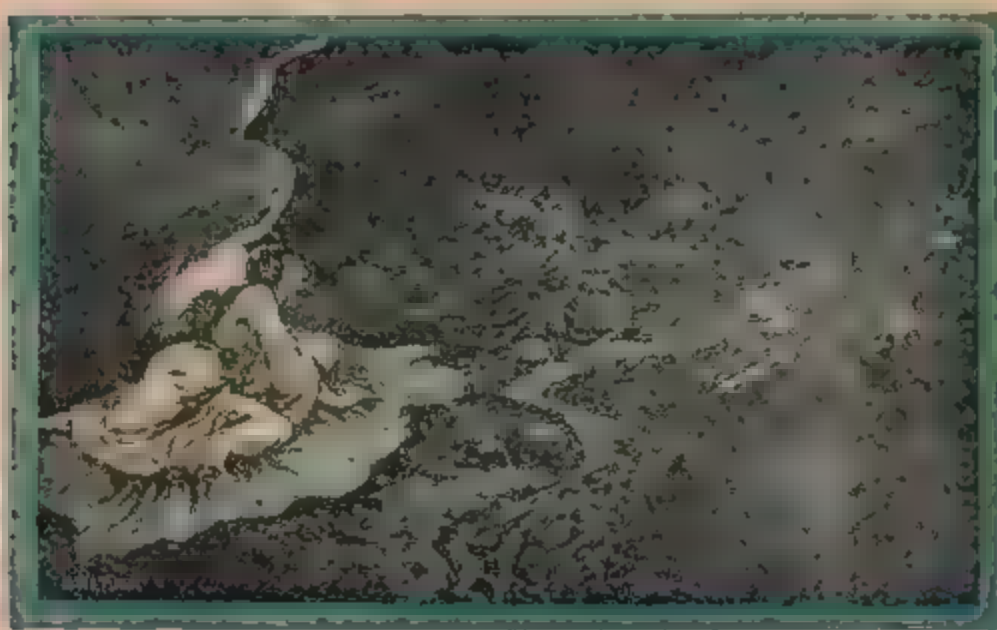
లోపల ఒక విశాలమైన గుహలాగా ఉన్నది. పైనుంచి కొంత వెలుతురు వస్తుండటంవల్ల బొత్తిగా అంధకారంగా లేదు. నేను నేలమీద కూలబడి చాలా సేపు దుశ్చించి, "హయ్యూగా, ఇంజిపట్టున కూచోలేక వచ్చిపండుకు నా గత ఇంతే కావాలి" అ పలువ పగిలినప్పుడు నేము ద్రుంలో ముణిగి చచ్చానుకాను! నేనీ దిక్కు

*****

మూలం దేశంలో ఎందుకు వెళ్ళాలి? అలాటి చావు ఎందుకు వావాలి?" అనుకున్నాను.

కొంతసేపటికి అకలి దప్పులు అరంభమయ్యాయి. నేను సాధ్యమైతే కాలం అనుష్ఠాయించాడినిమికి... నీకి నిశ్చయించుకుని, రోజూ, నీళ్ళా గలవం కొంచెంగా జుచ్చయ్యే సగా... చాతివేల పడుకోవటానికి ఒక చోటు ఏర్పాటుచేసుకున్నాను. క్రిష్ణమంగా నా నీరూ రోజూ అయిపోయాయి. ఇక చావుకొసం వేచివుండటం తప్ప నేను చేయకలిగినదేమీ లేదు. ఆ స్థితిలో ఒకసారి నాకు ఏదో

చప్పుడు వినపడి గొర్రావంగ మయింది. బ్రతగా వెంటి ఎ...లో... పిల్చె చప్పుడు వినిపింది. తరివాత ఏదో ఒకటవ్వు పారిపోతున్న చచ్చియుంది. నేను సాహసించి అపారిపోయే ప్రాణం వినిపించాను. చాలా దూరం వెళుతూ లేస్తూ, ఎక్కడూ దిగుతూ పొగా పొగా ఎడలగా ఒకే ఒక నక్షత్రం మెలమెలా మెరుస్తూ కనిపింది! నా అశ్చర్యానికి మేరలేదు. అ...నా లోకి మరొక వాని అయివుంటున్నా. దానిలోనుంచి నాకా కవాలను వడే చెయ్య ననుకున్నాను. కాని రోజు ద... పిల్చె నరికి అది ఒక వస్తువు బయటగా వుంటు

*****

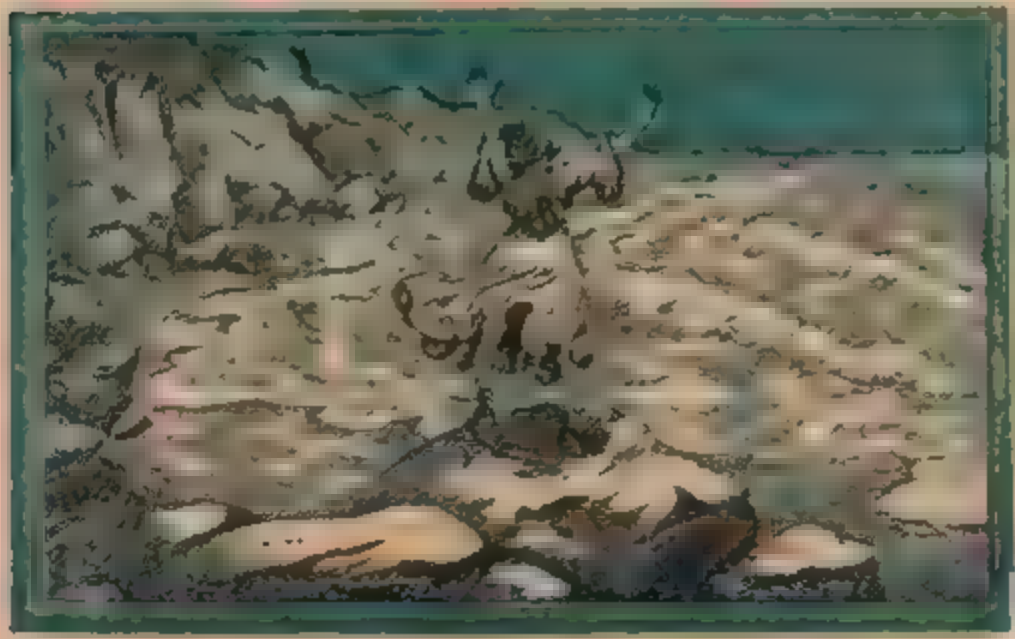
శవాలను తినడానికి వి నక్కలో. తోడెళ్ళి
అ చొరయను ఉపయోగిస్తూ ఉంచాలి
దానిలోనుంచి చూలి నేను పైకి వచ్చే యిది
అకాశం నిశ్చితాలతో వెలిగిపోతున్నది. నా
విదట వమ్మదమ్మ, వె.క కోండా వున్నది.

నేను అక్కడే మోకరించి భగవంతునికి
నా కృతజ్ఞుడి తెలుసుకున్నాను. తిరవార
వచ్చిన దానినే మళ్ళీ శవాల గుహలోకి
వెళ్ళి అక్కడి శవాలమీద గల నిగిలర్న
బిని దివి మూటగట్టి తిమిగువచ్చి మమ్మద్ర
తిరవార కోంచి అడుగుల భ్రమంగా దాదాసు

పరికిన ఆహారం తింటూ అ తిరానే
కొన్ని రోజులు వెనుకన మిదట ఒకనాడు

నాకొక ప్రథమ కనబడింది. నేను వెంటనే
వా తలపాగా ఉపయోగించి, దానిని గాలిలో ఎగిరి
ఒట్టు పట్టుకుని తిరం వెంటది అటూ, ఇటూ
వంగిస్తాను అవ్వచ్చుకాన వడచలోవాళ్ళు
నన్ను గమనించారు. పడవను ఒడ్డును
తెచ్చి నేమూ. నా మూటలనూ అందులోకి
ఎక్కించుకున్నారు.

పడవ నెరలగు నాదగ్గిరికి వచ్చి.
"విమేయ్యో, ఇన్నేళ్ళుగా, ఈ తిరం
వెంటది పడవ నడుపుతున్నాను. ఈ కోంచి
దిగువ ఎక్కడూ నరకపాని కనపించి
నివాసధారేదే! నువ్విక్కడికిబట్లా వచ్చావు?"
అని అడిగాడు.

"ఏం చెప్పింది, బాబూ? ఒక పెద్ద ఓడలో అనికమంది వర్తకులం ప్రయాణం చెయ్యడంగా తులనను వచ్చి కుడ కాస్తా పగిలి పోయింది. నేనెక్కట్లో ప్రాణాలతో బయట పడ్డాను. అద్భుతకాన చాకొక పెద్ద కొయ్య చరిక దొరికింది, దానిమీద నా నాకులు వేసేటని, నేనుకూడా ఎక్కి ప్రాణాలు దక్కించుకుని ఇక్కడ వచ్చిపడ్డాను." అని చెప్పాను కాకు ఎక్క అయిందని, చాచార్య చచ్చిపోతే కష్టమూడా పాతకారని చెలితే అదిక్కుమాలిన దేశంబాడెవరైనా పడవలో ఉండి వింటాడెమోనని నాకు భయంలేక అబద్ధం చెప్పాను.

పరంగును మంచి చేసుకుందామని అవ్వెంతో నేను, శ్మశానంనుంచి తెచ్చిన నగలలో మంచి వెలగలది ఒకటి తీసి, "ఉంచండి!" అని ఇవ్వబోయాను. కాని పరంగు దానిని నిరాకరిస్తూ, "పడ్డు! ప్రయాణికులపద్ధత బట్టు ఎచ్చుకుంటాను

గాని ప్రాణాపాయస్థితిలో కాపాడిన మనిషి వద్ద డబ్బు వచ్చుకునే అచారం లేదు. ఎంతోమందికి చోజనమూ, చుమ్మలూ, దారి బయ్యలూకూడా ఎదురచ్చాను. మనుమలు ఇతర మనుషులపట్ల మునుమలల్లే ప్రవర్తించటం భర్తం!" అన్నాడు.

ఆ మనిషిగిరిల భర్తబుద్ధి చూస్తే కాకు చాలా ఆనందం కలిగింది. మా ప్రయాణం చాలా ముఖంగా పోగింది. నేను గంటల తరబడి పడుకుని విశ్రాంతి తీసుకుంటూ నా అనుభవాలు జ్ఞాపకం తెచ్చుకునేవాణ్ణి నే నెదుర్కున్న కష్టాలన్నీ కలలలాగా తోచేవి. చాచార్య శ్రమతో ఆ గుహలో ఉండటం జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడు ఒళ్ళు చల్లబడేది.

అలాగైతేనేం మా పడవ బస్సా చేరింది. అక్కడ కొద్ది రోజులుండి, పది వెంబడి బగ్గాడుచేరాను. కష్టమూ, నేను తెచ్చిన నడకు చూసి, నా లండు మిత్రాడు లంతా పరమానంద భరితులైయ్యారు.

నాదితుడు సింగ్ బాద్

నేను చిన్న నాల్గు నడుద్రయానానా నాకు అంతు లేని లాభాలు చేకూర్చాయి. ఎన్ని కష్టాలు పడ్డా నాకు ఈ ప్రయాణాలు అచ్చిరాగిలవని, విశేషమైన అనుభవం గడించగల నని నాకు ధైర్యం కలిగింది. అందుచేత కొంతకాలం సమస్త వైద్యాలు అనుభవించునూ ఇంటిపట్టున గడిపిన అనంతరం నేను మళ్ళీ ఆయిదవ ప్రయాణానికి బయటపడ్డాను.

అందుకై బజారుకు వెళ్ళి, లాభసాటిగా అమ్మక మయే యిటు కొన్ని బెల్ల కట్టించి, దానితో బస్సా చెరాసు నేను బస్సారెవులో దిగి ప్రయాణికి అక్కర చిక పెట్టవక, ఏకాంతి అమ్మకానికి బట్టగా వుండి దాన్ని చూడగానే నాకు చాలా ముచ్చటయింది. ఎంతనో జీరంచేసి ఆ నౌకను కొనెదాను. తరవాత, మంచి అనుభవం గల నరంగునూ, సమస్తమైన కళా మరనూ జీవానికి ఏర్పాటుచేసుకుని, నా బానిసలచేత నా నడుకలతో నౌకలోకి వచ్చించాను. ఈ బానిసలు ప్రయాణంలో నా వెంట ఉండటానికి ఇంటియింప తెచ్చుకున్నవాళ్ళే. నేను బయలుదేరే లోపుగా కొందరు పర్రకులు నావెంట వాగేరి. ప్రయాణపు బట్టలు

*****
 ముందుగానే వాకిచ్చుకున్నాడు. ఈసారి
 నాకే వచ్చే గోరక, మా నలుగురుకు నేను నరి
 తియ్యనీ అలవాటివచ్చింది నేనుకున్నాను
 ఏమంటే గొప్పచికి ముద్దయ్యానంటుంది
 నాకు చాలా అనుభవం అయింది.

మీము ఒకసారిగాని చాలా ఉత్సాహంగా
 బయటపడ్డారు. గారి అనుకూలంగా ఉంది.
 ముందు సకంకంగా ఉంది. మా నాక
 అనేక రెక్కలు తాగింది. నాకే రెక్కలోనూ
 క్రయవ్వగియ్యాను నేకముగా సాగాయి.
 మరల ఒకసారి మీము ఒక నిర్ణయమై
 విభవద్ద లోను దీనివారి వర్తకులందరూ
 చికి మా మురిపియ్యారు. అక్కడ వారి
 కోక గుంభిస్తున్నవకి గుడ్డు కనిపించింది
 అదేమిట తెలియక వాళ్లు చాచిన వాళ్లు
 విరిచారు కొంతసేపటి కది చెల్లి అందులో
 నుంచి ఒక కాలు బయటకి వచ్చింది
 అయ్యింది. పర్వకులు అ చల్లను బయ
 టకి వారి, వాళ్లు కోక తలా ఒక ముక్క
 తినుకుని నాకకు తిరిగి వచ్చారు.

వారు చేసిన పనిగురించి విన్నగానే నాకు
 విచ్చివాని కమం కలిగింది. "మీరు కొంప
 ముంచేకాదు" అని విల్లికోసం గుంభిస్తుంది
 వకి వుపకులు తనలోనే వచ్చి, జరిగింది
 తెలుసుకుని, మన హరిమార్చిస్తాను'

వెలైసుక నేగంగా పారిపోవటం తప్ప
 చేరే మార్గం లేదు," అంటూ తెరవావలు
 పత్తిలప, నాకను ముందువెళ్ళి పట్టించాను.
 ఈ లోతు తాము తెచ్చుకున్న పకి
 ముక్కిలు పుడించుకున్నాను కానీ వారు
 వాటిని తరచేయే లోపలే అకాకా మాట్లా
 డి రెండు మేఘాలు అడ్డుతగిలి నులుంటి.
 అప ముక్కల్ని నుంచుకుంటే, గుంభిస్తుంట
 పకులకి మాకు స్పష్టమయింది. వాటి
 రెక్కల ముచ్చదా, అప్పుటా పుట్టాంటే
 అకాకు స్పష్టమై పని పుచ్చింది. అప మా
 నాకకు ఎగువను ఎత్తుగా ఎగువకు పుచ్చడ
 వాటి గోళ్లలో రెండు నిమిషానికి పుచ్చే రాకు.

***** చంద్రమామ

పచ్చింటి. అప్పుడు వెను వెను దీవిని పట్టి
కిందటిట ప్రారంభించాను.

అది వెంటగా మూలోకస్వర్ణమే అంటే
మూలగా వెళ్ళమీద పచ్చగా మండిన పళ్ళు
వచ్చాయి. అట్టిమీన రంగురంగుల పక్షులు
కలకల నాదాలు చేస్తున్నాయి. కిలినై
పూలమొక్కలు రంగుల తాళం వేసి
మీసగా పనిచేయించగా అంది, కమ్మననువా
ననుకు వెనుకట్టుకున్నాయి. నేను పచ్చి
కాలమాపం వెనుక మెట్టపై పళ్ళు కేసుకు
తీసి, పక్కలను నెలయేటి నీరు తాగి,
అక్కడ వాస్తులాటి కిలినై పయిను
వెళ్ళుతే తినుకున్నాను.

చికటి పడె సమయానికి నాకు మెళుకువ
వచ్చింది. నా పనినాడు ముగిసేలాగా
అన్నాను. తలెత్తి, అంటుందిగా అన్నది
అంటుంది మూలాన నాకు చాలా భయం
కలిగింది. అన్నది నాకు సరిగా స్పష్ట
లేదు. స్పష్టమైతే భయంకరమైతే.
పిచికలకు పచ్చాయి. అలాగైతేనే తల్లి
చాచింది, నాకు ముగిసిమిరింకలిగింది. నేను
లేపి దీవి యావత్తు కలయ. తిరగనాగాను.
త్తిరలానే నే నొక మడుగువచ్చింది
పచ్చాను. అందులోకి ఒక బలధార వదు
తున్నది. మడుగు అందున ఒక ముసలాడు
కూచున ఉన్నాడు. అందు గుచ్చి ఒక

*****

ఈ ముసలాదికి ఉపకారంజేస్తే అప్పుల చూరికే పొడినిపించండి. నేను పనికి అయ్యి నా భుజాలమీద ఎక్కించుకున్నాను. అయ్యి అది తోడలు కాకుండా చుట్టావేసి, కాళ్ళు పెంచేసి నా లెమ్మ మీద పెట్టి, తన చేతులతో నా తల చుట్టుకున్నాడు. నాయుని ప్రవాహం దాటించి అయ్య చూపిన చోట పనికి, "బాబూ, చెల్లిగా పిగండి!" అన్నాను. కానీ అయ్య కదలలేదు. పైపెచ్చు తన తలలతో నా శరీరాన్ని ముంచి గట్టిగా నొక్కుతూ, నా భుజాల మీద ముంచి బిడపుగా కూచున్నాడు.

నాకు అప్పుర్కల పోయింది. నాయు కాళ్ళకేసి పురిక పరిగిగా చూతున్నవా, అది పట్టిగా, బొచ్చుతో, చుక్క పడి, కాళ్ళ లాగున్నాయి. కాకేదే భయం పడుకుంది. ఆ ముసలె కిందకి వెళ్ళుతుంటే అయ్య అని ఆ ముసలె నా కుంభం మీదికి గట్టిగా నొక్కాడు. నాకు తొందరలేదు. కళ్ళ చీకటి పోయాయి. అయ్య పదిలించు కొంటాగి మరొక కుడిపయల్లో వెళ్ళి ఆ అరవాత స్వప్నాతప్పి పడిపోయాడు.

నాకు మళ్ళీ స్వప్నాత తెలిసేంతకి మురతా దింక నా భుజాలమీదకి అన్నాడు. అయితే వారి భర్తాన కాళ్ళు పెంచు

చుప్పటిలాగా చేసి దాన్ని కప్పకుని ఉన్నాడు. "ఎవరో నావికుడు. కువ పగిలి పాత బట్టచేసి ఉంటాడు," అనుకున్నాను.

నేను ముసలాన్ని నమిమించి పరికరించాను. ఆ ముసలాడు సంకలతో మాత్రమే సమాధానం చెప్పాడు. "ఏం, మహానుభావా? మీరిక్కడికిలా వచ్చాడు?" అని అడిగాను. అయ్య విచారంతో తల అడ్డంగా ఉప్పి, తనను నా భుజాలమీద ఎక్కించుకుని ప్రవాహం దాటించమన్నట్లుగా సంకలు చేశాడు. ఆపకతి గట్టున ఉన్న బట్ట పదాలు తనాలవి ఉన్నట్లు కూడా నూచించాడు.

***** చందమామ *****

నడిచింది, నాకు ఊపిరి అంటే బట్ట మోతలు చేశారు. నాకు ఊపిరి అడుతుండటం గమనించగానే ముసలాడు నన్ను గుండెల్లో కాళ్ళతో ఒక తిన్నుతన్నాడు. నేను లిచి నలబడ్డాను. తరవాత వాడు ముందుకు వంగి చెయ్యిచాచి, చెట్ల కిందుగా వెళ్లమని నొబ్బించాడు. నేనలాగే వెళ్ళాను. వాడు చెట్ల మీద పళ్ళలో ముంచినట్ని పరి తాపగా తన సాగాడు. నేను తన కిష్టం లేకప్పుడు అగినా, అతడు కావలసిందే దానికంటే వేగంగా వెడిచినా నా రొమ్ముల్లో తన్నుతూ తనకు కావలసింది విధంగా నన్ను సడిపించాడు. ఆ రోజుల్లా నేను వాణ్ణి పశువు మోసట్టు మోశాను. ఆ రాత్రి వరుగున్న చ్చదుకూడా వారు నా కుజాంమిదినుంచి దిగిరెడు తెల్లవారగానే నన్ను తన్ను రెపగల్పాడు.

ఆ పగలూ, రాత్రుకూడా నేను వాణ్ణి మోశాను. చీమలతో, కాళ్ళతో తిన్నుతూ వాడు తనకు కావలసిందట్టుగా నాచేత పని చెయ్యించుకున్నాడు. ఈ ముసలాడి సేవలో నేను అనుభవించిన కఠిరవాసగానే అవి మానంగానీ నా జన్మలో నీ నెత్తునూ పడిన వాణ్ణికాను. వాడి చిలుర యువకుల కుండడు, గాడిదలు కాపేవాళ్ళకూడా వానింత చిలు దాకినాట్టు లేకుండా

అండరు. వాళ్ళి పదిలించుకుని దారిమో కుమిపలేదు. "ఈ ముసలాడిమీద నా కిందుకు కనికరం కంటిగి? ఇంతకన్న వాళ్ళు చెప్పినా దాగుండి పాపి!" అని పిచి రిస్తూ వాడు తిప్పిపట్టా అరిగాను.

ఇలా అనేక వారాలు గడిచాయి. ఒక నాడు నేను వాణ్ణి మోసుకు పోతుండగా కొన్ని చెట్లకింద సారపాడులు కనిపించాయి. వాటికి పెద్దపెద్ద సారకాయలున్నాయి. వాళ్ళల్లో పెద్దదిగా, ఎండుదిగా చూసి ఒకటి పిరి, వాన్నీ చెట్లచీమి కుతుంచేసి, అందులోకి ద్రాకివళ్ళ రసం పుండాను. తరవాత దాని మూతికి బిరదాపెట్టి ఎండులో పెట్టాను.

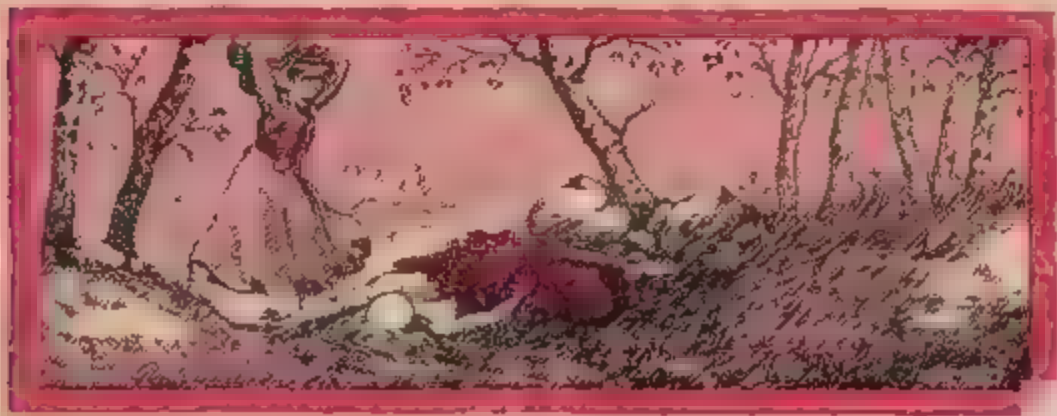
కొద్ది రోజులకల్లా అది పులిసె సారా అయింది. తరవాత అవకాశం దొరికినప్పుడా సార కాయ బుర్ర ఎత్తి అందులో నుంచి కొంత తాగాను. ఆ ద్రాక్షసారా తాగితే వచ్చిన ఉత్సాహంతో ఈ భుజం మీది బరువు మరింత సులువుగా పూయవచ్చునని నా ఆశ. నేను పరిమితికం తాగటంచేత ఒళ్లు తలెరుగుండా పోవటానికి బదులు ఉత్సాహం వచ్చింది. ఆ ఉత్సాహంలో నేను భుజం మీది బరువుతోనే అటూ ఇటూ గింత సాగాను, పాడుతూ. నృత్యం చేస్తూ, నా స్వత్కానికి నేనే ఆనందించి చప్పట్లు కొట్ట సాగాను. నా హర్షధ్వనాలతో చుట్టూ ఉన్న తోట అంతా మారుమోగి పోయింది.

మురళివాడు నాలో వచ్చిన బలాన్ని గమనించి, బుర్ర తరగకూడా ఇమ్మని సంజ్ఞ చేశాడు. వాణ్ని చూస్తే భయంపెల్ల గాని. లెకపాతే ఇప్పుకనే పొదును. నే నిచ్చిన బుర్ర తినుకుని ముందు కొద్దిగా ద్రాక్షరసం

నుంచి చూశాడు. తరవాత బుర్ర ఎత్తిలోపలి సారా అంతా తాగేసి, తాళి బుర్రను దూరంగా చెట్లమధ్య విసిరి పారేశాడు.

త్వరలోనే వాడి బుర్ర తిరగసాగింది. వాడు నా భుజాలమీద నృత్యం చెయ్య సాగాడు. తరవాత నీరసించిపట్టు కనబడ్డాడు. వాడి కండరాలలో పటుత్వం కాస్తా పోయింది. భుజంమీద నీరిగా కూచోలేక మైకంతో ఇటూ అటూ ఒరగసాగాడు.

నామీద వాడి పట్టు సడలటం గమనించి, నా మెదిచుట్టూ పెనవేసి ఉన్న వాడి కాళ్లు విడదీసి, ఒక్క ఊపున వాడు అంత దూరం ఎళ్లి పడేట్టు తోశాను. వాడు పడిన చోట ఉండి పోయాడు. నేను తడుపుకోకుండా చెట్ల మధ్య కనిపించిన లావుపాటి రాయి ఒకటి ఎత్తుకొచ్చి వాడి తల కాస్తా పితిక గొట్టేశాను. వాడు చచ్చాడు. నేను వాడి చేరనుంచి బయటపడ్డాను. ఆల్లా వాడి పట్ల కనికరీస్తాడనుకోను. (ఇంకా వుంది)

నానెతుడు సిరిద్ బాద్

వారి కివాన్ మాస్టరులు నా ముగ్గు, చేపానికి కూడా కొత్తలం నచ్చి పట్టించింది. నేను అతిపెగంగా నమ్మడంకొరకు పరిగెత్తాను అదృష్టవశాత్తూ అక్కడ నాకు కొందరు నావికులూ, తీరాన లంగుచి చించి ఉన్న వారి పడవ తనియించాయి వారు పళ్లకొనెము, నీటికొనెము లంగుచివేశారు. వారు నన్ను చూసి అక్కర్లేపాటూ చుట్టూ ముగ్గు, స్కీలపెద్దం గురించారు నేను నా అనుభవాలన్నీ చెప్పాను. ముసలి వారు నన్నెట్లా భారమై పట్టావో, వాణ్ణి ఎట్లా తుడచుట్టించావో చెప్పింది, "అమ్మో, ఆ ముసలారి నుంచి తప్పించుకున్నావుగా! వాడు ఎందరినో తన కాళ్లతో నెక్కి చంపారు. తప్పించుకొచ్చిన వాడిప గువ్వెక్కడిచే నీ అదృష్టం మంచిది." అన్నారు వాళ్లు, వాళ్ళు నన్ను తమ పడవకు చేర్చారు. నీరంగు నాకు కట్టుకొను పట్టించారు. అయినకూడా నా కథ చెప్పు తరవాత పడవ కదిలింది.

చాలా రోజులు ప్రయాణించే మేముక పట్టణం చేరు చేరాం. అది చాలా పెద్దపట్టణమని అగ్రాధికారి వర్తకులు అక్కడికి వచ్చివాడూ పుటాంసి, నీరంగు

అయినవ సముద్రయానం

CHITRA

నాకో చెప్పాడు. ఈ పట్టణం చుట్టూ ఉండే చెట్లపై కొండముచ్చులు జాన్తి అయినందు వల్ల ఈ పట్టణానికి కొండముచ్చుల పట్టణ అని పేరు వచ్చిందనికూడా ఆతడు అన్నాడు.

ఈశ్వరి చెల్లికి పెద్దనా బతుకుతెరుపు గనిపెట్టుండేమో ననిపించింది. అందుకని ఒక వర్తకుడితోనూ నేను వడవడికి నగరం లోకి బయలుదేరాను. నాకు మంచి పేహారుడైన ఆ వర్తకుడు నా చేతికొక సంచి ఇచ్చి, "ఈ సంచినిండా గురికరాళ్లు పోసుకుని, నగరద్వారంలోనుంచి మందలు మందలుగా బయటికి వచ్చే వెనంతో చేతు వాళ్లందరూ పట్టణానికి దిగువను వచ్చి

.....

లోయదగ్గిరికి పోతారు. ఆక్కడ వాళ్ళు మీ చేస్తే నువ్వు అదే చెయ్యి. నీకు గిట్టుబాటు కాకపోదు," అన్నాడు.

ఆతను చెప్పినట్లే నేను సంచినిండా గురికరాళ్ళు పోసుకున్నాను. నగరద్వారం దగ్గిరికి వెళ్లడప్పటికి ఒక మంద బయటికి వస్తూ కనిపించాయి. అందరి చేతుల్లోనూ నా సంచిలాటిదే ఉన్నాయి. నా మిత్రుడు వారికి నన్ను పరిచయం చేస్తూ, "ఇరిను పెడవాడు, దూరదేశంవాడు, ఇరినికికూడా బతుకుతెరుపు చూపించి పుణ్యం కట్టు కొండి!" అన్నాడు.

కొంతదూరం నడిచి అందరమీ ఒక లోతైన లోయమీపానికి వచ్చాం. దాని నిండా చాలా ఎత్తయిన చెట్లున్నాయి. వాటిని ఎక్కడానికి మనుష్యమాత్రుడెవరూ సాహసించలేదు. వాటిని కొబ్బరిచెట్లంట్టారట! వాటి చుట్టల్లో కొండముచ్చులూ, కొబ్బరి కాయలూ ఉన్నాయి.

మేమందరమూ చెట్లకింద ఆగాం. మిగిలినవాళ్ళు సంచులు నెలమిద పెట్టి కొండ ముచ్చులను గురికరాళ్ళతో కొట్టసాగాడు. నేనూ అలాగే చేశాను. కొండముచ్చులకు కోపం వచ్చి, కొబ్బరికాయలతో కొట్ట సాగాయి. మేమందరమూ ఆ కొబ్బరి

..... చందమామ .....

కాయలను విరుకుని సుడులలో వేసు
కున్నాం. సందులు నిండానే వాటిని
భుజించి మద వేసుకుని నగరంలోకి వెళ్ళాం.
అక్కడ నా మిత్రుడైన పిర్రకుడు నేను
అచ్చిన కాయలను తిమ్మకుని వాటి అరిదు
నా కిప్పికాయ. ఈ విధంగా నేను రోజూ
అరిదుకు వెళ్ళి కొబ్బరికాయలు తిచ్చి
అమ్మి, కొంత చిట్టు పొగయార దాన్ని
పెట్టుకునిచేసి క్రయవిక్రయాలు చేసి, చిట్ట
చివరకు ముక్కాలవీరికి వెళ్ళడానికి శివుకు
సరిపడే మొత్తం సంపాదించాను.

ఈ ప్రయాణంలో నావెంట బోలెస్సో
కొబ్బరికాయలు తిమ్మకునియాను. దారి
లోని చీపులలో వాటిని విక్రయించి మిరి
యాలూ, లవంగవట్టా మారకానికి తిమ్మ
కున్నాను. ముక్కాలవీరి చేతి లోపుగా ఈ
మరుకంలా లాభపాటిగా అమ్మాను. అక్కడ
ముక్కా చిప్పలు ఎరేవాళ్ళను నియోగించ
దానికి నాదగ్గర ఉబ్బున్నది.

నాకు అదృష్టం బాగా కలిసిరావటంవల్ల
నా ముక్కాచిప్పల్లో మంచి ముక్కాలు
దొరికాయి. వాటిని అక్కడ పున్న పిర్రకు
అడు మంచి ధరకు అమ్మాను. ఆ విధంగా
త్వరలోనే నేను పెద్ద నిధి సంపాదించగలి
గాను. ఇక ఇంటిమీద ధ్యాస పుట్టింది.
తిరుగు ప్రయాణానికి అవసరమైన పిప్పా
ట్లన్నీ చేపకున్నాను. ప్రయాణంలో చేర
వలసిన రిఫ్టల్లో అమ్మేందుకు నరుకులు
కొనేటం మంచిదనిపించింది అందుచేత ఆ
చీపులలో విరిపగా దొరికే ముసాయిబరం
చెక్క కొన్ని చదవచీద సరుకంలా
వేసుకుని, దారిలో విక్రయిస్తూ, బ్రాహ్మ
మీదుగా బాగ్గావ్ చేరుకున్నాను.

నేను తిరిగివచ్చానని నా బంధుమిత్రు
లంతా సంతోషించారు. నేనుకూడా లాభంతో
తిరిగివచ్చాను గనక పెదపాదలకు దాస
ధర్మాలు చేసి, యథాప్రకారం బోగధాగ్గా
లలో తులకూగ సాగాను.

నాపెతుడు సిరిద్ బాద్

కొంతకాలం గడిచింది. ఒక సాయంకాలం చిట్టగాలి అనుభవస్తూ ఇంటిముందు కూచుని ఆనందిస్తూండగా విడిచిపెట్టి కొంతమంది పర్లకులు వచ్చారు వారిని చూడగానే మారదోజనులందరి గిరిపర్వతానని స్పష్టమైంది. చాలాకాలం తరవాత మాతృదేశాన్ని చూస్తున్న కారణంచేత వాళ్ళ కళ్ళలో ఆనందం తెలిసిపోయింది. ఆ ఆనందం దేశంలోనే ఉండిపోయినవాడు అనుభవించలేదు. వాడు మళ్ళీ దేశానికివచ్చి మనసు పోయింది. నేను వెంటనే పర్లకానికి అనువైన గురుకులు విరివిగా కొని వాటితో బ్రాహ్మచర్యాను అక్కడ ఒక పెద్ద పర్ల ప్రయాణానికి సిద్ధంగా ఉంది. పర్ల వారిని పర్లకులు, రాజప్రయాణికులు ఉన్నారు. నా సర్లకులుకూడా ఆ పర్లలో వెళ్ళింది, అందులోనికి బయలుదేరాను.

కొత్త కొత్త విశేషాలు చూసి ఆనందిస్తూ, సర్లకులు అమ్మకూ, కొంకూ ఒక దేశముంచి మరొక దేశానికి, ఒక నగరముంచి మరొక నగరానికి ప్రయాణం సాగించారు. కాని ఒకరోజు మేముంప రమూ పర్ల పర్లకులుగా విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న

అంప సముద్రమునం

CHITRA

సమయంలో, మా వరంగు పెద్దపెట్టున ఆర్తనాదాలు విన్నా తన కలహగా చూసి కంపకొట్టి, ముఖం చాచుకోవటమూ, గడ్డం పక్కపెట్టుమూ చేశాడు.

మేముంటా అయినచుట్టూ మూగి నిమిటెచుటని అడిగాం "నాయనలారా, తెలుసుకోండి! మనం దారికిప్పు తెలియని సముద్రంలో ప్రవేశించాం. మనని రక్షించే భారం ఇక అల్లాచే! అందరూ అల్లాసు ప్రార్థించండి!" అన్నాడు సరంగు.

ఈ మాట అంటూ ఆయన, తెరచాచి అను సరిచెయ్యటానికి ప్రయత్నం ఎక్కాడు. ఇంకిలోనే భయంకరమైన గాలి ఒకటి సాగింది. దాని తాకిడికి చుక్కాని తునా తునకిల్లి పోయింది. సరంగు ప్రయత్నం దిగి వచ్చి, "అల్లాసు మించిన కష్టం లేదు! విధి అలాన్నీ ఎవరూ అడ్డగించ లేడు! స్నేహ తుదారా, యా కీగాం మన అటకట్టు పోయింది!" అన్నాడు.

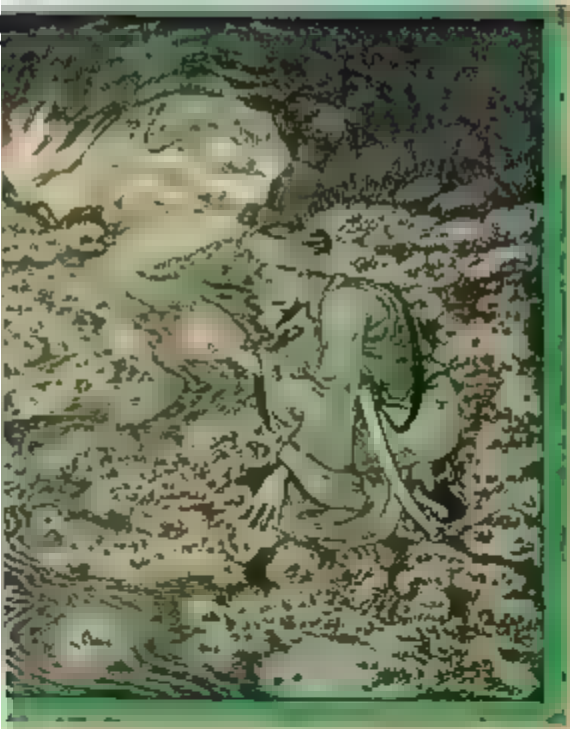
ప్రయాణికులందరూ గగ్గోలుపెట్టి ఒకరి కొకరు పిక్కెలు చెప్పిపోగాను. ఇంతలో గాలికి ఒక ఒక వర్షాన్ని దిగింది అప్పుడం ప్రతిగిన్నట్టు నరికిపోయింది. ప్రయాణికులు కొందరు నీటిలో మునిగిపోయారు. కొందరు యాచుకుంటూ, అక్కడక్కడ నిల్వనివ్వ

ఉన్న రాళ్ళను చేతుకుని అప్పటికి ప్రాణాలు దక్కించుకున్నారు.

ఈ వర్షానంత ఒక పెద్ద లంక అంచును ఉండి సముద్రంలోకి పోయింది. లంక వెంటది తిరుగుతూ వగిలిపోయిన ఏకల గిరిదాసున్నాడు. వాటిలాంటివాడు వరుకుల చేళ్ళు పడిఉన్నాడు. ఆ చేళ్ళలో నుంచి అరిచిన సంగతులూ, నగలూకూడా అయిటికి వచ్చిఉన్నాయి. చిటిమెట్ట మేము తిరం చేరాం.

నెమ కొంత దూరం వచ్చి ఒక కొండ వాగు వద్దకు చేరామ. ఈ వాగు సముద్రంలో పడిపోయి మారుగా ఒక కొండ

వగులులోనుంచి బయలుదేరి లంకలోప
లికి ప్రవహిస్తూ కొంతదూరం వెళ్ళి ఒక
గుహలో దూరింది. ఈ వాగు రెండు
గట్టులా కెంపులా, ఇతర రంగుల రాళ్ళూ,
పచ్చాదూ, వెండి, బంగారు కనికదూ
ఉన్నాయి. వాగులోపలకూడా గులక
రాళ్లకు బదులు అమూల్యమైన రత్నా
లుండి ఉగ్రధగా ప్రకాశిస్తున్నాయి. ఆ
ప్రాంతాల ఎడబల్లి ఉన్న సంవదను
మహేష్వమాకు తెపడూ ఎప్పుడూ కళ్ళ
జూసి ఉండదు. ఆ దృక్పథం కళ్ళు మిరు
మిట్లు గొలుపుతూ ఉంది. వాగువెంబడి
మేలురకం ముసాంబరం చెట్లెన్నాయి.

ఇవన్నీ గాక ఈ లంకలో విచిత్ర
మైన ప్రవాహం ఒకటి ఉన్నది. అది నీటి
ప్రవాహం కాదు. కొండలమీద ఉండే
అంబురు ఎండవేడికి కరిగి నీల్లని తారు
లాగా అయి ప్రవాహంకట్టి సముద్రంలోకి
పారుతుంది. సముద్రపు చేపలు ఈ అంబురు
ద్రవాన్ని ఆక్రమంగా తాగేస్తాయి. కొంత
సేపయాక అది వాటి కడుపులో ఇమడిక
వానికి అయిపోతుంది. అది నీటిమీద తేలి
రంగు మారి, గట్టిపడి కృణమణి అయి
ఒడ్డుకు గొట్టుకు వస్తుంది. అంబురు ప్రవాహం
మూలానా, కృణమణి మూలానా ఈ లంక
అంతలా చక్కని మహానగరమైంది.

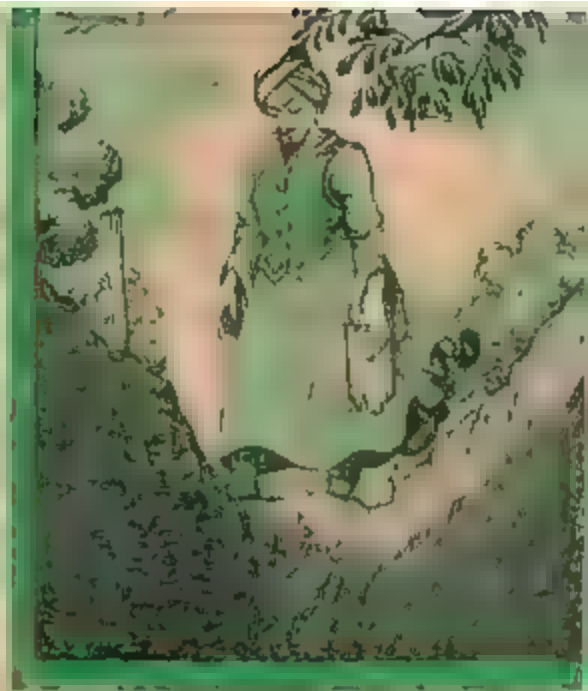
ఇంత సంపదా ఇక్కడ ఉండకూడా
మానవుడికి చిప్పి అనుభవించే గీత లేదు.
ఎందుకంటే ఈ ప్రాంతాలకు వచ్చిన నావ
భగ్నం అయితిరవలిసిందేకప్ప తిరిగిపోయే
ఆకలి లేదు. అందుచేత ప్రాణాలతో ఈ
లంకను చేరిన ఏము ఈ సంపదమధ్య
దిక్కులేని దుర్మలమై పోయాయి. ఎన్నో
విందులు వెయ్యడానికి సరిపడే మూల్యం
ఉండకూడా ఏము ఆకలికి అలమటింద
వలి? వచ్చింది. మాడగ్గిర ఉన్న కొద్ది
ఆహారాన్ని ఎంతో న్యామంగా పంచు
కున్నారు. అయితే నాలాగా ఉపవాసాలకు

*****

అంబాడు వచ్చి నా అనుచరులు తమ అహారాన్ని ఒకటి రెండు పూటలలో తినేసి, కొద్ది రోజులకల్లా అకలికి మారి ఒక్కొక్కరుగా చాపసాగారు. నేను వాళ్లకు ఎరుగల సాయం ఏమీలేదు. నా పంతు అహారాన్ని మూతం పాదుపుగా కొంచెం కొంచెమే, అది కూడా రోజుకు ఒకసారే, తింటూపడ్డాను.

బతిక్కున్నవాళ్లం చచ్చిపోయినవాడిని పముదతీరాన ఇనకలో పాతేశాం. కవాలకు కప్పచానికి తగిన బట్టలు అక్కడ బోలే దున్నాయి. ఈ బాధలన్నీటికి తోడు సముద్రంమీడినుంచి ఒక గాలి ఏచి అందరికీ రోగాలు తెచ్చుచింది. నేను తప్ప చాప గుండా మిగిలిన వారంతా ఈ రోగాలపాం వడ్డామ. చివరకు చచ్చిపొయ్యి పూడ్చేసి, నేను ఒంటిపా ఆ రంకలో మిగిలాను.

ఎంత పాదుపుగా తింటినెం? నా అహారం కూడా అయిపోయింది. "ఇప్పుడు నీను చస్తే నా కవాలకి స్నానం చేయించి పాతి పెట్టేవాళ్లు కూడా చిలే! నేనే ముందుగా ఎందుకు పోయానుగాను?" అని విచారించాను. నాకేను నెరక గొయ్యికూడా తప్పుకున్నాను. అవసానకాలం ఎమిపించి నవ్వుడు నేనా గోతిలో పడుకుంటే నాయు బెప్పడే నన్ను పూడ్చకపోతాడా అని నా

ఉద్దేశం. నా చిరక్తి చెప్పచానికి లేదు. "ఒరే, సింహవాడ! అయిదుసార్లు చాప తప్పి కన్ను లొట్టపోయినా నీకు జ్ఞానం చాలేదు. చాలిగుంటలో పడుక్కు కుక్కలాగా నుపు మళ్లి మొదటికి వస్తూనే ఉంటావు. ఎందుకు నీకి ధనదాహం? నీ కున్నదంతా అర్చుచేస్తూ తిన్నా మూడు తరాలకు సరిపోరా!" అని నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను.

తాని ఈ ప్రశ్నాత్తాపం వెళ్లే ఒక ఆలోచన వచ్చింది. అగుహలో దూరిన ప్రవాహం మాటేమిటి? అది కొండ అవతల నియంతరి వచ్చి ఉండాలి. ఆ ప్రవాహం ఎక్కడికి

చందమామ

పాకుంది? అక్కడ ఏమున్నది? అక్కడ దిక్కుమాలిన చావు చేచ్చేకన్న ఆ ప్రవాహం సుగతి తెచ్చుకునే ప్రయత్నంలో చావటం ఎంత మేలుకదా?

ఈ ఆలోచనతో నాకు కాస్త ఉత్సాహం వచ్చింది. నేను ముసాంబరం కొమ్మలు కొన్ని పెద్దవిగా చూసి పొగుచేసి వాటిని కలిపి కట్టి ఒక తెప్ప తయారుచేశాను. దానిమీద వగిరిపోయిన ఓడల చెక్కలు పరిచాను. కనిపించినంతలో పెద్ద పెద్ద మేనులు, త్వణమేనులు ఏ ఏ చూపులు కట్టి తెప్పమీద ఎత్తుగా పొగుచేశాను. తర వాత నాదగ్గర మిగిలివున్న ఆహారంకోసమే తెప్పమీదే ఎక్కి, రెండు చెక్కలు తెల్లగా ఉపయోగిస్తూ, వేగంగా ప్రవహిస్తున్న వాగు మీద ప్రయాణమైనాను.

నా తెప్ప వాగుమెలది పోయి పోయి, పాగుతోబాట కొండగుహలో చూరింది. లోపల గాఢాంధకారం. వాగు ఎన్ని మెలి

కలు తిరిగితే తెప్పకూడా ఆవివేగంగా అన్ని మెలికలూ తిరుగుతూ పక్కన ఉన్న రాతికి కొట్టుకుంటున్నది. అప్పుడప్పుడూ నా తం రాతికప్పుకు కొట్టుకుంటున్నది. చూసి తప్పకుండామా అంటే అ గుహ్యం రులో కన్ను పాడుచుకున్నా కనిపించటం లేదు. "ఈ అంధకారకూపంలో కెందుకు ప్రవేశించానురా, దేవుడా? ఇంతకన్న ఆ అవకలో చేర్చిపోయినా పొగుండేదే!" అనుకున్నాను. కాని వెనక్కు పోయే మార్గం లేదు. వాగు వల్లానికి దిగుతున్నకొద్దీ చాని ధూకుడు హెచ్చుతున్నది. నేను పట్టుకున్న తెడ్డు కేవలం నిద్రపయ్యగమయాయి. అందుచేత వాటిని వదిలిపె, తెప్పను కడచుకుని చొల్లా వదులుకున్నాను. లేకపోతే నా తం వగిరిపోయేటట్లు కనిపించింది. అట్లా వదులుకున్నవాణ్ణి స్పృహ తప్పిపోయిన వాడిలాగా నిద్రపోయాను.

(ఇంకా వుంది)

నాదేవుడు సిరిద్ బాద్

ద్వాన్ని ని - అంది, మూర్ఖు అంది, అది ఒక
గుండుపురంపాటు పాగింప పించింది. నాకు మళ్ళీ
స్వేదా తలినేటప్పటికి అందా వెలుగు కనిపించాయి.
నేనొక ఒకరియై వచ్చికి వెదానంలో పుట్టాను.
నా తప్ప ఒక నది ఒడ్డు కట్టిపెట్టి ఉంది.
నా ఒడ్డు పుట్టగా మూగి అరేకమంది ఇంకా పి
యనులున్నారు.

నేను పుట్టినప్పుడు తెలియగానే వాళ్ళు మాట్లాడ
నారంభించారు. కాని నాకు వారి భాష రాదు. ఏమీ
చదులు చెప్పలేక పోయాను. గాకలో ఒక మనిషి
ముందుకువచ్చి, స్వచ్ఛమై - అరవ్వి థాచిలో, "మీ
రెవరు? ఎక్కడినుండి వచ్చారు? మా దేశానికి
ఏం వచ్చింద వచ్చారు? మేము రైతులం. మా పొదా
లను నీరు పెట్టుకునేటందుకు వచ్చి, తెప్పమీద నిద్ర
పోకూ మీరు చిమిచ వస్తూండటం చూశాం. మేము
దాన్ని అపి, ఒడ్డున కట్టిన, మిమ్మల్ని తెచ్చి ఇక్కడ
పడుకోబెట్టాం. మీ అంకుట మీరు రెచేదాకా మేము
లేవదలవ లేదు. అనలు మీ రిక్కడికి పట్టా వచ్చారో
తెలియజేయండి," అన్నాడు.

అరవ సముద్రయానం

CHITRA

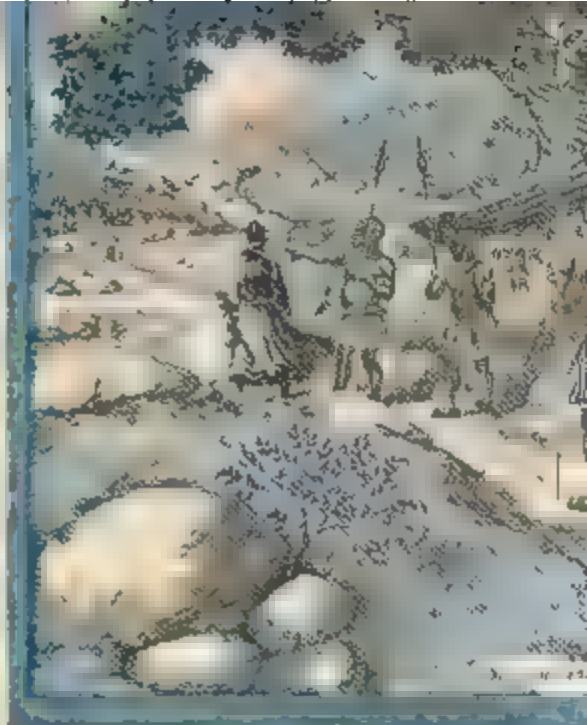
*****

'మొందు ఇంత అర్జున పెట్టండి. తరవాత మీరు కోలేదల్లా చెబుతాను,' అన్నాను.

వెంటనే వాళ్లు నాకు కత్తుప్రసంగా తెంచి పెట్టారు. నాకు పోతున్న ప్రాణం తిరిగి వచ్చిపోయింది. నేను వారికి నా కథ యావత్తు చెప్పాను నా కథ వారి వాళ్లు దూరం ఆశ్చర్యంగా మాట్లాడుకుంటారు. మాటలు వారికి అర్థమవుతున్నాయి. తెచ్చి - తెచ్చి వాళ్లు మాటలు కూడా నాకు చెప్పారు. నన్ను తీసుకుపోయి తమ రాజుగారికి చూపి. ఆయన నా విశ్రమైతే కథ వినిపించామని వారమకున్నారట. నేను దానికి సంతోషంగా అంగీకరించాను. తెప్పను ధరించి మూటలతో నహా మోస్తూ వాళ్లు నన్ను రాజుగారి వద్దకు తీసుకుపోయారు.

రాజుగారు నాకు ఆదరంతో స్వాగత మిచ్చారు. ఆయన కోరినపేదల నా కథ యావత్తు ఆయనకు పూసగుచ్చిపెట్టు చెప్పాను. నేను ప్రాణాలతో బయటపడి నందుకాయన నన్ను చాలా ఆభినందించాడు నేను నా సంతోషం విప్పి, నా కష్టాలకు ఎలాటి ఫలితం లభించినదీ చూపాను.

నేను తెచ్చిన రత్నాలూ, కృణమణులూ మొదలైనవి చూసి రాజుగారు ఎంతో మెచ్చుకున్నారు. ఆయన గొప్ప రత్న నిపు

ణుడు. నే నాయనకు రకానికి ఒక మణి చొప్పున తిని బహుమతిగా ఇచ్చాను. ఇందుకు ప్రతిఫలంగా ఆయన నాకు చాలా మర్యాదలు చేసి, నన్ను తన రాజభివసంలో ఆతిథిగా ఉంచుకున్నారు. ఆ విధంగా నేను రాజుగారి స్నేహము, ఇతర సామంతుల స్నేహము, సంపాదించ గలిగాను.

వారందరూ నాదేశం గురించి, బగ్గావ్ పరిపాలన గురించి అనేక ప్రశ్న లడిగాయ. నేను మా బలిపా హూస అల్ల రపిద గురించి గొప్పగా చెప్పాను. అంతా విని రాజు గారు, "మీ బలిపా చాలా యోగ్యుడని స్పష్ట మవుతున్నది. ఆయన పట్ల నాకు

***** చందమామ *****

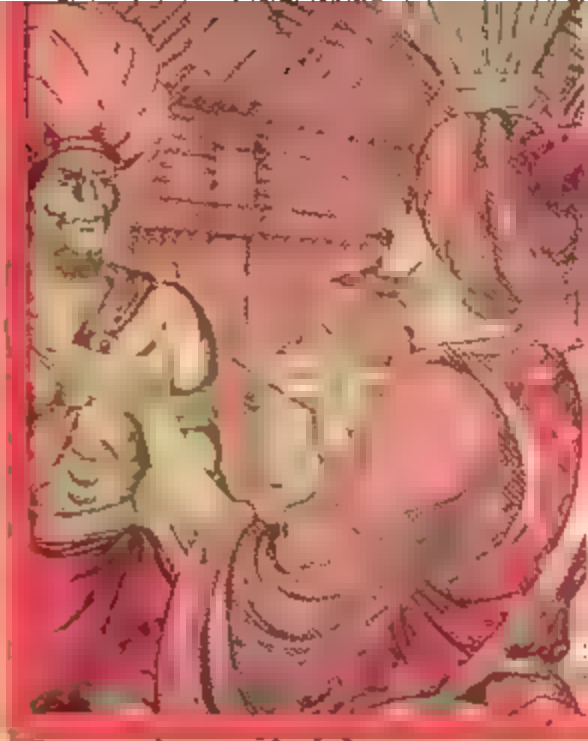

గొప్ప స్వేదాభావం కలిగింది. అయితే తన చార్తరా ఆయనకు లగిన బహుమతి పంపుదా మనుకుంటున్నాను!" అన్నాడు.

"అలాగే చెప్పండి. అచ్చక మనుషులు అందజేస్తారు. అంతే కాదు మీరు చాలా మోగ్యులని, స్నేహపాత్రులని ఆయనతో స్నేహపరబంధం ఏ కేగలర?" అని చెబుతాను," అన్నాడు.

వెంటనే రాజుగారు, తాను కలిపాకు పంపవలసిన బహుమతులు తెప్పించాడు. వాటిలో ఒకటి కంపురాయిలో ముడిచిన కూజా. అది వెలిమందాన ఉండి అర అడుగు ఎత్తున్నది. దాని నుంచా పాకకాయల ప్రమాణం గల ముక్కలున్నాయి. మరొక బహుమతి ఒక పెద్ద తివాసి, అచ్చగా పాము చర్మంతో చేసినది. ఆ తివాసిలో గల విశేష మేమంటే దానిమీద రోగిష్టివాళ్లు పడుకుంటే వారికి అలోగ్యం చేకూరుతుంది. ఇంకొక బహుమతి, రెండు వందల హారతి కర్పూరపు ఉండలు. మిగిలిన బహుమానాలు, రెండు బ్రహ్మాండమైన ఐరావతి దంకాలూ, పైనుంచి కిందికి పగలు పగనేని అలంకరించిన అందమైన దాపీడీనూ.

బలిపాకు ఇమ్మని ఒక ఉత్తరం కస్తూరాజుగారు, "కంత స్వల్ప బహుమానాలు

పంపుతున్నందుకు మీ బలిపాకు నా కిమా పాకు అందజేయ్యి. నే నాయనను ఎంత మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నానో అంతా చెప్పు. కాని సరికొద్దా, నువ్వొకటి ఉండి పాత నేనింకా ఎంత నంతున్నాను. నీకు యాపజ్జీపం పిలోపం ఒరగిచ్చాను. మీ బలిపాకు ఈ బహుమానాలు మరెవరి ద్వారా నైనా పంపుతాను. ఉండిపాతా వేమిటి? చెప్పు!" అన్నాడు.

"నన్ను మన్నించండి, మహారాజా! త్వరలోనే బస్రాకు మీ బయలుదేరు తున్నది. నా దోసిన్, నా పిల్లలనూ, నా వారిని చూడాలని చాలా ఆత్రంగా ఉంది.

నన్ను వెళ్లనివ్వండి. మీ మేలు ఎన్నటికీ మరచను!" అన్నాను.

నన్ను బలవంతాన ఉంచెయ్యాలన్న ఉద్దేశం ఆయనకు లేదు. అందుచేత ఆయన ఓడ సరంగునూ, ఆ ఓడలో ప్రయాణిస్తున్న వర్తకులనూ రావించి, వారికి నన్ను ఎవ్వరినూ వెయ్యి హెచ్చరికలు చేసి, నా నిశ్చయాలను తానే ఇచ్చి, నాకు అంతు తెలిపడమనాను అంటగట్టాడు. అవన్నీ ఇప్పటికీ నా వద్దనే ఉన్నాయి.

నేను రాజాగారివద్దా, ఇతర మిత్రుల వద్దా సెలవు తీసుకుని ఓడ యెక్కి, అల్లా కరుణవల్ల, నేనుగా బ్రిష్ షా చేరి అక్కడి నుండి బ్రాదుకు వచ్చేశాను. ఓడ దిగుతూనే నేను రాజభవనానికి వెళ్లి బలిపాదార్పణం చేసుకుని, ఆయనకు ప్రణామాలు చేసి రాజాగారిచ్చిన ఉత్తరం అందించాను.

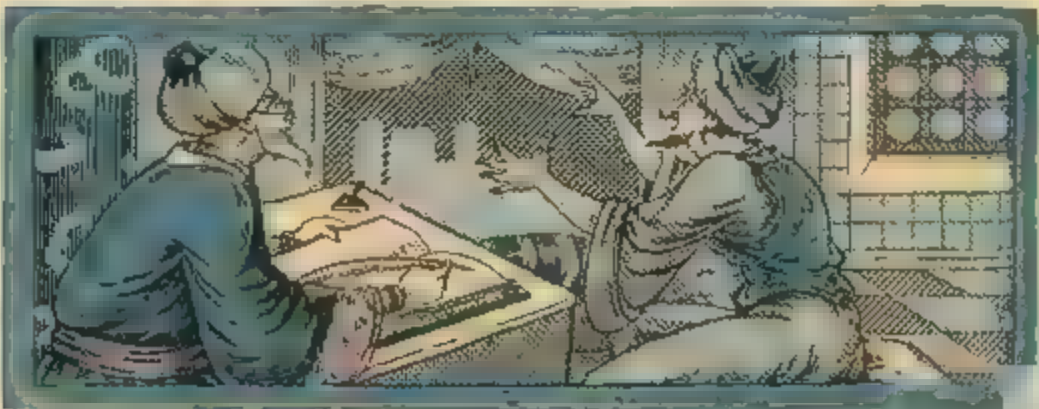
బలిపా నేను తచ్చిన ఉత్తరం చదువుకున్న బ్రాదుమిత్రులు పరిశీలించి, "ఇది పంపిన

రాజా నిజంగా కనిపించినంత ధనికుడేనా?" అని అడిగాడు.

"ప్రభూ, అందు కేమీ సందేహం లేదు. ఆయన ధనపంతుడే గాక న్యాయపరుడు, దక్షిత గల పరిపాలకుడు. ఆయన కింద ప్రజలు ఎంత సుఖపడుతున్నారంటే రాజుకూ ప్రజలకూ మధ్య ఏ విభేదమీ పొరుఫూ పొచ్చెరమూ లేదు. ఆయన నిజంగా మనకు స్నేహపాత్రుడు, అమ్మగారివారు," అని బలాబిచ్చాను.

బ్రిష్ షా నాకు ఆనేక బహుమానాలూ, అధికారాలూ ఇచ్చి తన దర్బారు లేఖకులను పిలిపించి నా అనుభవాలన్నీ రాయించాడు. నా కథను ఇతిహాస పత్రాలలో వేర్వేరువి ఉత్తరు విచ్చాడు.

కరవాత నేను ఇంటికి వెళ్లి నా వారిని కలుసుకుని, ఎంత గౌరవ మర్పాదలు అనుభవిస్తూ, ఏ లోటూ లేకుండా సుఖంగా కాలం వెళ్లబుచ్చు సాగాను.

నాచేతుడు సిరిద్ బాద్

ఇక నేను సముద్రయానాలు చేయ దలచలేదు. నాకు వయసు మైనవిడుతున్నది. ఇంటి పట్టున ఉంచా లనిపెస్తున్నది తప్ప. ఏళ్ల తరబడి డోలంకాని చేకారలో ఉండడానికి మనసు ఇష్టపడటం లేదు. ఒక అన్నకి వడదగిస్తు కిష్టాలు పడ్డాను, ఇక చాలు. జాగ్రత్త నగరంలో నాకంటే ధనికుడు లేడు. బరిఫా నమ్మ అప్పుడప్పుడూ పిలిపించి నా ఆనుభవాలు వింటూండే వాడు.

ఒకనాడు ఇలాగే హరుస్ అల్ రషిద్ నమ్మ పిలి పించాడు. నేను నా సముద్రయానాల కథలు చెప్పి దానికి సిద్ధ మవుతుండగా, ఆయన నాతో, "సిరిద్ బాద్, ఆ ఇస్మాయిలియా రాజుకు నేను సమాధానం రాశాను. ఆయనకు కొన్ని కానుకలుకూడా సిద్ధం చేశాను. వీటిని నీవే ఆయనకు చేర్పాలి. అక్కడికి దారి నీకు తెలిసినట్టు మరొకరికి తెలియదు. అదిగానీ, నిన్ను మళ్లీ చూసి ఆయన చాలా సంతోషిస్తాడుకూడా. నువ్వు ఇవాళే ప్రయాణం కావాలని ఉంటుంది. మన బివాముకోసం ఆ రాజును వేదికరించటం భావ్యం కాదు," అన్నాడు.

ఏడవ సముద్రయానం

GITRA

నాకు కళ్లు మసకలైరట్టియింది. కంఠాదులో పడిపోయాను. కాని ఇరిఫాకు కోపం వచ్చిపోతుందని నా భావాలను అణచిపెట్టుకుని, ప్రయాణానికి సిద్ధంగా ఉన్నానని చెప్పాను. ఆయన నాకు దారిబట్టెలిండ్ పదిపది దివారాలిచ్చాడు. తాను స్వయంగా ఇంకొకటి రోజు రాజుకు రానివ బాబూ, ఆయనకు అందజేయవలసిన బహుమానాలూ నా వరం చేశాడు. వీటిలో ఒక ఎర్ర మళ్ళీసులో పరుపు, మరి రెండు వెరె రంగుల మెత్తలూ, సూర్య కానుకల సిల్కూ, తెల్ల కురువింద రత్నాలతో మలిచిన ఒక కూజా, మేలైన అరబ్బీగురాలూ వున్నాయి.

ఏమోలమూ ఇట్టం లేకుండానే నేను బ్రగాయసుంది ఒరులుదేరి బ్రసా ఎక్కి అక్కడ ఒక నౌక పట్టుకున్నాను. రెండు మాసాలపాటు నమ్మద్రయానుంచేసి ఇంకొక ఏయా రాజుండే పది చేరాను. ఇరిఫా ఇచ్చిన బాబూ, బహుమతులూ ఆయనకు అందజేశాను. ఆ రాజు ఇరిఫా బేదార్తాన్ని ఎంతగానో మెచ్చుకుని, నన్ను చాలాకాలం అక్కడే ఉండిపోమని నిర్బంధించాడు నేను కొద్దిరోజులుమాత్రమే ఉండి, అర వాత ఆయనపద్ధతిలపు పుచ్చుకుని, ఆయన మళ్ళీ ఇచ్చిన బహుమానాలతో మళ్ళీ నౌకలో ఎక్కి బ్రసాకు బయలుదేరాను.

గాలి అనుకూలంగా ఉండటంచేత తిరుగుప్రయాణం ముఖ్యంగా సాగింది. దారిలో 'నెడివిలో' పర్వతాలు క్రయమైత్రయాలు చేశాయి. ఆ దీవిని పదిదిన వారం రోజుల అసలరిరం ఒకనాడు పెద్దవాసాగింది. మా నరకుల వేళ్లు తడిచాకాయని వాటిపై కాన్వాను కప్ప ప్రయాణికులం అందరూ అడ్డాను న్మరించాల.

ఈలోపల నరంగు తిరబాప స్తంభం ఎక్కి చాలాపెళ్ళు అన్నివేళ్ళలా పరీక్షించి చూశాడు. ఆయన కిందికి దిగి వచ్చే సరికి ఆయన ముఖం పొలిపొయి ఉంది.

అయిన మూలం పెద్దవంకా మూలం, పెద్ద
బ్రంకా గర్భం పెక్కుసాగాడు. మేమంతా
అయిన దగ్గరికి వెళ్ళితి, "పెట్టెమిటి ?
అని అడిగాం.

"అల్లాను ప్రార్థించండి. మనస్ ఉద్ధ
రిస్తే అయిన ఉద్ధరించాలి. లేదా ఒక్క
కొంత పెట్టి అప్పగించాలి చెప్పకొంది. ఎందు
కంటే, ముందే దేవ తప్ప, ఇంకవరకు
ఎవరూ, మారుమూల సమస్యలలో
వచ్చిపడ్డాం," అన్నాడు వరంగు.

తరవాత అయిన తన పంచితోమంచి
వచ్చితిని పాడుము పిల్చి, ఒక పుస్తకం
తన అందులో చూసి, "అహ! నేను అను
కున్నంతా అయింది. ఆ కనిపించే తరం
చాలా ప్రమాదకరమైనది. ఆ తరవాత భయం
కరమైన జంతువులూ, హిరణ్యాలూ
ఉంటాయి. సముద్రంలో నౌకలకు మింగ
బారిపోత పెద్ద తిమింగలాలుంటాయి.
ఏ అందరికీ ఉన్న వషయం చెప్పాను.
ఒక పెదవు!" అన్నాడు.

అయిన ముగించాడో లేదో మా నౌక
ఇంత ఎత్తు ఎగిరి మళ్ళీ నిలిచింద అడిగి.
మా గుండెలు అగిపోయిపోయింది. వషయం
మంతా తెల్లకున్నట్టు కనిపించింది. దీనికి
కారణం మూడు తిమింగలాలు! అది

కొంతలాగా ఉన్నాయి. మా నౌకను అరు
ముతూ పెట్టన్నాయి. చాలిలోకల్లా పెద్దవి
తన లేటివి కొంతలోకల్లాగా తిండి మా
నౌకను అందుకున్నది. నౌక చాన వెట
పడేలోక్కా నేను సముద్రంలోకి గొంతాను.
నేను నిలిచిపోతి. మరుక్షణం ఆ తిమిం
గలం నౌకను మింగేసింది. ఆ తరవాత
మూడు తిమింగలాలు నిలిచి మునిగి
తమచారిన తాము వెళ్ళిపోయాయి.

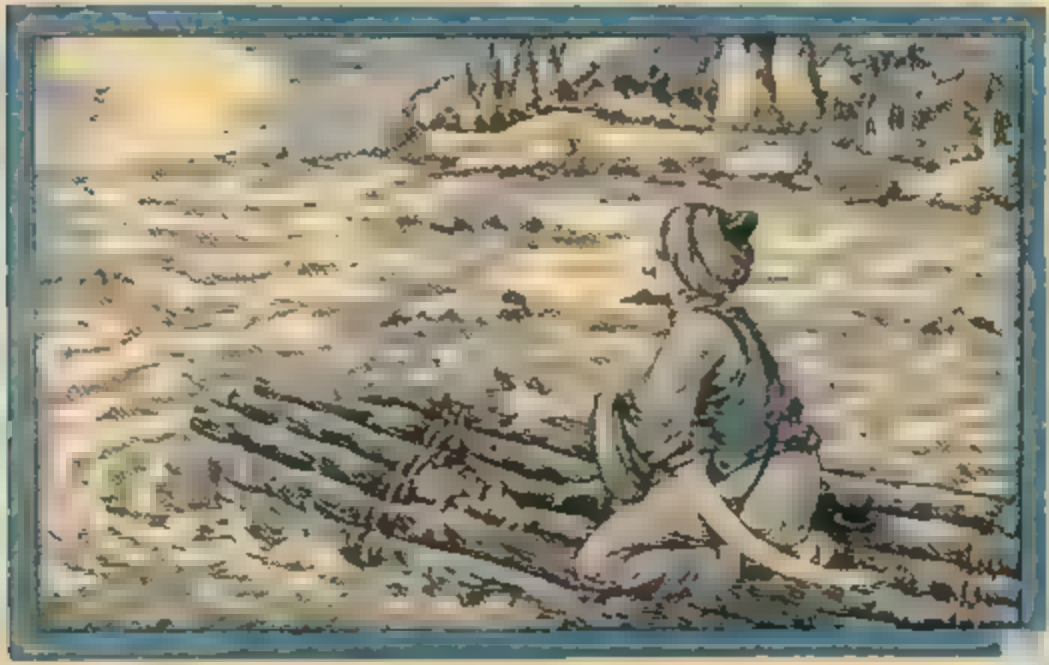
ఆ తిమింగలం నౌకను కొరికివచ్చి
బయటపడిన ఒక వెన్నెమిదికి ఎగబాకి,
సముద్రంలో చాలాసేపు అటూ ఇటూ కొట్టి
కున చివరకు ఒకలంకమిదికి వచ్చిపడ్డాను.

చందమామ :

అంబేద్కర్ ఫిల్మ్ కలెక్టర్ న్నాడు. విగ్రహ ప్రవహించే ఒక నదీనూదా కనిపించింది. ప్రయాణానికి ఈ నదిని అవయోగించు కుండామనుకున్నాను. ఏడుదేరి ఒక రత్నాలపడవనుంచి నన్ను అనుచుంది నది. ఈ నది నన్ను రక్షిస్తే సరేనని, లోపాలె నుండితే కాపాడాలన్న ఆశయకాదు, ఇదే ఆశయ ప్రయోగమవుతుంది. ఇలా అనుకుని కొన్ని వర్షుల కొరకు తన ఒక చెట్టు కొమ్మలు వాగుచేసి తప్ప అడవిలో పోకున్నాను. అది అసలే అగమ్యదనం చెట్టు అనినా కప్పట్లా తెలియదు. కొమ్మలను కట్ట కట్టచాకి కాళ్ళయినా లెక్క అరిచేవ

లంబు తెంపకొచ్చి వాటితో తప్ప తయారు చేశాను దానిమీద పక్కాచాగులేమిదన్నాను. నీరు తప్పమీద పక్కాచెట్టునుంచి తోకనే లేదో అది దానిలాగా ప్రవాహాన వదిలి గల్గిపోగింది. అ దానిని నేను లల తరిగి పళ్లకుప్పమీద వదిలిపోయాను.

కొంతదూరం వెళ్ళేనికి నాకు పదిలగం పెద్ద పూలు వినిపించుచుంది. నది నుదు గురుగక్కుతూ ప్రహస్తున్నది. దానివెగు వెప్పుతరంకాదు. ముందుకు చూస్తే గొంత ధూరావ వది అకస్మాత్తుగా అయిపోయేట్టు కనబడింది. అక్కడ ఒక పెద్ద జలపాతం ఉన్నట్టు, నాకు చివరదే పూలు దానిదే

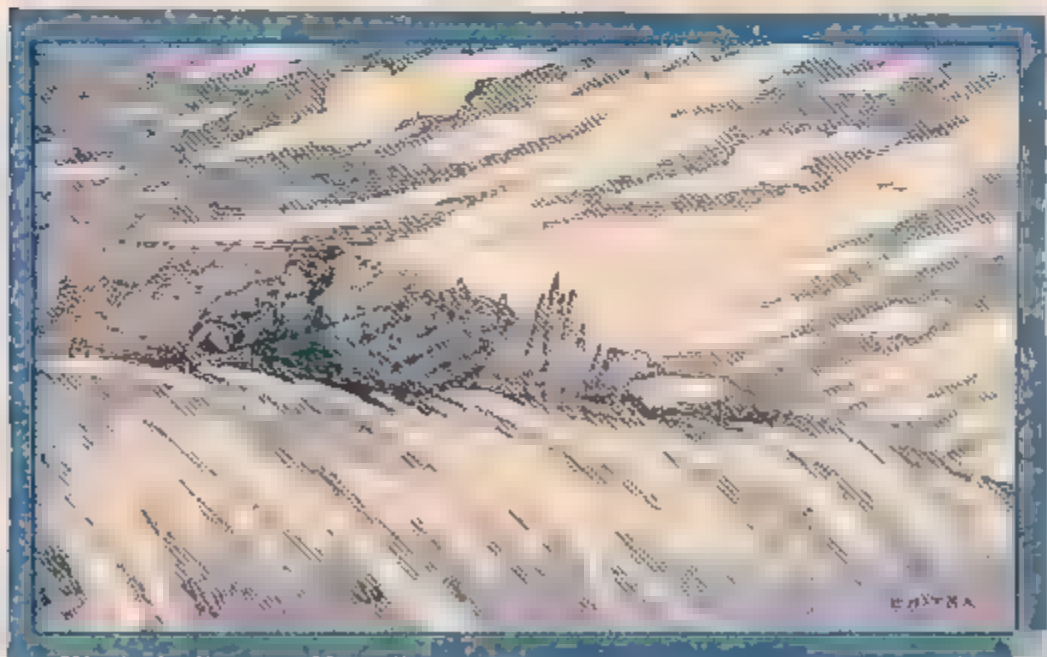
అయినట్లూ, నా తెప్ప శరవేగంతో అజల పాతాన్ని సమీపిస్తున్నట్లూ వెంటనే నేను గ్రహించ గలిగాను.

నాకు ఆయువు మూడింది. జలపాతం వెంట పడేటప్పుడు నా శరీరం చితికి పోవటం కళ్లారా చూడబానికి మనసొప్పక, తెప్పను గట్టిగా వాటించుకుని, కళ్లు మూసు కుని పడుకున్నాను. అఖరు క్షణంలో నా మనసు భగవంతుడిమీద లగ్నమై ఉంది.

నా తెప్ప జలపాతం అంచుకు వచ్చి ఒరిగిందికూడానూ. ఆ సమయంలో అకస్మికంగా అది కదలటం మానేసి అలాగే ఉండి పోయింది. నేను విస్మయంతో కళ్లు

తెరిచిచూడ్తున్నాను కదా, ఒక పెద్ద వలిలో నేనూ, నా తెప్పా చిక్కి ఉన్నాం. దాన్ని మా మీదికి వెలిరినవాళ్లు ఒడ్డున ఉన్నారూ వాళ్లు వలను లాక్కుని నన్నూ, నా తెప్పనూ ఒడ్డుకు తీర్చారు.

నేను కొనసాగాలంటే, చలికి వణుకుతూ ఒడ్డున పడుకుని ఉన్నాను. తెల్లటి గడ్డం గల ఒక పృథ్వుడు నన్ను దయగా వలక రించి. నా మీద వెచ్చని బట్టలు కప్పాడు. ఆయన నా శరీరమంతా మర్తన చేశాడు. ఆయన చేసిన ఉపచర్యాలతో నాకు మళ్లీ కాస్త బలం వచ్చింది నేను లేచి కూర్చున్నాను. కాని నా నోట మాట రాకుండా

ఉంది. ముసలొడు నన్ను వట్టికుక్కపాన కాలకు నడిపించుకుపోయి, అక్కడ చక్కగా స్నానం చేయించాడు. నా వంటికి సుగంధ ద్రవ్యాలు మర్చన చేయించాడు. తరవాత నన్ను తన ఇంటికి తీసుకు పోయాడు. ఇంటికొళ్ళంతా నన్ను ఎంతో స్నేహభావంతో చూశాడు. కూర్చోవటానికి మంచి అలవాటు ఇచ్చి, తీర్చిగా భోజనం పెట్టారు. తరవాత అగృహస్తు నాకొక గది చూపి, నాకేమైనా కావలిస్తే చూడటానికి కొందరు బానిసలను ఉంచి, తన పనిమీద తాను వెళ్ళాడు. ఈ విధంగా చూడురోజులు గడిచాయి. నన్ను ముసలివాడు గాని ఇతరులగాని ఒక్క ప్రశ్నకూడా అడగలేదు. ఈ మూడు రోజులలోనూ నేను మళ్ళీ ఎవ్వరి మనిషి నయ్యాను.

నాలుగో రోజున వృద్ధుడు చాదగ్గిరికివచ్చి, "మీకు ఏ రోపమూ కలగటం లేదుగదా అల్లా! అనుగ్రహించవల్ల నే నా సమయానికి అక్కడ ఉండి మిమ్మల్ని అపదనుంచి కాపాడగలిగాను. ఇంకనూ మీ రెవరు? ఎక్కడినుండి వస్తున్నారు?" అన్నాడు.

నేనాయనకు కృతజ్ఞతాభివందనలు అలుపుకుని నా కథ యావత్తు చెప్పాను. నేను వర్తకుణ్ణి. చాలాసార్లు సముద్ర

యానాలు చేశానని చెప్పాను. ఆయన ఒక గంట పు నే చెప్పిందంతా విని, "అయితే నా మాట విని, మీ సరుకు వెలసిన అమ్మియ్యండి. ఎందుకంటే అది చాలా మేలు రకమైనది. ఇక్కడ దానికి మంచి గిరాకీ కూడా ఉంటుంది!" అన్నాడు.

ఈ మాటలు విని నేను నిర్భాంత పోయాను. ఆయన ఏ విషయం మాట్లాడు విన్నవీ నాకు తెలియలేదు. ఎందుకంటే నేను కట్టుపట్టలతో పచ్చిపడ్డాను. నా వెంట సరుకేమీ లేదు. అయినా నే నా మాట వెంటనే పైకి అనెయ్యక, "అలాగే చూడాలి" అన్నాను.

"మళ్ళీ ఆలస్యం మెండుకు? మనం ఇప్పుడే బజారుకు వెళ్లి సరుకు అమ్మేద్దాం. మంచి ధరవస్తే సరేసిరి, లేకపోతే పరుకును నా గిడ్డంగినుంచి కదిలించనే వద్దు." అన్నాడాయన.

"మీ యిష్టం, బాబుగారూ. నేను మీ చేతిలో వాణ్ణి. మీ రెలాచేస్తే బాగుంటుందని తోస్తే అలాగే చేసుకుంటుంది. నాతో చెప్పి వలసిన అవసరంకూడా లేదు," అన్నాను, తోవల అశ్చర్యపడుతూనే.

తరువాత ఇద్దరమూ కలిసి బజారుకు వెళ్లారు. మేముక్కడికి వెళ్లక, నా అశ్చర్యం చూసి తిర్రాలి. ఆక్కడ నా తప్పు ఉన్నది. దాన్ని దళాద్దూ, వర్తకులూ పరీక్షిస్తున్నారు. "యూ అల్లా! ఆద్భుతమైన చందనం! నీ నెన్నడూ ఇంత మంచిది చూసి ఉండ లేదు!" అనే మాటలు వినిపడుతున్నాయి. నా సరుకు ఏమిటో నాకు తెలిసి వచ్చింది. నేను పైకి గుంభసగా ఉండిపోయాను.

వృద్ధుడి అనుమతితో పేటలపాట ప్రారంభమయింది. మొదటి పిలుపు వెయ్యి దీనారాలు, వృద్ధుడు రెండు పేలన్నాడు. ఇంకెవరో మూడు పేలన్నారు. పాట పది పేలదాకా పెరిగాక పేలం చేసేవాడు నాకేసి తిరిగి, "పదిపేలకు కొబ్బియ్యమంటారా?" అని అడిగాడు. నేను వల్లకాదన్నాను.

అప్పుడు వృద్ధుడు నాకేసి తిరిగి, "దామీ, ఇంతకంటే ధర పెగలదు. అసలే వ్యాపారం ఇప్పుడు అంతంతమాత్రంగా ఉంది. కాబట్టి మరొక వందపైస నేనే సమకు ఉంటుంటాను," అన్నాడు.

"బాబుగారూ, మీరే తినుకునేట్టుంటే తప్పక తినికోండి. నీకాదంటానా?" అన్నాను వృద్ధుడు నా తప్పును తన బానిసరిచేత గిడ్డంగికి పంపేశాడు. మే మిద్దరమూ ఇంటికి వచ్చేకాలం, ఆయన నాకు పదిపేల ఒక వంద దీనారాలూ ఒక ఇనప పెట్టెలో పెట్టి ఇచ్చాడు. (ఇంకా వుంది)

నాచితుడు సిరిద్ బాద్

తరవాత మే మిద్దంబు సరవాగా కిమ్మ చెప్పి కుంటూ చెబునవెకం. అప్పుడు వృద్ధుడు నాకే, "బాబూ, నాకు మగపిల్లలు లేరు. ఒకతే అడవిల్ల ఉంది. నా ఆస్తి కంటకూ అది వారసుదాడు. నాకు బాలెడుత పర్తకమే గాక, ఈ ఊళ్లో అనేక వదపులు కూడా ఉన్నాయి. నువ్వు నా కూతుర్ని వివాహం చేసుకున్నాంటే నా ఆస్తి, నా విదపులూ నీకే పక్కటెము. నువ్వు ముఖంగా ఉంచవచ్చు. ఏమట బాబూ? నా కూతుర్ని పెళ్లాడి ఇక్కడే ఉండిపోవటం సమ్మతమేనా?" అని అడిగాడు.

నేను తల వంచి విమి బవాలు చెప్పలేదు.

"పోనీ కనీసం నా వీరకాలం సరకూ నైనా ఇక్కడే ఉండిపో. ఆ తరవాత నీ భార్యతనహా మీ డెకం వెళ్లొచ్చావుగాని!" అన్నాడు వృద్ధుడు.

"బాబుగారు, మీ చూట ఎలా కాదనేవి?" అని అనానీచ్చాను.

వృద్ధుడు వెంటనే కాచిన విరిచించి, పొకరి సమయం నాకూ తన కూడరైకూ వివాహం చేసెకాడు. గొప్ప పెండు జరిగింది. అప్పుడే నేను నా భార్యను

ఏకవ సమయమున

CHITRA

మేడటిసారి చూశాను. అమె చాలా అకర్షకమైనదేగాక, అమె మంటిన వేసుకునేట దీనారాల బరిదుడేసే నగలూ, దుస్తులూ ఉన్నాయి. మేషిద్దరమూ చాలా కాలం పాటు అన్యోన్యంగా కావరం చేశాం.

చివరకు నా మామగారు చనిపోయారు. అయినా ఈ తర్కరియలు వైభవంగా జరిపాయి. అయినా అర్థం, బానిసరూ నాకు సంక్రమించారు. నగరంలో ఉంటే వర్తకులంతా నా మామగారి స్థానంలో వచ్చే తమ పెద్దనుగా వింటారు. అందుచేత నేను అక్కడి ఆచార నియమాలను మరింత క్రద్ధగా పాటించవలసి వచ్చింది.

ఏదా సందర్భములు వున్నా ఈ నగరంలో ఒక చిత్రమైన మంటిన బరుగుకుంట్ల నాకు తెలియవచ్చింది. ఒక రోజు అక్కడి ఎదులకు రెక్కలు పెర్చడ కాయట. వాడు వాటి సహాయంతో ఆకాశం లోకి ఎగిరిపోయి, అది అన్మంతపరకూ దిగి చారు. ఈ రెక్కలు ప్రిలకూ, పిల్లలకూ మొలపవు. అందుచేత వాడు మాత్రం నగరం లోనే ఉండిపోతాడు. అది మొదట నా చెప్పు లకు చిట్టారంగా వినిపించింది. కాని కాల క్రమాన పరిపాటి అయిపోయింది. అయితే కాలక్రమాన చికిందుకు నేను విధానించ సాగాను—ఈ నగరంలో ఏదాది కొకసారి

రెక్కలు మొలపని మగవాణ్ణి నే నొకణ్ణి! మిగిలిన మగవాళ్లంతా ఆకాశంలోకి ఎగిరి పోగా అడవాళ్లతో, పిల్లలతోబాటు నేనుకూడా నగరంలో ఉండిపోయావాణ్ణి. ఇది చూసి నిగ్గేసి, రెక్కలు ఎలా వస్తాయని ఎందరినో అడిగాను, కాని ఒకరూ చెప్పలేదు. వారికి చెప్పటం ఇష్టం లేదే, లేక ఆ రహస్యం వారికి తెలిదే! నాకుమాత్రం ఇదొక తీరని విచారమైపోయింది.

ఆ నగరంలో ఒక వర్తకుడు ఉన్నాడు. అతను నాకు అనేక విధాల రుణపడి ఉన్నాడు. ఒకనాడతనితో నేను రహస్యంగా, "ఏమోయ్, ఈసారి నువ్వు ఎగిరి

టప్పుడు నేను నిన్ను వాటేనుకుంటాను. నన్నుకూడా పైకి తీసుకుపో. అన్ని సముద్ర యానాలు చేకూసు గాని, గాలిప్రయాణం ఎన్నడూ చెయ్యలేదు. నాకు ఈ ఉపకారం నువ్వు చేసి తీరాలి!" అన్నాను. మొరట అతను ఒప్పుకోలేదు. కాని కొంత ఉచ్చేసి నాక సరేవన్నాడు. నేను పరమానందంతో ఈ పంగతి నా భార్యకు చెప్పి, అతను ఎగిరిపోయేటప్పుడు అతని నడుము వాటేను కున్నాను. ఇద్దరమూ గాలిలోకి ఎగిరాం.

మేము మార్చిగా ఆకాశంలోకి వెళ్లి పోయాం. కొంతసేపయ్యాక నాకు స్వర్గం సమీపంలో ఉన్నట్టూ, అక్కడి గంధర్వ

ఒక అపద గదిచి గడవకుండానే మరొకటి ఎదురవుతున్నది!" అనుకున్నాను. ఈ చిక్కులోనుంచి బయటపడే మార్గమేమిటా అని నేను ఆలోచిస్తూ ఉన్నంతలో ఇద్దరు అప్పురూప సౌందర్యం గల కుర్రాళ్లు నాకేసి వచ్చారు, వారిద్దరి చేతిలోనూ బంగారు బెత్తలున్నాయి.

నేను అత్రంగా లేచి వారికి ఎదురువెళ్లి, "నాయనలారా, మిమ్మల్ని అల్లా కాపాడ తాడు! ఎవరు మీరు? ఇక్కడ ఏం చేస్తున్నారు?" అన్నాను.

వారిలో ఒకడు తన బంగారు బెత్తం నా చేతి కిచ్చి, ఒకచేపు నేలు చూచి, తరవాత రెండోవాడితో చెయ్యా, చెయ్యా కలిపి, ఎటో వెళ్లిపోయాడు. వారు వెళ్లగానే నేను, వారిలో ఒకడు చూచినచేపు సడవసాగాను. ఒక రాయి మలుపు తిరిగేసరికి నాకొక పెద్ద సర్పం కనిపించింది. అది ఒక మనిషిని అవ్వడే రొమ్ముచాకా మింగేసింది. ఆ మనిషి నన్ను చూసి, "రక్షించండి, బాబూ! రక్షించండి!" అని అరిచాడు. నేను వెనకగా వెళ్లి ఆ సర్పం మెడమీద బంగారు బెత్తంతో గురిగా ఒక్కచెప్పు కొట్టేసరికి ఆ సర్పం చచ్చింది. తరవాత దాని నోటినుంచి ఆ మనిషిని బయటికి లాగేశాను.

గానం వినిపించినట్టుగా తోచింది. నేను వెంటనే, "అల్లా! ఏమి నీ మహిమ!" అన్నాను. ఈ మాటలు నా నేట వచ్చాయో లేదో, మరుక్షణమే నన్ను పైకి తీసుకు పోయిన వర్తకుడు నాతోసహా రాయి పద్దట్టు కింద పడసాగాడు. మే మిద్దరమూ కింద పడి చితికిపోతామని నాకు భయం వేసింది. కాని అద్భుతవశాత్తూ మేమొక కొండ కిక్కిరాన దిగం. రెక్కలు గలిచాడు నాకేసి ఒక విచేపు చూపు చూసి నన్నక్కడే పడి లేసి తాను ఎటో ఎగిరిపోయాడు.

నేను విచారంగా ఒక రాయిమీద కూచుని, "నిజంగా నాది ఎటుసంటి బస్సు!

తీరా పరికించి చూస్తే ఆ మనిషి నన్ను ఆకాశంలోకి ఎత్తుకుపోయినవాడే. వాడితో "ఏం, బాబూ? స్నేహితుడివట్లు అలాగేనా ప్రవర్తించవలసింది?" అన్నాను.

"అయ్యా, నా ప్రాణం కాపాడారు, మీకు ఎంతో కృతజ్ఞుణ్ణి! కాని ముందుగా మీకోసం సంగతి చెప్పాలి. నేను ఆకాశంనుంచి గింద పడిపోవటానికి కారణం మీరు స్మరించిన పేరే! ఆ పేరు మేమెవరమో స్మరించం. అది చెప్పిన పడితే మా శక్తులు కాస్తా పోకాయి," అన్నాడా మనిషి.

"ఆ సంగతి నేనెరగను. నీకు వున్నాం ఉంటుంది, నన్ను ఇల్లు చేర్చు. నేనా పేరు ఉచ్చరించనులే!" అన్నాను. నవ్వుతనం విపున ఎక్కించుకుని క్షణంలో మా మిద్దె మీద చేర్చాడు.

వా భార్య నన్ను మళ్ళీ చూసి చాలా సంతోషించింది. "మనం ఈ మనుషుల మధ్య ఉండటం మంచిదికాదు. వీళ్లంకా ఏకాచ గజాలకు వుట్టినవాళ్లు," అన్నది. అల్లా పేరుకూడా విసలేకపోవటంబట్టి అమె అన్నది నిజమేనని గ్రహించి, "అయితే మరి మీనాన్నకూడా వీళ్లతోటివాడేగా?" అన్నాను.

"మా నాన్న వీళ్లలోవాడు కాదు. వీళ్ల అదారాలెప్పుడూ ఆయన పాటించలేదు.

వీళ్లు చేసే పనులేవి చెయ్యలేదు. ఆయన పోయాడు గనక మనం ఈ దిక్కుచూరిన ఈళ్లో యిక కావరం ఉండనవసరం లేదు. ఇల్లూ, వాకిలి తెగనమ్ముకుని వెళ్లిపోదాం," అని నా భార్య అన్నది.

ఉన్న ఆస్తి అంతా విలయిసంక హెచ్చు ధరలకు అమ్మేసి పుష్కలంగా డబ్బు చేసుకుని, బిడ్డాయ వెళ్లి అక్కడ మా యింట, నా బంధువులమధ్య ఉంచాలని నా భార్య కోరిక. ఆ ప్రకారమే నేను, నా వ్యాపారదక్షిణ యావత్తూ వినియోగించి, మా మామ సంపాదించిన అస్తి యావత్తూ ఎంతో లావానికి అమ్మి, ఆ సొమ్ముతో

ఒక ఓడ, కొంత వ్యాపార సరకల కొన్నాను. అ ఓడలో నేనూ నా భార్య ఎక్కి, దారి వెంటది క్రయవిక్రయాలు చేసి రాఖాలు సంపాదిస్తూ కాలక్రమేన బస్టా చేరాలి. అక్కడినుంచి బస్టాడు వెళ్లాలి.

నేను నా భార్యతో నహా మా యింటికి వెళ్లాను. మమ్మల్ని చూసి అందరూ ఎంతో అనందించారు. నేను నా వ్యవహారాలన్నీ సరిచూసుకుని, నావెంట తెచ్చిన సరుకులు దుకాణాలలో పెట్టించి, బంధు మిత్రులందరి మధ్యా కూచుని నా ప్రయాణం విషయా లన్నీ చెప్పాను. ఇక ఎన్నడూ బస్టాడు విడిచి దూరదేశాలకు పోనని వాళ్ల ఎదట ప్రమాణంకూడా చేశాను. ఆ ప్రమాణాన్ని ఈనాటివరకూ తప్పలేదు.

ఉపనంహారం

సిండ్ బాద్ నావికుడు తన కథ ముగించాక కొంతసేపు ఎవరూ మాట్లాడలేదు. అతను మూటలు మోసి సిండ్ బాద్ చేరు

తిరిగి, "నాయనా, ఈ ధనం సంపాదించటానికి నేనెన్ని అగచాట్టుపడ్డానో, చూశావా? మూటలు మోస్తూ జీవితం గడిపిన నువ్వు నాకంటే భద్రంగా బతకలేదా? నిజం చెప్పు? నువ్వు పేదవాడివిగా ఉండిపోయావనీ, నేను అపార ధనవంతుడి నయ్యాననీ ఒప్పుకుంటాను. కాని భగవంతుడు మనం చేసిన ప్రయత్నాలనుబట్టే మనకు ఫలితాలిచ్చాడు," అన్నాడు.

బయ్యలు మోసేవాడు సిండ్ బాద్ కు ప్రణామం చేసి, "అయ్యా, నేను అట్లా నంలో పాదిన ఆ పదాలను పట్టించుకో కండి!" అన్నాడు.

నావికుడు సిండ్ బాద్ నెల రోజులపాటు తన ఆతిథులకు విందులు చేసి, అనంతరం బయ్యలు మోసేవాణ్ణి తన కాలివులలో చేర్చుకున్నాడు. వారు జీవితాంతంవరకూ మిత్రులుగా ఉండి సుఖంగా జీవించారు.

(అయిపోయింది)

